

ΕΤΟΣ Ε!

ΑΡΙΘ 233

ΜΠΟΝΙΚΕΤΟ

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Διά την ευτυχίαν σας, διά τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας, γενήτε κάτοχοι τοῦ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ. Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θὰ εἴναι τὸ κόσμημα τοῦ σαλονιοῦ σας, τοῦ γραφείου σας, τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ μὲν ἡ αἰτία τῆς εὐτυχίας σας.

Ἀγόρευε, κορίτσια, ζητήσατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας ἐν τοῖς ἐπὶ ὁρολόγιον νὰ σᾶς ἐξυπνᾷ τὸ πρωὶ διὰ τὰς μελέτας σας, σύντροφοι τῶν σπουδῶν σας καὶ ἀφορμὴν ἐξασφαλίσας τοῦ μέλλοντός σας.

Ἡ ἀσφάλεια ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶναι ἐξ ἰσοῦ ἀφελίμος εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰς τοὺς πλουσίους, εἰς τοὺς γέροντας καὶ εἰς τοὺς νέους, ὅστις δὲ παραμελεῖ αὐτήν θὰ ὑποφέρει ἐκ τούτου.

Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ διευκολύνει τὸ πέρατον τοῦτο καθήκον.

Πληροφορίαι κατὰ τὴν Γενικὴν Ἀντιπροσωπείαν τοῦ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΔΕΦΟΛΟΓΙΩΝ (Σταθίου 47 - Γ. Σταθίου 2, Ἀθήναι) καὶ κατὰ τοὺς ἀντιπροσώπους εἰς τὰς πόλεις καὶ τοὺς περιορισμένους.

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

Ὁ καλλίτερος ἐπιτραπέσιος ΟΙΝΟΣ ἀπὸ Σταφύλι ΣΑΒΑΤΙΑΝΟ

ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ ΔΕΥΚΟΣ

Εἰς ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ 2 1/2 καὶ 5 ὀκάδες

ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ Εἰς ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ 1 ὀκάς καὶ 100 δραμίων.

Ε ὈΚΑ ΔΡΑΧ. 10

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Ἄνω τῶν 3 δαμιτζανῶν

ΠΡΑΤΗΡΙΑ :

ἈΘΗΝΑΙ : ΣΤΟΛ ΠΕΣΜΑΤΟΓΑΓΙ 6

Τηλέφ. 14-34

ΠΕΙΡΑΙΑΣ : ΠΟΤΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-08

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΟ ΝΕΟΝ ΤΟΥΤΟ ΘΡΕΠΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΩΡΑΙΟ ΧΡΩΜΑ

Ὅλα τὰ ἀβλαβή συστατικά συγχωνευμένα ἐν τῇ σκευασίᾳ ΧΙΩΝ ΡΟ-ΔΑΛΙΝΗ χορηγοῦσιν εἰς τὸ δερμα καὶ εἰς τοὺς ἰστούς πολὺν ἀντικαταρτικὴν δὲ ἐπιδράσασιν αὐτῶν, χυλιδάδες νεανίδων καὶ κυρτὸν ἀπέκτισαν δερμα λεῖον, ἀπαλὸν καὶ διαφανές, παρκοῦς ῥοδίνης καὶ θαυμασίαν ἀπόχρωσιν. Δοκιμάσατε τὴν ἀπὸ σήμερον καὶ θὰ πειοθῆτε πᾶντα ὅτι ἐπανερχοῦνται ἡ καλλονὴ τῆς νεότητός σας. Ἀποτελεῖ τὸ μυστικὸν τῆς ἐξαιτίας ἀποχρώσεως καὶ τῆς ἐξαιτίας ἐλαφροῦς μορφῆς πλείστον ὥραϊον κυριῶν, αἵτινες διακρίνονται διὰ τὴν χάριν καὶ τὴν γοητείαν τῶν. ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Καταστήματα Καλλυντικῶν Προϊόντων.

ΚΑΡΔΙΑΚΙΔΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ Πατησίων 5

ΣΕΙΣ ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

καὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ διατηρήσῃτε ἢ νὰ ἐκ-νεύρετε μίαν κόμην ὀγδὶ καὶ ἀφθονον, ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ Ο.ΤΙ ΥΠΑΓΟΡΕΥΕΙ Η ΦΡΟΝΗΣΙΣ καὶ κάμπετε μόνον χρῆσιν ἐνὸς προϊόντος ἐπιστημονικοῦ χρησιμοποιομένου καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰατρῶν καὶ οὐ-τινος ἡ παγκόσμιος φήμη ἀφείλεται εἰς τὴν ἀξιοθαύμαστον δρᾶσιν τοῦ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

= ἐπὶ τῶν τριχῶν =

ΤΟ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

Εἶναι τὸ φυσικόν, εἰδικὸν Φάρμακον τῶν τριχῶν δὲν εἶναι ΕΥΦΛΕΚΤΟΝ, εἶναι ἀντικαταστάτης τῆς ὁσμῆς τοῦ πετρελαίου καὶ ταῦτα ἀρωματισμένον. Ἐνδείκνυται εἰς ὅλας περιπτώσεις τῆς ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ εἰς ὅλας σθενείας προέρχεται αὐτὴ, ὑποφύου ἀπορροῆς - στρακίαν - Ἰλαρὴν κλπ. εἰς ἀπὸ Τοκερ - ἰ-μάν - Ὑπερκόπωση κλπ. Καταστρέφει τὴν ΠΙΔΑ, καθαρίζει τὸ δερμα τῆς κεφαλῆς καὶ χεῖται μέχρι τῆς ῥίζης τῶν τριχῶν, τῆς ἀπορροῆς γαίρει τὴν δρᾶσιν. Εἶναι προϊόν ἀπαραίτητον μίαν καθημερινὴν ΤΟΥΛΑΕΤΤΑΝ, καὶ πᾶσι = νει ὅλας τὰς ἀσθενείας τῶν τριχῶν.

ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ

Διαφ. «ΦΟΙΝΙΣ»

Κάμνισα πολὺ καὶ τώρα ὑποφέρω ἀπὸ κεφαλαῖον ναυτίαν καὶ ἄλλας ἐνοχλήσεις αὐτὸ κάμνω χρῆσιν

ΔΙΣΚΙΩΝ ΑΣΠΙΡΙΝ

μὲ τὰ ὅποια παύουν ταχέως ἀσφαλῶς αἱ παθήσεις αὐταί. Σοῦ τούτου εἶναι τελείως ἀβλαβή.

Ζητεῖτε ὅπως πάντοτε τὴν γνησίαν συσκευασίαν Bayer, ἀναγνωρίζον-νὴν ἀπὸ τὴν κυανόλευκον ταινίαν.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΤΟΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΝΗΣΙΣ ΑΣΦΑΛΩΣ ΑΝΕΥ ΚΟΛΙΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι ΖΩΓΡΑΦΟΣ-ΒΑΚΗΣ & Σ' 51, Ὁδὸς Ἀθηνᾶς 61

Δ' Α. Γ. ΒΑΛΧΟΠΟΥΛΟΣ Νεοήματα δερματός, τριχ-τῶν κεφαλῆς, Μεταδοτικὰ Σολυμὸς 52α 3-6 μ. μ.

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν βιβλία μεταχειρισμένα καὶ βιβλίων

20 Σεπτεμβρίου 1928

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

957

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡΡ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ἦταν ἓνα βαρὺ βράδυ τοῦ Ἰουλίου. Μολυβένια σύννεφα σκέ-πτον τὸν οὐρανὸν καὶ κρέμονταν κάτω - κάτω ὥστε ν' ἀγγίζον τὴς κορυφῆς τῶν δέντρων καὶ ἡ φυλλοπνοία τοὺς φρικιοῦσαν. Κάπου κάπου ἐκούονταν κανένας ἀπόμακρος, βαθὺς βόγγος καὶ ἀστραπὴς ἰσκιᾶν τὰ μαύρα σύννεφα. Τρεῖς ἄνθρωποι κλεισμένοι σ' ἓνα σαλο-νάκι στήριχθαι σιγανὰ - σιγανὰ.

Ἄγαπῆτοί μου κύριοι, ἔλεγε ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς, μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεψε καὶ μάτια βουρκομένα καὶ κατακόκκινα ἀπὸ τὸ κλά-μα καὶ τὴν ἀγορνίαν, ὅτι ἐκαμν ὡς τώρα οἱ ἄλλοι, γιὰ τὸν διστιχισμένο τὸν ἀδερφόν μου, χειροτέρεψε τὴν κατάστασίν του. Πηγαίνω μέσα νὰ ἴδω μὴ θέλει τίποτα ὁ ἀδερφός μου καὶ σὰς ἀ-φήσω μοναχὸς νὰ συζητήσῃτε τὸν τρόπο τῆς γιαιτρειᾶς του. Σὰς ἀφήνω καὶ αὐτὴ τὴν μπουκάλα τὸ κρασί γὰ νὰ κουτσονίτετε σιγὰ σιγὰ.

Ὅταν οἱ δύο γιαιτροὶ ἀπόμειναν μονάχοι ἄρχισαν νὰ συζητοῦν πίνοντας καὶ κανένα ποτήρι ἀπὸ τὸ μοσχοβολημένο κρασί...

Ἡ ἱστορία ποὺ διηγούμαι συνάβειν ἔδω καὶ ἑκατὸν πενήν-τα χρόνια σὲ κάποιο σπιτί παραδίδον, σὲς ὅχθας τοῦ Ρήνου καὶ κοντὰ στὰ χαλάσματα τῆς καλῆς Βίλλας τοῦ δ' Ἐρνεστέλ. Κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν Βίλλα τὸ ποτάμι στενεύει ἀπὸ τοὺς βράχους ποὺ ὑψώ-νται πελᾶροι σὲς ὅχθας τοῦ καὶ περᾶναι μὲ ὀρμή. Πολλοὶ ἔ-χον πνιγὴν στο στενόνιμο αὐτὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ ὅσοι το περνοῦν κα-λοῦν πάντα σὲ βοήθεια τὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγία.

Κύριε, εἶπε ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς γιαι-τροὺς σὲ συνάδελφόν του, μὲ πολλὴ δυσκο-λία πληρῶνται ἀπὸ τοὺς πελάτες μου. Πο-τὲ δὲ σὲ χρῆμα, πάντα σὲ κρασί, γιὰ τὸ-λοι οἱ πελάτες μου εἶναι ἀμπελοφυτοί.

Ὅστόσο, βλέπω οὐκ ἀδελφάτε τὰ πο-τήρια τὸ ἓνα κοντὰ σὲ ἄλλο, χωρὶς νὰ στε-νοχωριέσῃτε καθέλου, κύριε συνάδελφε, εἶ-πε ὁ ἄλλος.

Δὲ λέω πῶς δὲ μ' ἀρέσει τὸ κρασί. Τ' ἀγαπᾶ, ὅπως καὶ ὁ Γερμανός, μὰ ἔχω βλέπετε καὶ ἄλλες ἀνάγκες.

Σὰς προτείνω μὴ συμφωνία. Νὰ σὰς δώσω τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο ἀλογά μου ἀφοῦ δὲν ἔχετε ἄλλο, καὶ νὰ μοῦ δώσετε δύο βαρέλια κρασί.

Σύμφωνον, ἀλλὰ δὲ μοῦ λέτε εἶναι ἡμερὸς τὸ ἀλογό σας; Γιὰ τὴν ἐγὼ εἶμαι πο-λὺ ἀδέλιος καβαλλάρης καὶ φοβᾶμαι μὴν πέ-σω καμμία μέρα καὶ σκοτωθῶ.

Πολὺ ἡμερὸς, ἀρνάται! Ἀφοῦ τὸ κα-βαλλικόν μου ἀφῆρα ἡ γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιὰ μου.

Οἱ δύο γιαιτροὶ μίλησαν γιὰ ὅλας τὰς ὑ-ποθέσεις τοὺς καὶ μόνο γιὰ τὸν ἀρρωστο δὲν ἐκαμν καθόλου κουβέντα. Σὲ μὴ σιγῇ γύρι-σε ἐξαιτικὰ σὲ σαλόνιον, ὁ ἀ-δερφός τοῦ ἀρρώστου, πολὺ τα-ραγμῶνος.

Κύριοι, εἶπε, ἡ κατάστα-ση τοῦ ἀδερφοῦ μου χειροτέρε-ψε. Τὴν ἀποφασίσαι;

Κύριε Γουλιέλμ, τοῦ ἀ-πάντησε ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς γιαι-τροὺς, σίμωνα μὲ τὰ φῶτα τῆς ἐπιστήμης μας καὶ τὴ μα-

κροχρόνιον πρακτικὴν μας πείρα ἀποφασίσαι νὰ πάρῃ ὁ ἀδερφός σου ἓνα ποτὶ ἐκχυλίσμα κοχλερίας μὲ τρεῖς - τέσσερες σταγό-νες λάβδανου μέσα.

Λέτε πῶς μὲ τὸ φάρμακον αὐτὸ θὰ καλυτερέψῃ, κύριοι; Χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν.

Ὁ Γουλιέλμος πληρώσε τοὺς ψευτογυατροὺς καὶ ἔτρεψε νὰ κάμῃ τὴν συνταγὴν ποὺ ὤρισαν. Μὰ μὲ τὸ φάρμακον αὐτὸ ἡ κατάστασις τοῦ ἀρρώστου χειροτέρεψε. Ὁ Γουλιέλμος ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του τραβούσε τὰ μαλλιά του καὶ χτυποῦσε τὸ κεφάλι μὲ τὰς γροθιὰς του.

Θεὸ μου, ἔλεγε κλαίοντας, λυπήσου τὸ φτωχὸ μου τὸν ἀ-δερφοῦ καὶ δός μου τοὺς μισοὺς ἀπὸ τοὺς πόνους του. Μὴ μοῦ τὸν πάρῃς, Θεὸ μου, καὶ ἀφήσῃς ἔρμους σὲν κόσμο ἑμένα καὶ τὴν καλὴν τοῦ ἐν γυναικοῦλα.

Ἦταν πλῆρως ἰσχυρὸς τὸν ἀρρωστο ἀδερφόν του σὲ κρεβάτι τοῦ λέγε:

Ἀχ! ἀδερφοῦ μου, Ριχάρδε μου, τί θέλεις νὰ κάμω; Ὡ! ἂν μπορούσες τὸ αἷμα μου νὰ μαλακώσῃ τοὺς πόνους σου, θὰ το ἔχυνα σὲ σιγῇ, ὡς τὴν τελευταία σταλαγματιά.

Γουλιέλμ, ῥώτησε ὁ Ριχάρδος, ποῦ εἶναι ἡ γυναῖκα σου; Τὴν ἀνάγκασα νὰ κοιμηθῇ. Τῆς ἀμείβετο κοκκίνισαν σὰν ἀ-ναμμένα καρβουνα τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἀγορνίαν.

Κι' ἐστὶν καὶ ἡμεῖς Γουλιέλμ, εἶσαι πολὺ κολλημένος.

Μὰ ὁ Γουλιέλμος ἐξακολούθησε νὰ συλ-λογιέται: Ἀχ! ὁ Θεός, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του, δὲν ἀκούει οὐτε τίς κραυγὰς τοῦ πόνου τοῦ ἀδερφοῦ μου οὐτε τὰ κλάματα τῆς γυ-ναίκας του καὶ τὰ δικά μου. Δὲ μὰς προ-στατεῖται περὶ ὁ Θεός ἡμᾶς ὅπως τοὺς ἄλλους χριστιανούς; Ἀὐτὰ καὶ ἄλλα συλλογιέταν ὁ Γουλιέλμος, καθὼς ἀκούσε τὸν ἀδερφόν του νὰ βογγᾷ καὶ νὰ στεφονοῦν ἀπὸ τοὺς πόνους σὲν κρεβάτι του. Σιγῇ καὶ τοῦ ἡ-θὺς μὰ ἴδω. Σηκώθηκε ἀμέσως, χαϊρέτησε τὸν ἀδερφόν του καὶ τοῦ εἶπε:

Περιμένε με, Ριχάρδε μου, μὰ ὦρα μονάχα. Κι' ἂν δὲ φέρῃ τὸ γιαιτρικὸν ποῦ θὰ γιαιτρήσῃ τὴν ἀρρώστειάν σου, εἰ! τότε περὶ σκοτῶν ἔσένα, τὴν γυναῖκα σου καὶ τὸν ἐσ-τό μου καὶ ἡσυχάζουμε μὰ γιὰ πάντα...

Ὁ Γουλιέλμος ἄρπασε ὥστε ἀπὸ τὸ σπιτί. Ὁ ἀγῶνος βουρξίσε τὸν ἔδεσσε ἀλύπητο, ἐνὼ ἡ ἀσθενὴς ἡ μάνα στήν ἄλλην ἐσκιᾶν τῶν αἰδέων. Μὰ καὶ μολαταῦτα σὲν βάρεκα τοῦ καὶ ἀνοήτηκα. Τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον στενόνιμο τοῦ ποταμοῦ, ποῦ λέγεται «Τρύπα τοῦ Μάινε», σκέφτηκε νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν του, γιὰ τὸν ἀδερφόν του καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παι-διά του.

Γιὰ τὴν νὰ προσερχοῦμαι πρὸ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν παρακαλῶ, ἔσένα δὲν ἀκούει τίποτα καὶ οἱ φίλοι νὰ κάμῃ καλὰ σὲν ἀδερφόν μου; Δὲ μπορῶ νὰ περιμένω τίποτα περὶ ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἀφοῦ δὲ μοῦ δίνεις ἐκεῖνο ποῦ τοῦ ζητῶ, πηγαίνω καὶ ἐγὼ νὰ τὸ ζητήσω

Ὁ Γουλιέλμος ἄρπασε ὥστε ἀπὸ τὸ σπιτί. Ὁ ἀγῶνος βουρξίσε τὸν ἔδεσσε ἀλύπητο, ἐνὼ ἡ ἀσθενὴς ἡ μάνα στήν ἄλλην ἐσκιᾶν τῶν αἰδέων. Μὰ καὶ μολαταῦτα σὲν βάρεκα τοῦ καὶ ἀνοήτηκα. Τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον στενόνιμο τοῦ ποταμοῦ, ποῦ λέγεται «Τρύπα τοῦ Μάινε», σκέφτηκε νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν του, γιὰ τὸν ἀδερφόν του καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παι-διά του.

Γιὰ τὴν νὰ προσερχοῦμαι πρὸ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν παρακαλῶ, ἔσένα δὲν ἀκούει τίποτα καὶ οἱ φίλοι νὰ κάμῃ καλὰ σὲν ἀδερφόν μου; Δὲ μπορῶ νὰ περιμένω τίποτα περὶ ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἀφοῦ δὲ μοῦ δίνεις ἐκεῖνο ποῦ τοῦ ζητῶ, πηγαίνω καὶ ἐγὼ νὰ τὸ ζητήσω

Ὁ Γουλιέλμος ἄρπασε ὥστε ἀπὸ τὸ σπιτί. Ὁ ἀγῶνος βουρξίσε τὸν ἔδεσσε ἀλύπητο, ἐνὼ ἡ ἀσθενὴς ἡ μάνα στήν ἄλλην ἐσκιᾶν τῶν αἰδέων. Μὰ καὶ μολαταῦτα σὲν βάρεκα τοῦ καὶ ἀνοήτηκα. Τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον στενόνιμο τοῦ ποταμοῦ, ποῦ λέγεται «Τρύπα τοῦ Μάινε», σκέφτηκε νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν του, γιὰ τὸν ἀδερφόν του καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παι-διά του.

Γιὰ τὴν νὰ προσερχοῦμαι πρὸ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν παρακαλῶ, ἔσένα δὲν ἀκούει τίποτα καὶ οἱ φίλοι νὰ κάμῃ καλὰ σὲν ἀδερφόν μου; Δὲ μπορῶ νὰ περιμένω τίποτα περὶ ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἀφοῦ δὲ μοῦ δίνεις ἐκεῖνο ποῦ τοῦ ζητῶ, πηγαίνω καὶ ἐγὼ νὰ τὸ ζητήσω

Ὁ Γουλιέλμος ἄρπασε ὥστε ἀπὸ τὸ σπιτί. Ὁ ἀγῶνος βουρξίσε τὸν ἔδεσσε ἀλύπητο, ἐνὼ ἡ ἀσθενὴς ἡ μάνα στήν ἄλλην ἐσκιᾶν τῶν αἰδέων. Μὰ καὶ μολαταῦτα σὲν βάρεκα τοῦ καὶ ἀνοήτηκα. Τὴν ὥρα ποῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον στενόνιμο τοῦ ποταμοῦ, ποῦ λέγεται «Τρύπα τοῦ Μάινε», σκέφτηκε νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν του, γιὰ τὸν ἀδερφόν του καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παι-διά του.

Γιὰ τὴν νὰ προσερχοῦμαι πρὸ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν παρακαλῶ, ἔσένα δὲν ἀκούει τίποτα καὶ οἱ φίλοι νὰ κάμῃ καλὰ σὲν ἀδερφόν μου; Δὲ μπορῶ νὰ περιμένω τίποτα περὶ ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἀφοῦ δὲ μοῦ δίνεις ἐκεῖνο ποῦ τοῦ ζητῶ, πηγαίνω καὶ ἐγὼ νὰ τὸ ζητήσω

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. K.

Οι Άγγλοι αποκαλούν «Stiff» τους ανθρώπους που είναι αλύγιστοι, σκληροί και αυτούς που ακριβώς έμεις ονομάζουμε «σιμμένους». Η έκλεκτη κυρία που σκιαγραφούμε αυτήν στην ανωτέρω κατηγορίαν κυρίας λόγω ύψους. Πολύ συχνά παρενέβηκεται σε δεξιότητες, αλλά σπονδυλικά υπάρχει αιδώμενη αντιστάση παρ' όλην, ίσως επειδή με άμελλετη δυσμενεία για όλους. Τελεινταίος κατετάχθη μεταξύ των μπερδεμένων, παίχτηδων που συχνά χρησιμοποιεί ως καταφύγιο για μερικούς που δεν κατέχουν το δώρον τὰ προσέχουν ενδιαφέρον κατά την κομμικήν σταδιοδρομίαν των.

H Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μεταδράς συγκήτρωσις κατά την έναρξιν των φθινοπωρινών εκπαιδευτικών.

— Τοναλέττες καλοκαιρινές, φθινοπωρινές, άρκετά μαντώ ντεμί - σιζόν σε χρώματα ανοικτά μπλε, γκρι, μπλε-κοπανάκι. Μεταξύ αυτών τα πλέον «σμέρε» ήταν τα άσπρα επανωφόρια από ντερά ή βελούδο κοιλιά που φορούσαν μερικές ξένες κυρίες και δεσποινίδες κ' συνδυάζοντο πραγματικά πολύ όμορφα με τις ανοικτόχρωμες καλοκαιρινές τοναλέττες.

— Δι' παρακολούθησιν κατά γράμμα την μόδα εμφανίσθησαν με φορέματα από κρέπ μεταξοτό και εφημεροσμένα στο σώμα και διευθετημένα κατά την νέαν τεχνοτροπίαν της μόδας με «έμπισμα» και πιάτες, όλα αυτά διχράμα π.χ. μαύρο με λίγο γκρι, μπλε με δύο τόνους κ.λ.π. Τ' ανώτερο φορέματα συμπληρώνοντο με γούνινα μπκά και καπέλλα ψαθίνα.

— Εν τῷ μεταξύ δεν έλειψε η παρέλασις υπενθυμίζουσα άποκατάστασις κοσμοτομίας, άλλ' αυτά σε πολύ περιωρισμένο άριθμόν.

— Άρκετά εμφανίσεις ήταν της Δος Γ. Φορέστη με κίτρινο κρέπ-ντε-οιν καστόρινο καπέλλο σ' έντονότερο κίτρινο χρώμα και μαντώ λευκό, άπετελείτο πολύ χαριτωμένο σύνολον. Δίς Δούση Ντερεμλί φόρεμα από κόκκινο κρέπ-ντε-οιν. Άσπρο ψαθίνο καπέλλο. Δίς Καίτη Τσακισιάνου, Ένα Παριζιάνα κροκέ με λευκό κρέπ-ντε-οιν και μαντώ κόκκινο και καστόρινο καπέλλο κόκκινο. Δίς Παναγιώτου με λευκά, κ. Καλβόροση μαύρο κομψό σύνολον. Δίς Γ. Χαροκόπου μαύρο κρέπ-ντε-οιν γαυροκίτρινο έμμελές με βαθύχρωμο μπροστώ και γενάρ άρκετα. Δίς Τσιμινάκη κομψή τοναλέττα βέρ-ντε-ω, κ. Άντανοπούλου με γκρι κομψό σύνολον. Δίς Ντεπτή Δημητριάδη με λευκό κρέπ-ντε-οιν και γραμμές βέρ-ντε-ω από τα όμορφα απόρροια φορέματα—και καπέλλο σε χρώμα ψαθίνα, κ. Δ. Γεωργιάδη με κρέπ-ντε-οιν μπλε έν συνδυασμό έμμελές, Δίς Δώρα Α. Φορέστη, ώραιότατη εμφάνισις με λευκό και «σαρτέζ» κρέπ-ντε-οιν τζακέτ, Δίς Δελή Νικολαΐδη ροζιμωτάτη με ρίλι νεγκραντέ σενέτερ και μπλε μπανιόκ, Ένα άσυνείδητον σύνολον της κ. Δ. Πετρίδη μαύρο και γκρι σε φόρεμα εξαιρετικά.

— Τῷ παρελθόν Σαββατον χορευτική «τινέ» εις τό Πιντελίον.

— Τοναλέττες βραδυνές και άπογευματινές. Άρκετά έν των παραθεριστικών εις τό ξενοδοχείον έχουν ύψος «γαλά». Ένα όμορφο φόρεμα εις της κ. Άνδη από ζορζέτ μπορντό πολύ χορημμένη. Δίς Έσαία με τοναλέττα δαντελένια. Διακρινόμενη κομμοστασία Δος Χαλκιοπούλου. Θανμασθεΐνα εμφάνισις μιας νεαρῆς Γερμανίδος ήτις έφερεν και πολύ χαριτωμένο φόρεμα από τοι λευκό κεντημένο με πέρες μπλε και κόκκινες, ή ζώνη του φορέματος από κρέπ-σατέν μπλε, έπεφτε σε πλούσιο γιόγιο. Μία φυσιογνωμία εύμορφη και άροσερή όαν φρεσκοκομμένο τριαντάφυλλο. Τῷ φανόχρωμα καλλία της σε τόσον όμορφα αντίθεσι με τό μπροστέζινο σώμα της, ήσαν διευθετημένα σε πλεκτό κόισο και αύτή ή λεπτομέρεια συντελούσε τόση στη χάρη της.

— Την παρελθούσαν Πέμπτην μπρέζε παρό τῷ κ. και τῇ κ. Β. Τομπανοπούλου εις την όμορφα Κρησιώτικη έπαυλιν των.

— Η οικόδεσποινα έκτάκτως κομψή με κρέπ μεταξοτό μπροστώ. Η άδελφή της Δίς Διλή Τσακισιάνου ώραιότατη με βελούδο μπλε-μαρίν και πικώ σε

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΕΒΔΟΜΗΜΕΡΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Εσπταριμικό δι' έν έτος... Δρχ. 120 III Έσπταριμικό Δις. Άγγλίας Μκ.

Αι έσπταριμικά και τὰ χρηματικά έμβόλια δύναν ν' αντισταθμισθώσιν προς τὸν Ίδιον τίτην τοῦ "Μπουκέτου", κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὰ προσηγόμενα τέσχη τιμωγῆται δραστικῶς.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York City U.S.A.

χρόμα πλέον άνοιχτό.

— Άρκετά τραπέζια μπρέζε, τοναλέττες χαριτωμένες και μερικές εις αυτών φθινοπωρινές που προσδίδουν τὸν τόνο της μόδας.

— Παραερέθησαν κ. και κ. Ν. Ταμβάρη έν Τεργέστης κομωτάτη σιλουέτα με τοναλέττα ιδιότυπη σε άπόχρωσι «ροζ-βιολας» και γεννάρ άρκετα και καστόρι στην άπόχρωσι του φορέματος. Δίς Διαμαντοπούλου με μπλε μαρίν τοναλέττα, κ. και κ. Ζαρίφη μπλε-κοπανάκι μαντώ με γούνες γκρι και θανμασθεΐνα φόρεμα γκρι κ. και Δίς Χελιμόγλου με μπλε περβάν.

H Μονταίν

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

ΚΑΙ ΔΥΣΑΡΕΣΤΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Δυό φίλοι, που είχαν πολύ καιρό να ιδωθούν συναντήθηκαν μία μέρα τυχαίως.

— Τι γίνεσαι; ρωτάει ο ένας.

— Δεν είμαι και τόσο καλά, τὸ λέει ὁ άλλος. Παντρεύτηκα.

— Εὐχάριστη εἰδήσις.

— Όχι καὶ τόσο, γιατί πήρα δύστροπη γυναίκα.

— Ω! πολύ κακό αυτό!

— Όχι δα καὶ τόσο κακό, γιατί ἡ προίκα της ήταν ἑνὸς ἐκτομυριού!

— Α! αὐτὸ εἶνε παρήγορο!

— Ἀπολύτως ὄχι, γιατί ἀγόρασα μετὰ λεπτά αὐτὰ πρόβατα που μοῦ πρόσφεραν ὅλα!

— Ἀλήθεια! Δυσπρὸ αὐτό!

— Όχι καὶ πολύ, γιατί ἡ πώλησις τῶν δερμάτων μοῦ ἀπέφερε κέρδος μεγαλύτερο τῆς ἀξίας τῶν προβάτων.

— Ἐν τούτῃ περιπτώσει εἶσαι κεκοιμισμένος.

— Όχι ὁλοσδιόλου γιατί τὸ σπίτι μου σὲ ὅποιο εἶχα φυλάξῃ τὰ χρήματα αὐτὰ καίκε.

— Ω αὐτὸ εἶνε τρομερό!

— Όχι καὶ τόσο τρομερὸ γιατί μαζί με τὸ σπίτι μου καίει καὶ ἡ γυναίκα μου!

Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΟΥ

Ένας πλούσιος Παρισινὸς ἔμπορος ἀπέστρεψε μὴ νύχτα, στὸ σπίτι του, ζαλιγμένους κίρκος ἀπὸ τὰ ποτά που εἶχε πῖν στὸ τραπέζι, που τοῦ προσέφεραν μερικοὶ φίλοι του. Καθὼς ἴσχυε καὶ ποιο σκοτεινὸ δρόμο βρέθηκε πρόσωπο μετὰ πρόσωπο μ' ἓνα λαμπρό, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸν ἄρξαρε μὲ δύναμη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν εἰνέταξε δυὸ τρεῖς φορές, τοῦ πῆρε τὸ ρολόι, τὸ πορτοφόλι καὶ τὰ δαχτυλίδια του. Ὁ ἔμπορος βλέποντας ὅτι καὶ ἀντίστασις δὴ ἦταν ὄχι μόνον δίχως ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ καὶ ἀπικύβητο, ἄρχισε νὰ προσποιεῖται τὸν έντελὸς μεθυσμένο καὶ νὰ τρικλίζει δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ὑστερα γυρίζοντας πρὸς τὸ λαοποδύτη, τοῦ εἶπε:

— Εὐὸ μοῦ φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ πᾶς σὲ τὸ σπίτι μου, γιατί δὲν θὰ κατερθῶσιν νὰ πάω μονάχος μου. Ἐκεῖ θὰ κοιμηθῶμε μαζί καὶ τὸ πρωὶ δὲν φύγεις θὰ σοὶ πλοῦτα.

Ὁ λαοποδύτης μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τοῦ λήσεται καὶ τὸ σπίτι δέχτηκε πρόθυμα τὴν πρότασιν. Ἐπῆσε τὸν ψευδοτεχνικὸν ἔμπορο ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ ἄρξαεν νὰ περπατοῦν. Ὅτε μαζὺ ἔμμελ' ἐκοιμήθηκαν, ὅτε ὁ λαοποδύτης πληρώθηκε γὰρ τὸν κόπο του, γιατί δὲν πλησίαζαν σὲ σπίτι συναντήθηκαν μετὰ ἑνὸς ἀσυνήτου μικροῦ μετὰ πολιτικὰ ρούχα, γνωστὸ τοῦ ἔμπορου. Ὁ ἔμπορος ἀπὸ σπρωγίχτηκε γὰρ σὲ πόδια του, ἄρξαεν τὸ λαοποδύτη ἀπὸ τὸ γὰρ καὶ τὸν παρέδωκε σὲ τὸν ἀσυνήτου μικρό.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ σὲ καλὴ τιμῇ βιβλία παλαιὰ καὶ βιβλιοθήκας διλόκληρες. Πληροφορίαι σὲ Γραφεῖα μας, Ἀθήνα 7.

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,"

ΠΟΥ ΕΥΚΛΟΦΗΘΗΣ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΑΝΗ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων της εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς:

• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

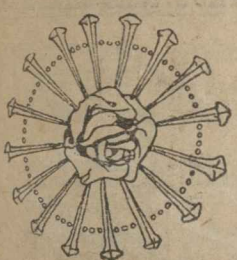
• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

• Η Χριστίνα ἑλληνικὸ διήγημα τοῦ Α. Μαυροῦλη. «Μὴ μικρὴ ὑπερωκεανιστὴ», «Κωμικὸ ἀνθρωπίνον κεφάλαιον», «Θραυροὶ ποῦ ταξιδεύουν ἰκόνιστοι», «Ἐνα δράμα σὺς αἰθέρας», «Ὁ Μπαρζὸς» ἀγγλικὸ διήγημα κ.λ.π.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ήταν πράγματι γενναῖος ὁ Ἄννας Μοντεροσάν. Εἶχε τὴν ἀνδρεία κληρονομική. Ἀγνοοῦσε τὴ θά πῃ φόβος. Κ' ἐνὼ ὁ Μαθουρίνος μαζεύονταν ὅαν σκατίζοιρος γὰρ νὰ προφυλαχτῇ ἀπ' τὴς σφαίρας, ὁ Κοντὸσταυλος ἄρχισε νὰ στοῦς μαχομένους ὀπλοφόρους του, θάλλοντας νὰ τοὺς ἐμψυχώσῃ:

— Θάρρος παιδιά μου! Θάρρος! Ἐξολοθρέψτε τὸ σκυλόλογον αὐτό!

Μία σφαῖρα πέρασε ξυτὰ σὲ μάγουλο τοῦ Κοντὸσταυλου, μπῆκε στὴν αἰθούσα κ' ἔσκαψε ἑνὸν πολυέταιο.

— Παναγία Παρθένος! ἔσκουσε ὁ Μαθουρίνος. Ἐκλαμπρότατε τροβηχθῆτε, θὰ σὰς σκοτώσουν!

— Πάτερ ἡμῶν! Τὴ λέε, πάτερ Μαθουρίνε; Ἀστεινεύσαι βέβαια. Ἡ θέσις μου εἶν' ἐδῶ...

— Θὰ σὰς χτυλήσουν, Ἐξοχότατε... Ἰησοῦ Χριστέ! Παναγία Παρθένος!

— Ἄντι νὰ κλαίς τρέξε καὶ φέρε μου γρήγορα ἓνα τουφέκι. Μὰ τίς πληγὲς τοῦ Χριστοῦ! Δὲν βλέπεις ἑνὸν ἄρχειο που μὲ σημάδεύει; Φέρε μου ἓνα τουφέκι γρήγορα.

Ὁ Μαθουρίνος ψυθυρίζοντας ἀνάμεσα στὰ δόντια του προσέφερε κ' ἔφερε ἓνα τουφέκι σὲ τὸν Κοντὸσταυλο. Ὁ Μοντεροσάν τὸ ἄπασε, τὸ στήριξε σὲ τὸν ὦμο του καὶ σημάδεψε τὸν Οὐγενότο ὁ ὁποῖος τὸν σημάδεψε ἀπίσως. Δυὸ τουφεκίαι ἀκούστηκαν συγχρόνως. Ἡ σφαῖρα τοῦ Οὐγενότου τρύπησε τὸ καπέλλο τοῦ Κοντὸσταυλου καὶ τοῦ τὸ πέταξε τρία βήματα πίσω. Ἡ σφαῖρα τοῦ Μοντεροσάν χτυπήθηκε τὸν Οὐγενότο κατὰ τὴν σὰ καὶ τὸν κῆλσις νεκρὸ κάτω!

Στὰ μεταξὺ οἱ Οὐγενότοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔφο δασθῇ μετὰ σκούρια, ἔξακολουθοῦσαν τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς. Μέσα σὲ τὸν τρομερὸ αὐτὸν θόρυβο κυριαρχοῦσε ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ Ρολάνδου που τοῦς παρακινούσε σὲ τὸ ἔργο τοῦ δόλερου:

— Θάρρος! Θάρρος, παιδιά μου! Χτυπάτε, χτυπάτε ἀλλήλους! Κύριε Χαιρεμορία, εἶσαι μεγάλος θεοσηρτικός, μὰ τώρα θὰ σοὶ δειθῇ ἡμῶς γκορμίζεται μία πόρτα δίχως τὸν παραμικρότερο καταπέλτη.

Καὶ ὁ λοχαγὸς, ἄρχισε ἓνα τσεκούρι καὶ παραμερίζοντας τοὺς ὀπλοφόρους του φώναξε:

— Ἀνοίξτε! Τόπο! Τόπο! Ἡρεθε ἡ σιγή μου.

Κ' ἄρχισε νὰ χτυπῇ τὴ δύνατὴ πύλη τοῦ πυργίου, κατεβάτοντας τὸ τσεκούρι μ' ὀλίγη του δύναμη. Σὲ κάθε χτύπημα του τὰ κλειδὰ, τὰ μεγάλα δοκάρια, οἱ ροχλοὶ του ἐκτολίζονταν καὶ σωροβολίζονταν! Ὁ τρομερὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βαστοῦσε σὲ χεῖρα του τὸν κερπυνοῦ.

Ὁ τρομερὸς Φερουλιὰν εἶχε χαθῇ ὁλόκληρος κάτω ἀπὸ ἓνα σωρὸ χρώματα καὶ σκῆνη που εἶχε σηκωθῇ σὲ σύννεφο!

Ἀπὸ τὰ λυσσοσπασμένα αὐτὰ χτυπήματα ὁ Κοντὸσταυλος κατέλαβε ὅτι ἡ πόρτα δὲ θὰ μπορούσε ν' ἀνέβη γὰρ πολλὴν ὥρα.

— Οἱ ἄχρητοι! Ὁ μόνον μέσος!... φώναξε μετὰ λύσσα.

Ἀ! ἔκλαμπρότατε, εἶπε ὁ Μαθουρίνος, αὐτοὶ οἱ πειναλέοι δὲ θ' ἀφήσουν ὅτε κομμάτι ψωμί, ὅτε ἓνα μπουκαλάκι κρασί σὲ τὸν πυργό.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ Σπαλαττόνε καὶ μὴ δυνάμεθα στρατιωτῶν ὤρμησαν μέσα στὴ σάλα.

Ἐξοχότατε, εἶπε ὁ Ναπολιτάνος λοχαγὸς τῶν ἰντιμὸν τοῦ λοχαγοῦ Ρολάνδου χτυπῆναι τὰ πόρτα. Πρέπει νὰ ἀνέβητε στὰ ἑλπίδα δόματα τοῦ πυργίου ἁμέσως!

Κ' ἐπειδὴ πονοῦσε τὸ πόδι του, πρὶν προφθάσῃ νὰ εἰπῇ λέξη, τρεῖς ρομαιοὶ στρατιώτες τὸν ἄρπαξαν, παρὴ τὴν ἀντίστασίν του, καὶ τὸν ἀνέβασαν σὲ τὸν πυργό τοῦ Ἀμυροσίου Παρέ.

Ἄλλοι πέντε στρατιώτες ἄρπαξαν τὸν αἰδισμώτατο Μαθουρίνο καὶ, παρ' ὅτις τὴς διαμαρτυρίας του, τὴν ἀνέβασαν καὶ τὸν Κοντὸσταυλο.

Πόσο μ' ἐτρόμαξαν οἱ δαιμονισμένοι, εἶπε ὁ Μαθουρίνος πρὸς τὸν Κοντὸσταυλο ὅταν ἔφτασαν ἐπάνω. Μοῦ ἀνοῖξαν ὅμως τὴν ὁρμή. Ἐσθὲς πεινᾶτε, ἔκλαμπρότατε;

— Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ πεινῶ, ἀπάν-

τησα ἀπότομα ὁ Μοντεροσάν.

Ἐμφανικὰ μπῆκε ὁ Ροβέρτος Κέρ.

— Τὸ κλειδί τῆς ἀλυσίδας ποῖνα δέμενος ὁ Προφήτης, δώσατέ μου ἁμέσως, ἔκλαμπρότατε, εἶπε.

— Θὰ δώσῃ τὴν περιγραμμένη!

— Ναί...

Τὰ μάτια τοῦ Κοντὸσταυλου ἀστράψαν ἀπὸ χολὰ καὶ τοῦ εἶπε γρήγορα - γρήγορα.

— Τρέξε! Ὁ Σπαλαττόνε εἶχε τὸ κλειδί. Ἐλευθερώσατε τὸν τὸ γρηγορώτερο, πρὶν νὰ σπᾶσουν οἱ κακοῦργοι τὴν πόρτα καὶ τὸν ἐλευθερώσουν αὐτοί.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἓνα ἀλλοπαλὸς χαρὰς ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω καὶ ὁ γέρο δούε κατέλαβε ὅτι οἱ Οὐγενότοι εἶχαν κυριεύσει πᾶσι τὸ φρούριον. Πρὶν βαλε τὸν κεφάλι του ἀπὸ κάποιον φωνήνι τοῦ πύργου καὶ εἶδε τὸν πληθὸς τῶν Οὐγενότων νὰ γύνεται σὲν ἀρκομένο ποτάμι στὴν αἰθρὴ, νὰ τρέχῃ σὲ μαγεῖρεια, νὰ κατακυλάῃ μὲ δαιμονισμένο ποδοβολητὸ στὴς σκάλες τῶν ὑπογείων.

— Εἶνε ἀργὰ πειὰ, μουρμούρισε θλιβερὰ ὁ Μοντεροσάν. Σὲ τρία λεπτά θ' ἀνοῖξουν τὴ φυλακή καὶ ὁ Προφήτης θ' ἀνακαλέσῃ τὴν ὑπόσχεσιν που ἔδωκε πᾶσι θὰ μὰς δώσῃ τὴν περιγραμμένη!

— Γὰρ ποῖον μὲ νομίζεις, γέρο; ἀκούστηκε ἀσφάνα μὴ φωνὴ βοῆσαι καὶ σοβροή.

— Νάτος!... μουρμούρισε τρομαγμένος ὁ Κοντὸσταυλος.

Ἦταν πραγματικὸς ὁ Προφήτης!

Στέκονταν ὁ θεὸς στὴ μισανοιγμένη πόρτα τῆς αἰθούρας. Ἀτάραχος καὶ σοβαρὸς.

Ἄφρονος αἵμα εἶχε σὲ χοντρές σταλαγματιές ἀπὸ τὰ μακροπύλα χεῖρα του, τὰ ὅποια ἦσαν ἔξω ἀπ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΝΤΕ ΣΠΕΚΛΕΡ

Ο ΝΑΔΙΡ

Ο σείχ Μουράτ σέλωσε ο ίδιος το όρατο του 'Αράπικο ότι, το Ναδίρ. Τού χάιδευε το λαιμό, τη ράχη, τα πλευρά κ' έκεινο χλιμίντριζε από χαρά και άναυτομονησία.

— Γενναίε μου Ναδίρ, άρχισε να του λέει, πηγαίνουμε στον πόλεμο. Θα κυνηγήσουμε τον Εύρωπαλο, που ήρθε να μολύνει το άγιασμένο χώμα της πατρίδας μας. Θα λευτερώσουμε τον άγασμένο μας τόπο από τους έχθρους, που θέλουν να μς τον πάρουν. Θα πλύνει τα πόδια σου στο αίμα τους, τα κορμιά τους θα στρωθούν για να πατάς άπάνου τους. Πόσο είσαι ώρατος, Ναδίρ! Πες μου θυμάσαι την όμορφη Σουλεϊμά με το άλαβά-στρινο στήθος; Είχε κάποτε την ευτυχία να την φέρεις στη ράχη σου. Το λυγρό κορμί της άναπαύτηκε στους ώμους σου, το χέρι της έχάιδευε άπλά τη χείτη σου, τα κοραλένια χείλη της έφίλησαν το μέτωπό σου. Τι τιμή για σένα, Ναδίρ, τι τιμή! Μα θα την ξαναβρεις ύστερα από τον πόλεμο και θα σε χαϊδέψει άπλά με το όρατο της χεράκια. Κ' έγω, ο κύριός σου, θα σε ζηλεύω όταν θα τη βλέπω ν' άγκαλιάζει το λαιμό σου με τα μαρμαρόλαμκρα μπρόστα της, ενώ τα ρουθούνια σου θάγγιζουν το στήθος της. Θα σου άγοράσω λουριά κεντημένα με χρυσάφι, ή Σουλεϊμά θα σε καβαλλίκεψη και θ' άνατριχιάσει από ευχαρίστηση όταν νοιώσεις άπάνου σου το που-πουλένιο κορμί της.

Αυτό είπε ο σείχ Μουράτ στο άλογο του, το Ναδίρ. Ύστερα καβαλλίκεψε κ' ά-χάθηκε σαν άστραπή μέσα σ' ένα σύγνεφο σκόνης.

Έφτασε στη γραμμή της μάχης άνάμε-σα στους στρατιώτες του κ' έτρεχε παντο-ύπου ο κίνδυνος ήταν μεγαλειότερος. Σαφινικά μία σφαίρα βρήκε το Ναδίρ στο στήθος και τα γόνατά του λύγισαν. Ο σείχ Μουράτ πήδησε κάτω άμέσως και τον έσυρε έλαφρά-έλαφρά από τα χαλινά-ρια σε κάποιον ίσκιω, εκεί κοντά, για να ιδεί τη λαβωματιά του. Ήταν θανάσιμη. Κύματα-κύματα πηδούσε το αίμα. Τότε ο σείχ Μουράτ άγκαλιάζοντας το ευγενικό ζώο, του είπε:

— Ναδίρ, έλαβώθηκες θανατερά. Δέ θα ξαναβρεις πια την όραία Σουλεϊμά. Σ' εύχαριστώ για τις μεγάλες σου ύπηρε-σίες και συμπάθησέ με που βρίσκουμαι στην άνάγκη να σε άποτειλώσω με το ίδιο μου το χέρι. Το κάνω για να σε γλυ-τώσω μία ώρα άρχιτερο από φοβερώτε-ρους πόλεμους. Στο τέλος σου τ' όρκίζουμαι, και μόνοντος μου ο 'Αλλάχ, πώς θα σε ικανοποιήσω, όπως σου ταιριάζει.

Αφού είπε αυτά τα λόγια ο σείχης Μουράτ προς το άγαπη-μένο του το άτιμωπάτησε και ύψώνοντας το ντουφεκι του ση-μάδεψε το Ναδίρ στην καρδιά. Το άλογο έπεσε νεκρό στη στιγμή και ο Μουράτ έτρεξε άμέσως στη γραμμή της μάχης. Κάποιοι κα-βαλλάρηδες του είπαν να του δώσουν τάλογά τους, μα δεν έδέ-χτηκε. Πολεμούσε πεζός, περιμένοντας την εύκαιρία να έκδικηθί.

Λυσασμένος όρμησε σε μία στιγμή άνάμεσα στις έχθρικές γραμμές και βλέποντας κάπου εκεί τον Εύρωπαλο στρατηγό κα-βαλλά στο άλογο του, χύθηκε σαν τον άνεμο και καβαλλίκεψε πισω-κάπουλα. Τρομαγμένος ο στρατηγός ζήτησε να γλυτώσει, μα ο σείχ Μουράτ τον άγκάλιασε και του κρατούσε τα χέρια οδηγώντας μαζύ και το άλογο προς το μέρος όπου κοίτονταν ο Ναδίρ.

Όταν έφτασαν εκεί ο Μουράτ πήδησε κάτω, ύστερα κατέ-βασε και τον Εύρωπαλο και τον έδεσε πιστάγκωνα από τον κορμό κάποιου δέντρου. Κατόπι σέρνοντας άπό τα χαλινάρια το άλογο του στρατηγού, τον άνάγκασε να γονατίσει κοντά στο πτώμα του Ναδίρ και τρεις φορές έμπηξε με λύσσα το μάχαίρι του στο στή-θους του φτωχού ζώου. Συντριβάνι το αίμα πήγισε και το άλογο, άφήνοντας ένα βαρύ βογγητό, έβγαλε νεκρό στο χώμα.

Ο Μουράτ ύψώνον-τας τότε τα μάτια του προς τον ουρανό, είπε:

— Μάρτυράς μου, ο Προφήτης δι-κράτησε το λόγο μου. Ύστερα γυρίζοντας προς τον Εύ-ρωπαλο στρατηγό, που ήταν θεμένος στον κορμό του δέντρου, του είπε:

— Οι δούλοι σου έσκότωσαν το άτι μου, το Ναδίρ μου. Έπληρα έκδίκηση, σκοτώνοντας το παληάλογό σου. Ή άλλη-θεια είναι πως το ζώο αυτό, που το κάνεις για άλογο, δεν άξιζε ούτε το νύχι του δι-κού μου. 'Αλλά αυτό με φτάνει και το φτάνει και το άλογο μένον μου Ναδίρ. Τώρα θα σε λύσω και μπορείς να φύγεις, πε-ρίς να φερθήεις τίποτα. Μόνο όταν γυρίσεις στους δικούς σου έλ-σοι έπιτεθώ. Στην όρμη μου οι στρατιώτες σου θα φήνουν πόν-κουνέλιο και τότε θα σε άρπάξω, θα ξεριζώσω την καταραμένη σου καρδιά και θα την δώσω στους στρατιώτες μου για να τη ρίξουν στους χοίρους.

Αφού του είπε αυτό, τον έλιτσε και του είπε πως είναι λι-θερός. Μόλις ξεκινούσε ο στρατηγός να φύγει, ο Μουράτ σάπνιξε για μία στιγμή κ' έβλεπε περίλυπα το κορμί του Ναδίρ. Σα-φινικά όπως κύττωσε έννοιωσε άνάμεσα στις πλάτες του να πα-γεται το κρυσ άτσάλι ενός μαχαίριού. Κι έλίστηκε κάτω άνασ-τα, πλένοντας στο αίμα του. Τέν είχε χτυπήσει ο Εύρωπαλος στρατηγός. Και σκόβοντας από πόνο άρ-χισε να χαμογελάει ειρωνικά. Ο σείχ Μουράτ κάνοντας μία τελευταία προσι-θεία, στυλώθηκε στους άγκώνες του, κά-τσε το λαιμό του και τον έτριψε στο πρόσωπο.

Ο Εύρωπαλος έγινε κατακίτρινος. Σή-κωσε το πόδι του, χτύπησε τον έτοιμο-υατο στο στήμα κ' έφυγε τρέχοντας να-ν τον κυνηγούσαν!...

Φρεϊδερίκος ντε Σπέκλερ

ΑΙΜΑ! ΑΙΜΑ!...

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Κατά την περίοδο της μεγάλης Γαλλί-κής επανάστασης, που άλλάξε το ρυθμό του κόσμου, καταδικάστηκαν σε θάνατο 2011 άνθρωποι. Ή ποιήη όλων αυτών έβελ-ήθη με την περιφημη γκυλοτίνα. Ο άφ-μός αυτός είχε τεράστιος άν λόβους: ή όλη πώς ή επαναστατική περίοδος βάραι-μόνχα από τις 14 'Ιουλίου 1793 ως την 21 'Οκτωβρίου 1796. Άπό τους καταδικα-σθέντας, οι 2.548 ήταν άντρες και ή 300 γυναίκες.

Μεταξύ των άπειραρίθμων αυτών θ-μάτων ήτανε 25 άρχιστράτηγοι, 16 καλλιτέχνες, 381 ευγενείς, 33 παπάδες, 25 άνθρωποι των γραμμάτων, 246 άνώτεροι δικαστικοί, 479 δικηγόροι, γιατροί και συμβολαιογράφοι, και οι υπόλοιποι ή-νίκαμε σε διάφορα άλλα επαγγέλματα.

ΤΑ ΥΠΕΡ

ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ή καρδιά της γυναίκας είναι τόσο άχανής ώστε πρέπει να θ-φισθί επανειλημμένως κανείς σ' αυτήν για ν' άνακαλύνη τον μα-γαζίτη που κρύβεται μέσα.

Λέων δέ Βαλτί

— Όποιος κατάθρωσε να δαμάση μία γυναίκα, αυτός δεν αξία να φοβάται ούτε τον διάβολο!

Μονάχα ή γυναίκες κλαίει και γελάει συγχρόνως χωρίς κα-μιά αίσια.

Οι γυναίκες μεταμελόνται όταν θυμώνται τις παλιές τους άφ-τίες, λυπούνται όμοι συγχρόνως γιατί δεν μπορούν να τις έπαν-λάβουν.

Σεγγύρ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

(Ίντερμέτζο «Καβαλλέρας Ρουσικάνας»)

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ... ΚΑΝΑΡΙΝΙΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

Τι κάνει ή όπερηνή. Τό θαύμα τεύ μουσικουσνθέτευ κ. Κέβ. Πώς έφαγε μουσική στα καναρίνια και στους βατράχους. Τά πρώτα μαθήματα. Ύψίφωναί και πιασού. Ή μουσική 'Ακαδημία τών καναρινιών και τών βατράχων. Ο φτερωτός Καρούζο. Πώς ξετρελλάθηκε μαζύ του μία πλουσία 'Αμερικανίς. Ή άγερά του. Τό ελιβερό του τέλες κ.τ.λ.

Είπε γνωστό πως τόσο τά καναρίνια, τά γλυκύλα αὐτά που-λιά, όσο και οι βάτραχοι—«οί κανταδόροι τών βάτων» όπως τους έχει άποκαλέσει ο Ντ' 'Ανούτσιο—είνε έξ ίσου μιμητικά ζώα, όπως και οι παπαγάλοι. Έχοντας λοιπόν υπ' όψει του τό γεγονός αυτό ο μουσικουσνθέτης Μάκ Κόβ, από τόν Σάν Φραγκί-σκο, άπεφάσισε να προμηθευθί μερικά μικρά καναρίνια, από καλή ράτσα, και να τους παραδώσει μερικά... μουσικά μαθήματα! Ο Κόβ έργάστηκε πραγματικά με υπεράνδραση όπομονή για να τό πατήν αὐτά και μόρσε μέσα σε πολύ λίγο χρονικό διάστημα να βγάλι τους πρώτους... μαθητάς του, που του χορήμέυσαν ως αμαέστρου για τους άλλους συναδέλφους των, που προμηθεύτηκαν κατόπι, για τόν ίδιο σκοπό. Ή δυσκολία ήταν πως δά κατώρθω-σε ο Κόβ να μεταδώσει ή μουσική κλίμακα στους πρώτους μαθη-τάς του, τους όποιους ύστερα δά μπορούσαν εύκολα να μιμηθούν όσα άλλα καναρίνια θόρο-χύνονταν σ' επικουρινία μαζύ του. Μα δεν άρχισε να τό έπιτύχη αὐτό ο ύπομονετικός Κέβ. Μέσα σε δύο χρόνια οι μαθηταί του ήταν τέλει-οι. Τα δύο πρώτα καναρίνια, τών όποιων ή μουσική κλίμα έχε δοκιμάσει από τό συχνό και γλυκόχο κελάρημά τους, τό έ κλεισμένα σ' ένα κλουβί και πρσι και βράδυ, έταίριε κοντά στο κλουβί τους με τό βιολί του, διάφορες μουσικές νότες. Έτσι έβλεπε τό λίγον καιρό πως οι μαθη-ταί του έμμοούντο θαυμάσια τους ήχους του βιο-λιού του. Σιγά-σιγά τά έμαθε ύστερα μικρά μουσικά κομμάτια, τά όποια μπορούσαν ν' ά-ποστηρίξουν με άπίστευτη μνήμη οι φτερωτοί μαθηταί του. Τις ώρες που δεν γίνονταν μάθημα, άκούγε πολλές φορές ο Κόβ τους μαθητάς του να λένε μόνοι τους τό μάθημά τους, κλεισμένοι στο κλουβιά τους, σαν καλοί και έμμελείς μα-θηταί. Δεν έφάντασαν πουθενά. Έκανελόμβρα-νον τό μάθημά τους μ' όση άκρίβεια τους τό ήγε δίδει ο άκούραστες δάσκαλός τους.

Αφού είλε ο Κέβ ότι ή πρώτες δοκιμές του έπάρεισαν με πλήρη έπιτυχία, σκέφθηκε ότι μπορούσε κάλλιστα να ιδρύσει μία... Μουσική 'Ακαδημία Καναρινιών!... Στην 'Ακαδημία αὐ-τή δά παρέδιδαν μαθήματα αὐτός και οι δύο φτερωτοί μαθηταί του, που θά χορηγούσαν έτσι ως «μαέστροι» στους συναδέλφους των. Φάντασε λοιπόν ο Κέβ και προμηθεύτηκε τά κα κλιμακώδη καναρίνια, άρχισε να τους κά-νι μαθήματα, ή βοήθειά των δυο πρώτων μαθη-τών του, και μέσα σε πέντε χρόνια, από της συστάσεως της 'Ακα-δημίας του 800 έν όλη καναρίνια έσπούδαζαν σ' αὐτή μουσική!... Πώς ζούν οι φτερωτοί σπουδασταί σή Μουσική 'Ακαδημία του Κόβ; Ο καθένας τους έχει ξεχωριστό δωμάτιο, μία καλλιτεχνική ρολοιτή δηλαδή, μ' όια της τά κοινού! Ή διδασκαλία γίνεται κατά θάλαμους, σάν καθένα από τους όποιους βρίσκονται όχι πε-νσούστες από δέκα φωλιές των ολκοτρόφων σπουδαστών. Την ώρα που γίνεται σ' ένα θάλαμο διδασκαλία, οι σπουδασταί τών άλλων θάλαμων μένουν κλεισμένοι στα διαμερίσματά τους κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μή φτάνη σ' αὐτά τους ή μελωδία. Αὐτοί φορές ή βδομάδα ο Κόβ κάνει συναυλίες σή θύρα της 'Ακαδημίας του. Μεταφέρει εκεί όλα τά κλουβιά τών καναρινιών τά όποια... παίζουν (κλα-ροί) υπό ή διεύθυνσί του, διάφορα μουσικά κομμά-τια. Τό πιο συνηθισμένο τους κομμάτι, τό φορές τους παίζει νά είπη κανείς, είναι τό Ίντερμέτζο της «Καβα-λλέρας Ρουσικάνας» του Μασκάνι.

Έτσι τό πρωτότυπο αὐτό μουσικό Ίδρυμα του Κόβ έξελίχθη σ' Μουσική 'Ακαδημία Καναρινιών, με μία όμωσ διαφορά: Ότι, από ήν 'Ακαδημία αὐτή δεν βήγαν παρά μόνον διλωματούχοι ύψίφωνοι! Ή έλίστη των βαθυφώνων και τών υπάσων, άπαιχό-ληρε άρεσά τόν Κόβ, ο όποιος τέλος άπεφάσισε ν' ά-ναστήσει τους βαθυφώνους του μέσα σεις... λίμνες και στους βάτους! Προμηθεύτηκε λοιπόν μερικούς βατράχους και τους έγκατέστησε σε είδικά διαμερί-

σματα της 'Ακαδημίας του, τά όποια στήν πραγματικότητα δεν ή-ταν παρά τεχνητές λίμνες και βάτοι. Σε κάθε τέτοιο διαμέρισμα έβαλε κ' από δυό - τρία βατραγάκια κ' άρχισε άμέσως ή διδα-σκαλία τους. Για τους νέους αὐτούς μαθητάς του ο Κέβ δεν με-ταχειρίστηκε πια τό βιολί του, αλλά μία πασσαβίλλα διά της ό-ποιας μετέδιδε στους ύποψηφίους βαθυφώνους του τους διάφορους μουσικούς σφόγγους.

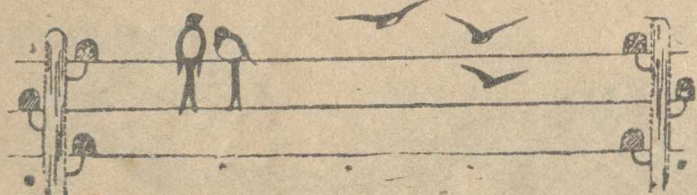
Αφού άπέκτησε έτσι ο Κόβ και τόν άπαιτούμενο άριθμό τών βαθυφώνων του—γιατί οι βάτραχοι βήγαν τέλειοι μουσικοί— ά-πήρτισε μία τέλεια συναυλία Καναρινιών και βατράχων, ή συνο-δεία πάντως και δυό - τριών βιολιών. Είπε περιττό να σ' είπωμε ότι ή έπιτυχία των πρωτοτύπων αυτών συναυλιών που δόθηκαν ως τό τώρα, είναι άξιοθαύμαστες. Όλόκληρος ο άμερικανικός τό-πος δεν βρίσκει λόγια να περιγράψη την όπορο-νειακή δράσι του Κέβ, που μόρσε να έπιτε-λέσει ένα τέτοιο μεγαλόεργο, μέσα σε δέκα χρόνια.

Κι όπως σε κάθε μουσικό θίασο διακρίνει κανείς πάντοτε ένα δάσκαμο τενόρο, έτσι και ή Μουσική 'Ακαδημία του Κόβ άνάδειξε έναν περίφημο φτερωτό ύψίφωνο μεταξύ τών Κανα-ρινιών του. Είπε ο «Καρούζο» όπως τόν λένε και ή φήμη του στις 'Ηνωμένες Πολιτείες είναι έξ ίσου μεγάλη όσο και του μακαρίτη Ιταλού συ-νανήμου του.

Ο φτερωτός «Καρούζο» για να τραγουδήσει ένα μουσικό κομμάτι σ' ένα ραδιόφωνο, πέρνει ως άμοιβή 50 δολάρια για κάθε λεπτό της ώ-ρας. Μία πλουσία 'Αμερικανίδα που έτρεχε ν' άκούση ένα βράδυ με τό ραδιόφωνό της στο Σικάγο, ένα μουσικό κομμάτι ποθε τραγουδή-σαι ο «Καρούζο», τόσο έμεινε γοητευμένη, ώστε ήν άλλη ήμέρα έφυγε για τόν Σάν Φραγκίσκο, συνάντησε τό διεθυντή της 'Ακαδημίας των Καναρινιών κ. Κέβ και του ζήτησε να της που-λήσει τόν διάσημο φτερωτό τενόρο του, αντί ολασδήποτε άμοιβής. Ο Κέβ, για να την άναγ-κήσει να παραιτηθί της άξιώσεώς της, της ζή-τησε τό ύπερογκον ποσό των 50.000 δολλα-ρίων!... Μά ή πλουσία 'Αμερικανίς, χωρίς να χάση καιρό, έβγαλε τό κορνέ της και ύπέγρα-ψε ένα τσέκ 50.000 δολλαρίων, τό όποιο και παρέδωκε στον κ. Κόβ. Μα δέ χάθηκε—άλλοίμονο—για πολύ καιρό τόν φτερωτό της τραγουδιστή. Γιατί μόλις τόν μετέφερε στο Σικάγο, ο «Καρούζο» τραγουδούσε πια σπάνια και χωρίς ό-ρεξη. Τί συνέβαινε; Νασταλούσε την 'Ακαδημία και τους συ-ναδέλφους του; Πιθανός. Έτσι, ένα πρωί, ή 'Αμε-ρικανίς τόν βρήκε νεκρό!

Ήν ώρα του μαθήματος: Καναρίνια και βάτραχοι τραγουδούν τό μουσικό τους κομμάτι...

Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Από τα χρόνια του Όμηρου στα δικά μας. Ο Τρωϊκός Πόλεμος και ο τηλεγράφος. Το σύστημα των Καρχηδονίων. Η τηλεγραφική συνεννόηση των Βυζαντινών. Οι Έλληνες του 1821 και ο τηλεγράφος στην Ελλάδα. Μια ψήφος της Γερουσίας. Ο τηλεγράφος και οι ληστές.

Οι ναυαγοί της «Ιταλίας» δεν θα έσώζονταν βέβαια από το μικρό άκναιο μηχανήμα του ραδιοτηλεγράφου με το όποιο ο άτυχος στρατηγός Νόμπιλε κατόρθωσε να επικοινωνήσει με τον κόσμο. Και για μια φορά ακόμη αποδείχθηκε ευγενική η μεγάλη αυτή εφεύρεση του αιώνα μας... Είναι όμως, αλήθεια, θαυμάσιο να σκεφθώ και τις άλλες από που άρχισε η τηλεγραφική επικοινωνία των ανθρώπων για να φτάσει μέχρι του σημερινού ασυρμάτου.

Ο πρωτογενής τηλεγράφος άρχισε με φωτεινά σημεία. Πρό χιλιάδων έτών οι Ένδοι και οι Σίνοι άναβαν σε ψηλά μέρη μεγάλες φωτιές για να συνεννοηθούν. Οι Σίνοι μάλιστα (πρόγονοι των σημερινών Κινέζων) άφου έχτισαν το τεράστιο άκναιο Σινικό Τείχος, δυο αιώνας πρό Χριστού, έκαμαν στο άκρόμα του μεγάλης φωτιάς, τις οποίες ούτε ο άνεμος, ούτε η βροχή έδυναν, για ν' άναγγέλλουν σε όλες τις συνοριακές φρουρές τους την έπιδρομή των Ταρτάρων. Αργότερα οι Πέρσαι διαμόρφωσαν σύστημα ανταποκρίσεως με πυρσούς, και τόσο το άτελειόποιήσαν, ώστε, κατά τον Αριστοτέλη, ο Μέγας Βασιλεύς της Περσίας μπορούσε να μαθαίνει αυθημερόν, τι συνέβαινε σε όλη την Άσία.

Πρώτοι οι Έλληνες εισηγάγαν στην Εύρωπη την τηλεγραφία με συνθηματικά σημεία και πρώτοι αυτοί παρετήρησαν τα πρώτα μαγνητικά και ηλεκτρικά φαινόμενα.

Η άρχη της Ελληνικής τηλεγραφίας βρίσκεται στη Μυθολογία. Ο Θησεύς, φεύγοντας για την Κρήτη, για να σκοτώσει το Μινώταυρο, υπεσχέθη στον πατέρα του Αίγυα ν' άντικαταστήσει τα μάτια πανιά του πλοίου του με άσπρα, στην περίπτωση που θα κατόρθωνε να σκοτώσει το τέρας. Άλλ' ο Θησεύς, γυρίζοντας νικητής στας Άθήνας, λημονήσας από τη χαρά του, ν' άλλαξε τα πανιά. Ο Αίγυς, μόλις είδε από μακριά το πλοίο ναρχεται με πανιά μαύρα, υποπέσθηκε θάνατο του γιου του, και άπελπιμένος, έπεσε στη θάλασσα και πνίγηκε.

Ο Αίσχυλος, στην τραγωδία του «Αγαμέμνων» περιγράφει μ' έμπνευση, τον πρωτογενή αυτόν όπτικό τηλεγράφο: «Όταν ο Άγαμέμνων τομάζονταν να φύγει για την Τρωάδα, υπεσχέθη στη γυναίκα του Κλυταμνήστρα, άν έκυρίευσ την πόλη του Πριάμου, να της π' άναγγείλει την ίδια μέρα. Για το σκοπό αυτό έδιάλεξε τις κορφές των καταλλήλων βουνών από της Ίδης μέχρι της Μυκηναίας Άκροπόλεως, και έβαλε φρουρούς, οι όποιοι με πυρσούς απ' τη μία κορφή στην άλλη, θα είδοποιούσαν τη Βασιλίσσα. Έπαινα στη στέγη των Άνακτόρων των Άτρεϊδών κάθε βράδυ άγρυπνοί για το σκοπό αυτό ένας φιλάσας. Και άνδ' ματαίως ο φιλάσας έστυχτοίσε δολοκλήρα δέκα χρόνια, έσφαγα, ένα βράδυ, παρετήρησε τη συνθηματική φωτιά! Βγάδε τότε φωτιή μνήστρα και της λέει την ευάριστη άγγελία. Την ίδια ώρα παρουσιάζεται μπροστά στ' Άνάκτορα και ο χορός, που έπεριμενε έπίσης άνυπόμονα, την ίδια χαρμόσυνη άγγελία. Ο χορός άπεταλετο από γέροντες, τους όποιους η ηλικία και η άρρώστιας είχαν άμποδίσει ν' άκολουθήσουν τον Άγαμέμνονα στον πόλεμο. Και οι γέροι λαβαίνουν μέρος στη χαρά της νίκης, που την είχαν άναγγείλει η φωτιάς των κορυφών, σε μία λαμπρή γορμή, μέσα στην Ιστορική άκνή νύχτα!

Τόν ίδιο τρόπο συνεννόησης μεταχειρίστηκαν οι Έλληνες κατά τη ναυμαχία της Σαλαμίνας και έπί του Πελοποννησιακού Πολέμου. Ο Ηρόδοτος άναφέρει ότι, όταν ο ναυτικός στρατός του Ζέρξη από την πόλη Θέρμη έπλεε προς τη Σκιάθο, οι στρατοπεδευμένοι στο Άρτεμίσιο άκροατήριο *«πυνθάνονται παρά πυρσών εν Σκιάθου την έλευσιν αὐτῶν»*.

Φωνητοίαν δυνάμειν οι άρχαιοι την είδηση που έδίδετο με φωνητικές (φωτιές) και φωνητικές τους ψηλούς πύργους στους όποιους άνοβαν τις φωτιές αυτές. Λείψανα τέτοιων πύργων σώζονται στο όρη Νούσιος της νήσου Πάρου, στις θέσεις «Παλιό-πύργος» και «Σταυρός».

Στην έποχή που ο Μέγας Άλέξανδρος ήταν στην άκμή της δόξης του, παρουσιάστηκε ένας Σιδώνιος και του στήριζαν να καταρτίσει ένα μέσον ταχείας συγκοινωνίας με όλα τα μέρη της κυριαρχίας του. Με το μέσον αυτό, έλεγε, θα μπορούσε νάχη είδησεις, άνεως ο ήμερον, από την άκρη των Ίνδων ως στη Μακεδονία και άντιστρόφως. Άλλ' ο Μέ-

γας Άλέξανδρος έπέρασε το Σιδώνιο εφευρέτη για τρελλό και τον έδιωξε.

Κατά το 400 π. Χ. οι Καρχηδόνιοι έπενόησαν το τηλεγραφικό σύστημα που περιγράφει ο Αίνας και το έφήμισαν κατά τη διάσσημα του Σικελικού Πολέμου. Με αυτό επικοινωνούσαν με την πρωτεύουσά τους, άν και αυτή βρισκόταν σε άπόσταση 150 χιλιομέτρων θαλασσίως από το θέατρο του πολέμου. Διευκολύνοντες η τηλεγραφική αυτή συγκοινωνία διά της νήσου Πανταλίας, που βρίσκεται στη μέση της άποστάσεως από την Άρκα στην Σικελία, όπως συνέβη και σε μας κατά την κατοχή της Κρήτης από τα Έλληνικά στρατεύματα, διά του όπτικού τηλεγράφου. Έπειδή όμως η μεταξύ Κυθήρων και Κρήτης άπόσταση ήταν τόσο, ώστε η διά του όπτικού τηλεγράφου άνταπόκρισις δεν ήταν εύκολη, μεταχειρίστηκαν τ' Άντικύθηρα, που βρίσκονται στο μεταξύ. Έτσι, τα τηλεγραφήματα μεταβιβάζοντο από την Κρήτη στ' Άντικύθηρα, από εκεί στα Κύθηρα, και από τα Κύθηρα με τον ηλεκτρικό τηλεγράφο στας Άθήνας και άντιστρόφως.

Στην Καρχηδόνα στήσαν κοντά στην παραλία ένας στρογγύλος πύργος τηλεγραφικής άνταποκρίσεως, για την όποια οι Καρχηδόνιοι έχρησιμοποίησαν ειδικό στρατιωτικό σώμα, όπως έμεινέ-χουμε για τον όπτικό τηλεγράφο.

Έπίσης οι Ρωμαίοι, από την έποχή του Ίουλιου Καίσαρος, έχρησιμοποίησαν «τά διά πυρσών σημεία». Αργότερα, από την κορυφή των βράχων της νήσου Καπρίας, ο Τιβέριος παρατήρησε τα σημεία που έλεγαν όλες τις είδησεις απ' όλα τα σημεία του άπεράντου Κράτους του. Είναι άποδειγμένον ότι, παραλλήλως στους θαυμασίους δρόμους που διέσχισαν το Ρωμαϊκό Κράτος, οι Ρωμαίοι Άυτοκράτορες είχαν κατασκευάσει από άποστάσεως σε άπόσταση πύργους παρατηρητήριων για τη μεταβίβαση σημείων. Οι πύργοι αυτοί άποτελούσαν ένα κυκλικό τηλεγραφικό σύμπλεγμα, που άρχισε από τη Ρώμη, περνούσε τη Γαλλία και την Ίσπανία, έφταναν στην Άφρική από το στενό του Γιβραλτάρ, άκολουθούσε τη βορεία παραλία της Άφρικής μέχρι της Αλόη, έφταναν στις όχθες του Εύφρατη, και έναγινον στην Ίταλία κατά μήκος του Ελβίου Πόντου και της λεκάνης του Δουνάβιου. Διέσχισε έτσι το σύμπλεγμα τοῦτο 1500 πόδας σε άπόσταση 3.000 λευγών.

Κατά τον 10ον μ.Χ. αιώνα οι Βυζαντινοί μεταχειρίζοντο τα διά πυρσών σημεία, και είχαν έγκαταστήσει πύργους μεταξύ Ταρσού και Βυζαντίου και άλλου. Αργότερα μεταχειρίστησαν και σημεία και έμβληματα για την τηλεγραφική συνθηματική τους άνταπόκριση. Π.χ. *σημαία λευκή*: έσημαίνε ειρήνη, άνακωχή πολέμου. *Κόκκινη*: έτοιμασθήτε για πόλεμο. *Γαλάζια*: παραδοθήτε κλπ. Άλλα και οι Έλληνες του 1821 μεταχειρίστησαν τις φωτιές στις κορφές των βουνών για να είδωσαν ο ένας τον άλλον για τις πολεμικές έπιχειρήσεις των ένοπλων των Τούρκων, ίδιος στο Μαροκί και στη Ρουμέλη.

Από τα μέσα του 19ου αιώνα άρχίζει νέα έποχή στην ιστορία του τηλεγράφου. Μία σειρά συστημάτων, που στήριζαν στις ιδιότητες του Μαγνητισμού και του Ηλεκτρισμού, και από τα όποια κυριότερο είναι το Σύστημα του Μόρς. Αυτό περιέλασε όλη την Ύδρυνση σφαίρα μέσα σε πυκνότατο συρματόνιο πλέγμα, ως δτου ήρθε ο Άσύρματος.

Στην Ελλάδα η ηλεκτρική τηλεγραφία εισηχθη το Φεβρουάριο του 1859, όταν κατασκευάσθηκαν τρεις γραμμές: μία άποθή-χως μεταξύ Πειραιώς, Σύρου και Χίου, και η άλλες δύο άποθή-χως, δηλ. μεταξύ Άθηνων-Πειραιώς και μεταξύ Άθηνων-Αιγίου-Πατρών. Η τιμή της εισαγωγής στην Ελλάδα του ηλεκτρικού τηλεγράφου όφειλεται στον άσπινδο Κωνσ. Προβαλέγγιο. Ύπουργό τότε των Έσωτερικών. Η πρώτη γραμμή ήταν άποβρύχιος, μεταξύ Πειραιώς και Σύρου και έγινε με καλώδιο άπο άγοράστηκε από την Έλλην. Κυβέρνηση στην Άγγλία, από την Άταιρεία Νοούλ. Άλλα δυστυχώς το καλώδιο τοῦτο άγοράστηκε μεν άποθηχως, δηλ. χωρίς την έγκριση των νομοτά-ριων σωματίων (Βουλής και Γερουσίας). Το έκανε δε αυτό ο μακα-ρίτης Προβαλέγγιος από το μεγάλο του ζήλο, για να εισαχθεί και στην Ελλάδα ο τηλεγράφος με άρα νορίτερα. Έπειδή όμως μερικά βουλευτά τον επέ-κριναν, ο φιλοπόδοτος Ύπουργός ά-κήνησε: *«Τοσούτον εύτειχέ θεωρώ»*

ΤΑ ΠΙΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ Ο ΛΟΧΙΑΣ

Το έξης νοστιμώτατον άνέκδοτον άναφέρεται σχετικώς με τον Άυτοκράτορα της Αυστρίας Ίωσήφ Β'. Κάποτε, ντυμένος άντελώς, διά έλαστικά ρούχα βγήκε περίπατο στα περλίκια της Βιέννης, μ' ένα άμαξάκι, το όποιο είχε μονάχα δυο θέσεις. Έξαφνα έπι-σπε ραγδαίοντα βροχή και ο Άυτοκράτωρ εύρέθηκε στην άνάγκη να γυρίσει στην πόλη. Ήταν μακριά άκόμη, όταν κάποιος λοχίας που πήγαινε πεζός άποβρύχιος, του έκαμε νόημα να σταματή-ση. Ο Άυτοκράτωρ διέταξε τον άμαξά και άνεχαίτισε το άλογο.

— Κύριε, είπε ο λοχίας φτάνοντας λαχανιασμένος, μήπως θα τ' άπορούσατε άδικακρίαν μου να σας ζητήσω μία θέση στο ά-μαξί σας, για να σώσω τη στολή μου, την όποιαν μόλις σήμερα φόρεσα;

— Άς σώσουμε λοιπόν τη στολή σας, γυναιέ μου, είπε ο Ίωσήφ. Όρίστε, κάθισε. Από πού έρχεσαι;

— Από του έπιστάτου των δαυών του Άυτοκράτορος, κύριε, άπάντησε ο λοχίας, όπου μου προσέφεραν ένα θαυμασώτατο γεύμα.

— Και τι καλά φάγατε; ρώτησε ο Ίωσήφ.
— Έδώ σας θέλω... Για βράστε το...
— Ποιό να έβρα... Μήπως φάγατε λάχανο τουρσί;
— Κίτι πολύ καλύτερο, κύριε.
— Μήπως φάγατε γλάσσα μουσαριού;
— Καλέ, τί λέτε; Κάτι πολύ άνώτερο απ' αυτό.
— Ό μ' την πίστι μου, μου είναι άδύνατο πια να μαντέψω, είπε ο Ίωσήφ.

— Λοιπόν φάγατε ένα φασιανό, τον όποιο έσκότωσα έχθ από δάσος της Αύτου Μεγαλειότητος! φώναξε ένθουσιασμένος ο λοχίας.

Όταν έπλησίαζαν πια στην πόλη, ο λοχίας ήθέλησε να μάθει πούς ήταν ο κύριος, που του έκανε την καλωσύνη να τον πάρει στο άμαξί του.

— Τώρα λοιπόν του είπε ο Άυτοκράτωρ, να βρής ν' έσύ πούς είμαι έγώ.

— Φαίνεται στρατιωτικός, κύριε. Μήπως είσθε ύπολοχαγός;
— Ά! ναι παραπάνω, πολύ παραπάνω.
— Λοχαγός; Ταγματάρχης;
— Είναι μακριά άκόμη.
— Πώς! Μήπως είσθε Στρατάρχη;
— Πολύ περισσότερο, είπε ο Ίωσήφ.
— Ά! Θεέ μου, μουρμούρισε ο φτωχός λοχίας, είσθε ο Άυτο-κράτωρ;

— Ο ίδιος, άπάντησε ο Ίωσήφ.
— Ο λοχίας τρέμοντας και ψαλλίζοντας χίλιες συγγνώμες, ζήτησε να κατεβεί, αλλά ο Άυτοκράτωρ τον διέταξε να καθήσει.

— Άφου σου προσέφερα, του είπε, γεύμα με φασιανό, πρέπει να σε πάω και με το άμαξί μου στο σπίτι σου.
Και τον πήγε...

την περίστασιν ταύτην, ώστε ούδόλως διατάξω ν' άναδεχθώ την έπίσημη της δαπάνης των δαρχμών 415.000, τας όποιας η Βουλή δύναται, εάν θέλη, να είνη τις βάρους μου». Και η Βουλή, με ψήφους 77 ένέκρινε την ένέργειαν του Ύπουργου.

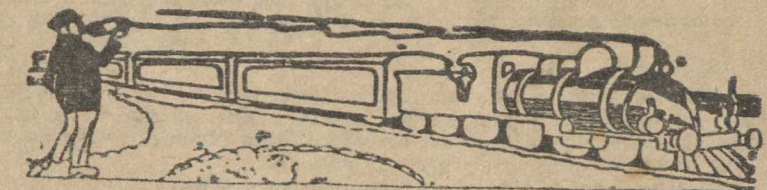
Όταν όμως το Νομοσχέδιο εισηχθη, για να έπικυρωθή και στη Γερουσία, ο άντιπαλος του Προβαλέγγιου Χρηστίδης υπέβαλε την άκόλουθη πρότασι:

«Η Γερουσία, άκούσασα τα λεχθέντα υπό τε του Ύπουργου των Έσωτερικών και τινον των κ.κ. Γερουσιαστών, άγνωστών, έπειτα της ύποθέσεως του ηλεκτρικού σύρματος ένήγησε το Ύπουργείον καθ' υπέρβασην καθήκοντος και παρανόμως».

Η πρότασις όμως άπερρίφθη διά ψήφων 21 κατά 15 και έτσι ο Ύπουργός έσώθη και μαζί του ο Τηλέγραφος.

Η νέα έφεύρεσις έπροκάλεσε ζωηράν συγκίνησιν στην Ελλάδα. Οι άρχεις Έλληνες του 1859 έμαζεύοντο γύρω από τους τηλε-γραφικούς στήλους και έχασαν, άδυνατούντας να ένοιήσουν οι περισσότεροι πώς περνούν η είδησις μέσα από το τηλεγραφικό σύστημα. Και οι πύο «γραμματοζούμνοι» έξηγοῦσαν το πράγμα έτσι: «Είπα έδώ, χαμπέρι στην Άθήνα!... Πάτε έκει χαμπέρι στη Σύρο!...» Έκείνοι που έκηρύχθηκαν, από μιάς άρχη, έχθοι του Έλληνικού τηλεγράφου ήταν οι ληστές, οι φυγόδικοι και τα λοιπά κακοποιά στοιχεία του βουνοῦ και του λόγγου, στους όποιους δεν έσφραγιζε βέβαια η ηλεκτρική συνεννόησης των κατα-στατικών άρχων. Έχασαν λοιπόν τα σύμματα, τα όποια έκοβαν έπίσης και πολλοί χωρικοί, άπό... διασπομινίαν αυτοί! Άλλά με τον καιρό η νέα έφεύρεσις έπεβλήθη και ο τηλεγράφος έβηρησε τις δημόσιες και έθνικες ανάγκες του τόπου, και θα ζήσει άκατα μέρους του παραδόχῳ τη θέσι του στο παιδί του: τον Άσπινδο!...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΣΟΥΡΑΤΗ Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ...ΚΟΡΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΨΥΛΛΩΝ!

Οι πιο ζωφίλοι άνθρωποι του κόσμου. Νοσοκομεία με όλα τα μέσα και τα κονάρ στα όποια νοσηλεύονται τα ζώα! Μεγάλες περιποιήσεις στα τεράτια. Τό άναρρωτήριο των ψύλλων, των κορέων και των ψειρών. Πώς τρέφουν τα αίμο-διψή αυτά ζωύρια. Φτωχοί που νοικιάζονται για να τους φάνε οι ψύλλοι!... Φρίξον ήλαιο!...

Ύπάρχουν λαοί, τους όποιους ήμεις οι λεγόμενοι «πολιτισμέ-νοι», κατατάσσουμε στην τάξη των βαρβάρων και όμως σε μερικά ζητήματα, όπως π. χ. στο ζήτημα της φιλανθρωπίας και της άγά-πης προς τα ζώα, έχουν φθάσει σε τέτοιο σημείο πολιτισμού, που ούτε το άναρρωτήσαν οι πιο μορφωμένοι λαοί της Εύρώπης.

Στη Σουράτη, μία από τις έμπορικότερες πόλεις των Ίνδων, υπάρχουν και λειτουργούν από αιώνας πολλών νοσοκομεία με όλα τα θεραπευτικά μέσα και τα κονάρ, όχι μόνον για τους άνθρώ-πους, αλλά και για τα ζώα και τα έντομα άκόμη.

Στα νοσοκομεία αυτά των ζώων εισάγονται και θεραπεύονται όλα τα άρρωστα, η άνθρωπα ζώα: βόδια, μούλρια, άλογα, γαί-δοῦρα, σκύλοι, γάτες κλπ. Ο ίδιοκτήτης βοδιού, άλόγου ή οι-σούδητος άλλου κατοικιδίου, το όποιο άρρώσθησε, ή κατέστη ά-νάπηρο, υποχρεούται από τον νόμον να το παρουσιάσει για να εισαχθή στο νοσοκομείο. Άν είναι φτωχός και δεν έχει να κατα-βάλει τα έξοδα της νοσηλείας, το άναλαμβάνει το νοσοκομείο, το όποιο πάντοτε φροντίζουν να πλουτίζουν με διάφορες χρηματι-κές δωρεές οι πλούσιοι του τόπου. Στο νοσοκομείο των ζώων ει-σάγονται έπίσης και τα ζώα, τα όποια λόγω της προχωρημένης ηλικίας των είναι άνίκανα πλέον να έξυπηρετήσουν τον κύριο τους.

Άν κανένας από τους κατοίκους της Σουράτης πληρωσώρηθη ότι κάπου στα περλίκια άρρώστιας ή έπιληθώθηκε ένα ζώον, το όποιο ο κύριός του δεν σπεύδει να εισαγάγη στο νοσοκομείο, τρέχει άμέσως και το αγοράζει όσο και όσα και το εισάγει ο ίδιος. Άλλά η ζωοφιλία των άνθρώπων αυτών έχει και μερικά έσορ-βολές, που έγγίζουν τα όρια του κομικού και του γελοίου. Διότι ένώ από τα νοσοκομεία των χοηόμων ζώων, που τόσο έξυπνη-τοῦν τον άνθρωπο, υπάρχει έκει και ένα άνοσητόριο των πιο βλαβερών και συκαμερών ζωύφων, των ψύλλων, των κορέων και των ψειρών!

Έπειδή φυσικά καθάως καταστρέφει και έξαφανίζει τα ένο-χλητικάτα και έπιβλαβέστατα αυτά ζωύρια, οι πρόνυχες της Σουράτης έχουν διορίσει ειδικούς νοσοκόμους, οι όποιοι φροντίζουν για την... περισυλλογή τους, καταβάλλοντες πολλές φορές γυναιέ ποσά στους κατόχους των!

Άλλ' η ψείρα, οι κορέοι και οι ψύλλοι, εισαγόμενοι στο άναρ-ρωτήριο τους έχουν φυσικά και άνάγκη τροφής. Οι καλοί άνθρω-ποι της Σουράτης έχουν προνοήσει και γι' αυτό. Κάθε βράδυ τρεις- τέσσαρες υπάλληλοι του νοσηλευτήριου αυτού άναρρωτη-ρίου τρέχουν εις άναζητήσιν φτωχών, οι όποιοι είναι διαθεσίμοι να παραχωρήσουν, άντι άδράς άμοιβής, για μία νύχτα, το κομμά-τι τους για να συμπαρασώσουν να νοσηλευόμενα ζωύρια!...

Οι δειχόμενοι να διασπασώσουν στο νοσοκομείο αυτό δένονται χειροπόδαρα άπάνου σ' ένα κρεβάτι, ώστε να μην ύπόρχη κιν-δυνος να σκοποήσουν ή να ένοχηλίσουν τα ζωύρια κατά την διάρκειαν της πανδαισίας των!

Έτσι, άφου τους δένουν, έξαπολούν εναντίον τους σπηνη κορέων, ψύλλων και ψειρών. Τα αίμοδιψή ζωύρια το σπώνουν άμέσως στο στήθος και άφανίζονται κυριολεκτικώς τόν... ένοι-κασθέντα διά την βοσκήν των έπαιτην!

Τό τι τραβάει ο κακότηχος αυτός το καταλαβαίνετε φυσικά. Δέν μπορεί ούτε να έυστη, έτσι που είναι έμεινος, ούτε και να κλειθί μάτι!...

Και μόνον το πρσι τον λύνουν, τον πληρώνουν και τον άφή-νουν να πάη στην εχτή του Θεού, άφου το άφανίσουν προσε-κτικά από πάνω του κάθε ζωύριον!...Μη χειρότερα δηλαδή!...

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΠΗΓΗ

Σε κάποια από τας Φιλιππίνες νήσους, τη Μανίλλα, υπάρχει μία πηγή νερού τόσο θερμού που αν όξεται μέσα μία δονιθα, δέ μονίχα μαδονα, το ποτήριό της, αλλά και η σάρκα της άκόμη, σε δύο λεπτά, άποχωρίζονται από τα κόκαλα. Από την πηγή αυτή σχηματίζεται ένα μικρό ρυάκι, που όσα προχρησι ψυχραίνε-ται σε σημείο που σε άπόστασι χίλιων μέτρων από κάτω, το νερό γίνεται πόσιμο και είναι άποσπρά και διαυγέστατο.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Ένα παλληκάρι έφυγε μιὰ φορά κι' έναν καιρό απ' τὸ χωριό του γιὰ νὰ πάει σὲ καμιά μεγάλη πολιτεία καὶ νὰ βρῇ δουλειά. Στὸ δρόμο, ἐκεῖ πού περνοῦσε ἀπὸν μεγάλο δάσος, ἀντάμωσε ἕναν ἄνθρωπο, πού τὸ ρώτησε πού πήγαινε.

— Πάω νὰ βρῶ δουλειά, ἀποκρίθηκε τὸ παιδί...
— Χρειάζομαι ἕνα παλληκάρι σὺν καὶ σένο, εἶπε τότε ὁ ἄνθρωπος στὸ παιδί. Ἄν θέλεις, σὲ παίρνω στὴν ὑπηρεσία μου. Θὰ κἀνεις ὅ, τι σὲ διατάξω, ὅσο καρέενο κι' ἂν σοῦ φαίνεται. Κι' ἂν μὲ ὑπερηγήσεις καλὰ, θὰ σοῦ δώσω τὸν πρῶτο χρόνο μιὰ κάσσα χρυσάφι, τὸν δεύτερο δύο, τὸν τρίτο τρεῖς, καὶ πάλι λέοντας. Στὴν ὑπηρεσία μου δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτα, φτάνει ν' ἀκούς ὅ, τι σοῦ λέω.

Ἐπειὴν λοιπὸν σύμφωνοι, καὶ τὸ παλληκάρι ἀκολούθησε τὸν ἄνθρωπο, πού ἦταν μάγος, καὶ ζοῦσε σ' ἕνα παλάτι στὴν καρδιά τοῦ δάσους. Τὸ μάγο αὐτὸν τὸν ἐρεμανέει γιὰ τὴ δύναμή του.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωτὶ-πρωτὶ, ὁ μάγος φώναξε τὸ παιδί καὶ τοῦ εἶπε νὰ βγῇ ἔξω καὶ νὰ ταῖση ὅλα τὰ γάρφα ζῶα τοῦ δάσους. Βῆκε λοιπὸν τὸ παλληκάρι στὸ δάσος καὶ τῆς ἔδωκε ὅλα τὰ θηρία. Σὺν τελείωσιν καὶ γύρισε στὸ παλάτι, ὁ μάγος τοῦ εἶπε:

— Τὰ ζῶα τοῦ δάσους δὲ θέλουνε τάσισιν πολὺ συχνά. Μιὰ φορά τὸ χρόνο τοὺς φτάνει. Καὶ τώρα δὲν ἔχεις ἄλλη δουλειά. Εἰς' ἐλευθέρους.

Πρόσφατα τότε ὁ μάγος κἀτι λόγια πού τὸ παλληκάρι δὲν τὰ κατέλαβε. Κι' εὐθὺς τὸ παλληκάρι ἔγινε λαγός, καὶ βρεθῆκε στὸ δάσος. Ὅλη μέρα ἔτρεχε ὁ δύστηνος καὶ ἡ σὺχρία δὲν εὐρίσκει ποιθενά, γιὰτί ὅλοι οἱ κυνηγοὶ τὸν κυνηγοῦσαν, τὸν ἀπορρίπτουν ὅσοι ὁ ἀφέντης του ὁ μάγος καὶ δὲν τοῦ ἔδωκε κανεὶς τίποτα.

Πέρασε ἔτσι ἕνας χρόνος. Σὺν τελείωσιν, ὁ μάγος ἔβλεπε πάλι τὸ παλληκάρι νὰ ταῖση ὅλα τὰ θηρία τοῦ δάσους. Ἄμα ἔγινε αὐτό, ψιθύρισε πάλι ὁ μάγος κἀτι λόγια πορρέοντα, καὶ τὸ παλληκάρι ἔγινε σὴν σαγμὴ πουλί καὶ πετοῦσε ψηλά στὸν οὐρανόν. Τὸν κυνηγοῦσαν πάλι οἱ κυνηγοὶ μὲ τὰ κουφένια, σφαίρα δὲν τὸν ἔπαινε ὅσο κι' ἂν τοῦ ῥίχναν. Πέρασε ἔτσι ἄλλος ἕνας χρόνος. Στὸ τέλος τοῦ χρόνου, ὁ μάγος τὸν καλεῖται πάλι στὸ παλάτι, τὸν ἔκοψε ἄνθρωπο καὶ τοῦ ἔδωκε τρεῖς δὴ κάσας: μὲ τὰ φλουριά πού τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆναι γιὰ τὸ δεύτερο χρόνο. Τὴν ἄλλη μέρα, πρωτὶ τοῦ τρίτου χρόνου, ὁ μάγος τὸν ἔβλεπε πάλι νὰ ταῖση τὰ ζῶα τοῦ δάσους. Ἀφ' οὗ τελείωσε, τὶς πάλι τὰ παραῖξενα λόγια, τὸν μεταμόρφωσε σὲ ψάρι καὶ τὸν ἔβριξε στὴ θάλασσα.

Μέρες κολλοῦσαν τὸ παλληκάρι στὰ βόθρα τῆς θάλασσας, ἴσως ποῦρτασε σ' ἕνα μαγευτικὸ κροτάλλινο παλάτι, ποῦτ' ἔκανε χτισμένο στὸ βυθὸ τῶν Ὠκεανῶν καὶ πού λαμπροῦσε σὺν τὸν ἥλιο!

Οἱ τοῖχοι ἦσαν ὅλοι ἀπὸ κρόστολλο, καὶ μπορούσε τὸ παιδί κι' ἔβλεπε μέσα. Τὰ ἐπιπλά ἦσαν ὅλα ἀπὸ ἀσπρὸ φιλντσί, σιελισμένα μὲ διαμάντια, μαργαριτάρια, ἀσπὴ καὶ χρυσάφι. Στὰ πατώματα ἦσαν στρωμένα πλούσια καὶ πολυχρώμα χαλιά, ποιεῖα καὶ μοκάβα σὺν κουβούκλια. Πίσω ἀπ' τοὺς γυαλίνους τοίχους, ἔβλεπε ἄκρα δέντρα καὶ φυτὰ πορρέοντα, καὶ πορρέοντα λουλουδιὰ, μὲ τὰ πιά ἀλλόχρωμα χρώματα. Τὸ ὠραιότερον δὲν ἀπ' ὅλα δὲσα εἶδε καὶ μέσα, ἦσαν μιὰ πεντάμορφη κόρη, πού πηγαινοερχότανε μελοχρυσίζουσα καὶ λυπημένη ἀνάμεσα σὲ τοὺς διάφορους τοίχους, καὶ πού δὲ τὴν διασκεδάζανε καθόλου τὰ πλούτη ποῦς γύρω της.

— Ἐδῶ, συλλογίστηκε τὸ παιδί, μόλις εἶδε τὴν πεντάμορφη κόρη, ἔπρεπε νὰ αἰ παλληκάρι καὶ ὅχι ψάρι.

Σκεφτικὸς τότε πᾶς ἂν θυμὸν τὰ μαγικά ἐκείνη λόγια πού τοῦ ἔλεγε ὁ ἀφέντης του ὁ μάγος, διὰ τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ μορφή, καὶ τῆς ἔλεγε ὁ ἴδιος, θὰ κατὰφευγε ἴσως νὰ πάρῃ πάλι τὴν προῆν μορφή του.

Αὐτὸ συλλογίζετο καθὼς κολλοῦσε γύρω ἀπ' τὸ κροτάλλινο παλάτι, ὅπου τέλος θυμίστηκε, πᾶν-πᾶν, πού ἦσαν τὰ μαγικά λόγια καὶ δοκίμασε νὰ τὰ πῇ κι' αὐτός. Μόλις τῆς ἔλεγε σὲ τὴν στιγμή ἐναντίον παλληκάρι.

Χωρὶς νὰ χάσῃ τότε καιρὸ, μπαίνει σὲ παλάτι καὶ πᾶει ἴσα σὲ τὴν πεντάμορφη κόρη. Μόλις τὸν εἶδε, ἡ κόρη τρέμει τόσο πού κόντευε νὰ λιποθυμήσῃ. Μὰ τῆς μίλησε τόσο ὠρῶς καὶ τῆς εἶπε τόσο καλὰ καὶ γλυκά λόγια, πού ὁ φόβος τὴν ἄφισε ἁμέσως. Τῆς διηγήθηκε τότε τὸ παλληκάρι τὴν ἱστορία του, τῆς ἐξήγησε πᾶς βρεθῆκε καὶ κατὰ τὴν ρώτησε ποῖα ἦταν. Ἡ πεντάμορφη

κόρη τοῦ ἀποκρίθηκε πᾶς ἦταν κόρη ἑνὸς βασιλεῖ. καὶ πᾶς τῆς εἶχε κλέψει ἀπ' τὸν πατέρα της καὶ τὴν κρατοῦσε αἰχμάλωτη σὲ βόθρα τῆς θάλασσας ὁ ἴδιος μάγος πού τὸν εἶχε κι' αὐτὴν σὲν ὑπηρεσία του, γιὰτί ὁ πατέρας της τοῦ χρυσότουσε πολλὰ χρήματα καὶ δὲν εἶχε νὰ τοῦ τὰ δώσῃ. Ἐκεῖ, κατὰμοναχί, τὴν κρατοῦσε τὰς αἰχμάλωτης ὁ μάγος, ἴσως πού θὰ τοῦ ἔλθῃ τὸ χροῖμα τοῦ ὁ πατέρας της. Τὸ εἶπε ἔπειτα πᾶς, ἦσαν πολὺ-πολὺ ἐντυπωσιασμένη πού βρισκόταν ἐκεῖ τέλους κάποιος νὰ τῇ: κἀνὴ λίγη συτροφία.

Κ' ἔτσι τὸ παλληκάρι ἔμεινε ἐκεῖ μὲ τὸ κορίτσι, καὶ ὁ καιρὸς περνοῦσε γρήγορα καὶ εὐχί-ριστα καὶ γιὰ τοὺς δύο.
Ἐλῶς, μιὰ μέρα, ἡ βασιλοπούλα θυμισε τὸ παλληκάρι πᾶς πέρασε ὁ χρόνος καὶ πᾶς πλησίαζε ὁ καιρὸς πού ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ πάλι σὲν ἀφέντη του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ πάλι ψάρι, γιὰτί ἀλλοιούτικα δὲ θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ ἀπὸ μὲς ἀπὸ τὴ θάλασσα.

— Πλησιάζει ἡ ὥρα πού πρέπει νὰ χωριστοῦμε, συνέχισε λυπημένη ἡ βασιλοπούλα. Δὲν πειράζει ὅμως, θὰ ξενοδοχηθῇς γρήγορα, φτάνει νὰ κἀνεις ὅ, τι σοῦ πᾶ. Ὁ πατέρας μου χρυσάφι σὲν ἀφέντη σου τὸ μάγο ἔξω κάσας χρυσάφι, ἀκριβὸς ὅσοις ὅσα θάχῃς σου ὅταν πληρωθῇς καὶ γιὰ τὸν τρίτο χρόνο. Μόλις πᾶς τὰς λέπιδά σου, θὰ πῇς σ' ἀφέντη σου πᾶς εἶναι καιρὸς πεῖν νὰ τὸν ἀφίσχῃς. Θὰ πᾶς τότε σὲν πατέρα μου, καὶ θὰ τοῦ ἐξηγήσῃς νὰ σὲ πάρῃ σὲν ὑπηρεσία του. Ὁ μάγος, ἔξω δώσει σὲν πατέρα μου μιὰ προσηνία νὰ νὰ τὸν πληρώσῃ. Ἄν ἡ προσηνία αὐτὴ περάσῃ καὶ δὲν ἐξοφλήσῃ τὸ χροῖμα τοῦ ὁ πατέρας μου, ὁ μάγος θὰ τοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι. Ὅταν λοιπὸν πλησιάζει νὰ τελειώσῃ ἡ προσηνία, θὰ δῇς τὸν πατέρα μου νὰ γίνεται σκεπτικός καὶ μελαγχολικός. Ἐπὶ θὰ πᾶς τότε καὶ θὰ τοῦ πῇς πᾶς ἔξω τῆς τὸν στενοχωρεῖ, καὶ πᾶς: μπόρεῖς νὰ τοῦ δανεισθῇς τὰ λεπτὰ πού τοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χροῖμα του. Μὲ ἕνα ὄνομα δὲν. Ὅταν πῇ νὰ πληρώσῃ τὸ μάγο, πᾶς θὰ πᾶς μαζί του, καὶ θὰ κἀνεις τὸ γελοῖο τοῖσιν. Μόλις φτάσῃς σὲν παλάτι τοῦ μάγου, εἰς' ὅ, ὅτις νὰ κἀνεις ὅ, τι πᾶς ἔχεις, θὰ φωνεῖς νὰ σὰς ὅ, ὅτις πᾶς: μπόρεῖς σου καὶ θὰ πᾶς ἕνα σὸ ῥέζιμα. Ὁ μάγος θὰ θυμώσῃ τότε πᾶς, καὶ, ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου θάμνη ὑπὸ τὸν ὄνομα γιὰ τίς ἐπιμέλειες τοῦ γελοῖου τοῦ, ὁ μάγος θὰ τοῦ κἀνῃ τρεῖς ἐρωτήσεις. Ἄν ἀπαντήσῃ σωστὰ καὶ σὲς τρεῖς, πᾶς καλὰ. Ἄν ὅμως δὲν ἀπαντήσῃ σ' ὅλες καλὰ, ὁ μάγος θὰ τοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι. Πρῶτον-πρῶτον, ὁ μάγος θὰ ρωτήσῃ τὸν πατέρα μου: — Πού ἔχω τὴν κόρη σου; Ἐπὶ τότε θὰ περᾶσῃς καὶ θὰ εἶπῃς: Τὴν ἔχω σὲν βόθρῳ τῆς θάλασσας. Θὰ σὲ πᾶς τότε ὁ μάγος ἂν τὴν γνωρίσῃ. Ἐπὶ θὰ τοῦ πᾶς ὅμως καλὰ. Τότε ὁ μάγος θὰ σὲ ρωτᾷ πολλὰ-πολλὰ κροτάλια, θὰ τὰ βάλῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ μπροστὰ σου καὶ θὰ σοῦ πᾶ νὰ τοῦ πᾶς ποῖα εἶν' ἡ κόρη τοῦ βασιλεῖ.

Ἐπὶ δὲ θὰ μὲ γνωρίσῃς, γιὰτί θὰ εἰμὸς ὅλες ἀπαράλληλες, ἔγω ὅμως θὰ σοῦ πᾶσὼ τὸ χροῖμα καθὼς θὰ περᾶσῃ, καὶ εἰς' ὅ, μὲ κατὰλαβῇς. Ἐπειτα θὰ ρωτήσῃ ὁ μάγος: — Πού εἶν' ἡ κορδὴ μου; Ὁ πατέρας σου καὶ θὰ τοῦ πᾶς: — Εἶναι μέσα σ' ἕνα ψάρι! Ὁ δὲ σοῦ δείξῃ τότε αὐτὸς ἕνα σποδὸ ψάρι. Ἐγὼ θὰ σὲ κἀνῃ δίσκω σου. Τὸ ψάρι αὐτὸ θὰ εἶν' ἀπᾶνης καὶ θὰ τὸ κἀνεις κομμάτια. Μ' αὐτὸ ὁ κακὸς μάγος θὰ πεθάνῃ, καὶ θάμνησε ὅλοι ἐλευθέροι.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ παλληκάρι θυμίστηκε πάλι τὰ λόγια πού τοῦ ἔλεγε ὁ μάγος, τὰ εἶπε, ἔγινε πάλι ψάρι. Βῆκε ἔξω σὲν θάλασσᾳ, καὶ τραφῆκε ἴσα γιὰ τὸ παλάτι τοῦ ἀφέντη του. Μόλις τὸν εἶδε ὁ ἀφέντης του πρόφερε τὰ μαγικά λόγια, καὶ τὸ παλληκάρι πᾶς πάλι τὴν ἀνθρώπιν μορφή του. Τοῦ ἔδωκε τότε ὁ μάγος τρεῖς ὑπόλοιπες τρεῖς κάσας μὲ τὰ φλουριά, καὶ τὶς πᾶς γιὰ τὸν ἄλλο χρόνο θὰ τοῦ δύνει τέσσερες.

Μὰ τὸ παλληκάρι ἀποκρίθηκε πᾶς ἀρετὰ τὸν εἶχε δουλέψῃ, καὶ πᾶς ἦθελε νὰ γυρίσῃ σὲν πατρίδα του. Κ' ἔφυγε σ' ἄλλο μέρος, καὶ πᾶς ἴσα σὲν χώρα πού βασιλεῖ ὁ πατέρας της βασιλοπούλας, καὶ κατὰφευγε νὰ μῇ σὲν ὑπηρεσία του.

Ὅταν πλησίαζε νῆρθῃ ἡ ἐποχὴ πού ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ ὁ βασιλεὺς τὸ χροῖμα του, τὸ παλληκάρι τὸν εἶδε π' ὄχι τὸν κατὰφευγόν. Πᾶς λοιπὸν μιὰ μέρα καὶ τοῦ εἶπε:

— Βασιλεῖ μου, ἔγω εἶπα νὰ σὲ στενοχωρεῖ καὶ μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω. Ἐγὼ νὰ σοῦ δανείσω ἔξω κάσας φλουριά. Φτάνει νὰ μ' ἀφίσχῃς νὰ κἀνῃ τὸν γελοῖο τοῦ καὶ νῆρθῃ μαζί σου τὴν ἡμέρα

Ὁ γελοῖος τοῦ ἀρετῆς τῆ βασιλοπούλα ἀπὸ τὴ μέση...

ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πᾶς νὰ σταματᾷτε τὸ αἷμα

Ἄν κόψετε τὸ χροῖμα σας καὶ δὲν ἔχετε ἄλλο μέσον προχειρότερον νὰ σταματήσετε τὸ αἷμα, μπορεῖ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσῃ θαυμάσια ὁ ἴδιος τῆς ἀράχνης. Ἐγὼ τὴν ἰδιότητα μόλις τὸν βάλετε ἀπὸ τὸν σπῆν κληγὴ νὰ σταματᾷ σὲν σιγὴ τὴν αἱμορραγία.

Ἐπειὴ μπορεῖτε νὰ σταματήσετε ἁμέσως τὸ αἷμα ἂν ἀντὶ τοῦ ἴσου τῆς ἀράχνης περικαλύψετε τὸ τραῦμα μὲ βαμβάκι, τὸ ὁποῖον προηγουμένως ἔξενε ἀρετὰ.

Πᾶς διατηροῦνται τὰ λεμόνια

Ἄν θέλουμε νὰ διατηρήσουμε τὰ πορτοκάλια μας καὶ τὰ λεμόνια μας φρεσκοῦτα καὶ εὐχρηστά ἐκεῖ ὅπου καὶ δέκα ἀκριβὴς μήνες, τὰ κλωνοῦμε μέσα σὲ ψιγὴ ἄμμο.

Πρῶτον ὅμως νὰ προσέξουμε ὅσοις ἡ ἀμμος οὐτὴ νὰ μὴν παρουσιάζῃ οὐτὴ τὸ πορτοκαλί-ερὸν ἔχον ὑγρασία, διότι τότε τὰ λεμόνια σπάζουν μετὰ τρεῖς-τέσσερες μέρες.

Πᾶς διατηροῦνται τ' αὐγά

Γιὰ νὰ διατηρήσουμε τὰ αὐγά μας φρέσκα ἐπὶ πολὺ χρονικὸ διάστημα, τὸ μέσον εἶναι ἀπλούστατον: Γὰ βάζουμε μέσα σ' ἕνα δοχεῖο γεμάτο μὲ γαλάκτωμα ἀσβέστου, σὲ ὁποῖο ἀνακατεύουμε καὶ μερικὴ σκόνη ἀπὸ κηρολίπα. Τὸ μίγμα αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ προσκολληταί σὲ τοὺς πόρους τοῦ κελύφους τῶν αὐγῶν καὶ νὰ τὴν βολεῖ σὲ σημείον πού νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰσὸδὸ τοῦ ἀέρος, ὁ ὁποῖος καταστρεφεί τὰ αὐγά.

Πᾶς νὰ πληρώσῃς τὸ χροῖμα σου.

Ὁ βασιλεὺς δέχτηκε ἀρετὰ, καὶ ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς, πᾶς τὸ παλληκάρι καὶ τῆς εἶξε κάσας μὲ τὰ φλουριά καὶ πᾶς σὲν παλάτι τοῦ μάγου. Μπροστὰ, προχαιροῦσε ὁ γελοῖος τοῖσιν, χοροπηδῶν καὶ κἀνοντας τοῖσιν. Μόλις μῆλκεν σὲν παλάτι τοῦ μάγου, ὁ γελοῖος τοῖσιν μὲ τοὺς πᾶς τοῦ καὶ τῆς τρέλλας, τοῦ ἔκανε τότες ἐπῆς, πού ὁ μάγος ἔγινε ἔξω φρενῶν, καὶ εἶπε σὲν βασιλεῖ.

— Τὶς ἐπιμέλειες αὐτὲς δὲν μπορεῖς βέβαια νὰ μὲς τῆς πληρώσῃς. Θὰ σὲ ρωτήσῃς λοιπὸν τρεῖς πράγματα. Ἄν ἀπαντήσῃς σωστὰ καὶ σὲς τρεῖς, πᾶς καλὰ. Ἄν ὅμως ἀποστήσῃς καὶ κανένα, θὰ σοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι. Καὶ πρῶτον-πρῶτον, θέλω νὰ μὲς πᾶς πού ἔχω τὴν κόρη σου.

Ὁ γελοῖος τοῖσιν πετάχτηκε τότε καὶ εἶπε:

— Εἶναι σὲν βόθρῳ τῆς θάλασσας!

— Τὴν ἔξω, ρωτήσῃς ὁ μάγος.

— Ναι, τὴν ἔξω, ἀποκρίθηκε ὁ γελοῖος τοῖσιν.

Ὁ μάγος ἔπρεπε ἕνα σποδὸ γυναικὸς καὶ τῆς εἶπε νὰ περάσῃς μιὰ μπροστὰ ἀπ' τὸ βασιλεῖ. Μοίαν, ἔλεγε τότες πολὺ, πού δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ ἐξωρίσῃ τὴν μὲ ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἀνάμεσα σὲς τελευταῖες, ἦταν καὶ ἡ βασιλοπούλα, πού καθὼς περνοῦσε, τοῖσιν τὸ παλληκάρι σὲν χροῖμα, καὶ ὁ γελοῖος τοῖσιν τὴν ὄρεξε:

— Τούτῃ εἶναι!

— Πᾶς καλὰ, εἶπε ὁ μάγος. Καὶ τώρα, πᾶς μου: πού ἔχω τὴν κορδὴ μου;

— Εἶναι μέσα σ' ἕνα ψάρι, ἀποκρίθηκε ὁ γελοῖος τοῖσιν.

— Τὸ ἔξω, εἶπε πάλι ὁ γελοῖος τοῖσιν.

— Ναι, τὸ ἔξω, εἶπε πάλι ὁ γελοῖος τοῖσιν.

Ἐπὶ τότε ὁ μάγος ἔνα σποδὸ ψάρι καὶ τῆς εἶπε: σὲν παλληκάρι, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ τοῦ ἐκείνου ποῦχε μέσα τὴν κορδὴν τοῦ μίνου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ὀλοφύρα τὸ παλληκάρι, καὶ αὐτὸ ὄρεξε τὸ ψάρι καὶ τῆς ἔδωκε κομμάτια. Μ' αὐτὸ, ὁ μάγος σφαίρισε τὸν γελοῖο τοῖσιν.

Ἐπὶ τότε ὁ μάγος ἔνα σποδὸ ψάρι καὶ τῆς εἶπε: σὲν παλληκάρι, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ τοῦ ἐκείνου ποῦχε μέσα τὴν κορδὴν τοῦ μίνου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ὀλοφύρα τὸ παλληκάρι, καὶ αὐτὸ ὄρεξε τὸ ψάρι καὶ τῆς ἔδωκε κομμάτια. Μ' αὐτὸ, ὁ μάγος σφαίρισε τὸν γελοῖο τοῖσιν.

Ἐπὶ τότε ὁ μάγος ἔνα σποδὸ ψάρι καὶ τῆς εἶπε: σὲν παλληκάρι, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ τοῦ ἐκείνου ποῦχε μέσα τὴν κορδὴν τοῦ μίνου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ὀλοφύρα τὸ παλληκάρι, καὶ αὐτὸ ὄρεξε τὸ ψάρι καὶ τῆς ἔδωκε κομμάτια. Μ' αὐτὸ, ὁ μάγος σφαίρισε τὸν γελοῖο τοῖσιν.

Ἐπὶ τότε ὁ μάγος ἔνα σποδὸ ψάρι καὶ τῆς εἶπε: σὲν παλληκάρι, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ τοῦ ἐκείνου ποῦχε μέσα τὴν κορδὴν τοῦ μίνου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ὀλοφύρα τὸ παλληκάρι, καὶ αὐτὸ ὄρεξε τὸ ψάρι καὶ τῆς ἔδωκε κομμάτια. Μ' αὐτὸ, ὁ μάγος σφαίρισε τὸν γελοῖο τοῖσιν.

Ἐπὶ τότε ὁ μάγος ἔνα σποδὸ ψάρι καὶ τῆς εἶπε: σὲν παλληκάρι, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ τοῦ ἐκείνου ποῦχε μέσα τὴν κορδὴν τοῦ μίνου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ὀλοφύρα τὸ παλληκάρι, καὶ αὐτὸ ὄρεξε τὸ ψάρι καὶ τῆς ἔδωκε κομμάτια. Μ' αὐτὸ, ὁ μάγος σφαίρισε τὸν γελοῖο τοῖσιν.

Ἐπὶ τότε ὁ μάγος ἔνα σποδὸ ψάρι καὶ τῆς εἶπε: σὲν παλληκάρι, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ τοῦ ἐκείνου ποῦχε μέσα τὴν κορδὴν τοῦ μίνου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ὀλοφύρα τὸ παλληκάρι, καὶ αὐτὸ ὄρεξε τὸ ψάρι καὶ τῆς ἔδωκε κομμάτια. Μ' αὐτὸ, ὁ μάγος σφαίρισε τὸν γελοῖο τοῖσιν.

Ἐπὶ τότε ὁ μάγος ἔνα σποδὸ ψάρι καὶ τῆς εἶπε: σὲν παλληκάρι, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ τοῦ ἐκείνου ποῦχε μέσα τὴν κορδὴν τοῦ μίνου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ὀλοφύρα τὸ παλληκάρι, καὶ αὐτὸ ὄρεξε τὸ ψάρι καὶ τῆς ἔδωκε κομμάτια. Μ' αὐτὸ, ὁ μάγος σφαίρισε τὸν γελοῖο τοῖσιν.

Ἐπὶ τότε ὁ μάγος ἔνα σποδὸ ψάρι καὶ τῆς εἶπε: σὲν παλληκάρι, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ τοῦ ἐκείνου ποῦχε μέσα τὴν κορδὴν τοῦ μίνου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ὀλοφύρα τὸ παλληκάρι, καὶ αὐτὸ ὄρεξε τὸ ψάρι καὶ τῆς ἔδωκε κομμάτια. Μ' αὐτὸ, ὁ μάγος σφαίρισε τὸν γελοῖο τοῖσιν.

Ἐπὶ τότε ὁ μάγος ἔνα σποδὸ ψάρι καὶ τῆς εἶπε: σὲν παλληκάρι, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ τοῦ ἐκείνου ποῦχε μέσα τὴν κορδὴν τοῦ μίνου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ὀλοφύρα τὸ παλληκάρι, καὶ αὐτὸ ὄρεξε τὸ ψάρι καὶ τῆς ἔδωκε κομμάτια. Μ' αὐτὸ, ὁ μάγος σφαίρισε τὸν γελοῖο τοῖσιν.

Ἐπὶ τότε ὁ μάγος ἔνα σποδὸ ψάρι καὶ τῆς εἶπε: σὲν παλληκάρι, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ τοῦ ἐκείνου ποῦχε μέσα τὴν κορδὴν τοῦ μίνου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ὀλοφύρα τὸ παλληκάρι, καὶ αὐτὸ ὄρεξε τὸ ψάρι καὶ τῆς ἔδωκε κομμάτια. Μ' αὐτὸ, ὁ μάγος σφαίρισε τὸν γελοῖο τοῖσιν.

Ἐπὶ τότε ὁ μάγος ἔνα σποδὸ ψάρι καὶ τῆς εἶπε: σὲν παλληκάρι, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ τοῦ ἐκείνου ποῦχε μέσα τὴν κορδὴν τοῦ μίνου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ὀλοφύρα τὸ παλληκάρι, καὶ αὐτὸ ὄρεξε τὸ ψάρι καὶ τῆς ἔδωκε κομμάτια. Μ' αὐτὸ, ὁ μάγος σφαίρισε τὸν γελοῖο τοῖσιν.

Ἐπὶ τότε ὁ μάγος ἔνα σποδὸ ψάρι καὶ τῆς εἶπε: σὲν παλληκάρι, τὴν ὥρα πού περνοῦσε μπροστὰ τοῦ ἐκείνου ποῦχε μέσα τὴν κορδὴν τοῦ μίνου, ἡ βασιλοπούλα σκούντησε ὀλοφύρα τὸ παλληκάρι, καὶ αὐτὸ ὄρεξε τὸ ψάρι καὶ τῆς ἔδωκε κομμάτια. Μ' αὐτὸ, ὁ μάγος σφαίρισε τὸν γελοῖο τοῖσιν.

Ἐπ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Όλοι οι στρατιώται φεύγανε.

Η ΘΟΔΩΡΑ

Ήταν Δεκέμβριος του 1912, ημέρες γεμάτες κρύο, χιόνια, παγωνιά, χαρές και έλπίδες. Είπατε τότε νικηταί και όλα ήταν ευνοήσια ακόμα και η παύση, όλα γελοῦσαν και έλαμπαν ακόμα και τα κρουσταλλισμένα νερά του δρόμου και όλα μας εξέστησαν και τα παγερά χιονόνερα ακόμα!

Συνόδουσα από τα περίχωρα της Κορυφής στη Θεσσαλονίκη, κρυφά κι' απόμακρη, μέση Μοράνας, Καστορίας και Κλεισσοτόρας, έναν Τούρκο άξιωματικό οχημάτων, τον όποιον ο τότε διοικητής του 10 Συντάγματος, μου είχεν εμπιστευθεί να μεταφέρω άπορρητων, κατ' επιμονήν παρακλήσεων, έγγραφων Έλλήνων Βορείου-παιρωτών.

— Πρόσεξε! μου είχε πη. 'Από σένα εξαρτάται και η ίδια σου υπόληψις και η ίδια σου έλευθερία.

Στον Συνταγματάρχη αυτόν είχα άρκετή έκτίμησι και με προθυμία ανέλαβα την άστολή, θέλοντας άλλωστε με την ευκαιρία αυτή να πάω και στη Θεσσαλονίκη και να γλυτώσω απ' την παγωμένη ζωή της εκστρατείας. Κουάδες με πιάνον όταν θυμούνται άκείνο το Έλμινς της Έρεσάας. Το χιόνια!... Τι τούτονορο!...

Τον Τούρκο τον μετέφερα άπαικτως και... μετά έμποδίσαν στη Θεσσαλονίκη. Κάποτε θα γράψω και για το περιεργό αυτό ταξίδι. Δεν θυμόμουν τότε πως λεγότανε. Ένα μόνο θυμόμουν ότι στη Θεσσαλονίκη καθότανε κοντά στην 'Αγία Τριάδα, κι' ότι κάτω από το σπίτι του είχε άδωδικο-παλαιο Ένας Κέρως Κύρου και ότι ο Τούρκος αυτός είχεν ένα πεθερό που μιλούσε τα έλληνικά καλά και είχε κτήματα στη Θεσσαλία...

Η σκηνή της συναντήσεώς του με την οικογένειά του, που τον θεωρούσε χαμένο, ήταν συγκινητική. Η γυναίκα του, η άδελφή του και το παιδάκι του, είχαν πέσει άπαντα του και όρεκτο ήρα, δεν ήταν όλοι τους παρά ένα σώμα παλλόμενο από λυγμούς: και ήχοον από θερμά φιλήματα και τρυφερές έπιφωνήσεις. Μεσα στις διαχύσεις αυτές δεν με ξεχάσαν και μένα. Με κύταζαν κι' ευγνωμοσύνη κι' έλεγαν:

— 'Χελαστή! 'Ο 'Οστέθηρα, δηλαδή. Μ' έβαλαν λοιπόν και κοιμήθηκα σ' ένα καναπέ και όταν ξύπνησα, την άλλη μέρα, βρέθηκα περικυκλωμένος από βαζα με σερμπέτια και κοψίδες με γλυκά...

— 'Ας είναι όμως... Όπως είπαμε, αυτά θα τα ποῦμε άλλοτε, τώρα άς ρθούμε στη Θοδώρα.

Έποφελήθηκα από το κατέρθμά μου αυτό κι' από την καλή θέλησι των ανωτέρων μου και οκεφθήκα να παραταίνω κάμποσες ημέρες την παραμονή μου στην Θεσσαλονίκη. Νοίκισα λοιπόν ένα δωμάτιο κοντά στη Καμόρα.

Στρατιώτης άσύλτος άντελώς, έχανον μέσα στις παλές γετονίες της πόλεως, σε κάθε άκροῦλα των όποιων έβρισκα και ένα γοαφικό κομματι. 'Αγοσινόμενον άφες δόλοκληρες σκούς Βυζαντινούς ναούς, έπειραζα τα κωρίτια του 'Ιπποδρουμίου, σε όποιο είχα άνακαλύψει και μια νέα Μαργαρίταν του Φάουσε, χωρίς να είμαι ούτε Φάουσε ούτε Μαρτινοφελής, έπινα άφρόνως από την όνειροπώς εύθυνη σ' ήμās μύρα της πόλεως - 25 λεπτά τη μοῦλια - έγκρινα με τους Βουλγάρους στρατιώτες σκούς δρόμους, έπολιτικολογούσα με γνωστούς μου άξιωματικούς στα κένρα, λημονώντας ότι ήμουν δεκανός, κατηγορούσα στρατηγικούς έτελέσεις και κινήσεις σε... Μπαζάνι, άπολάμματα την θάλασσα της Θεσσαλονίκης, όργιζα σε έλληνοσερβικές έδιηλώσεις πίστωσης και φι-

Ο κ. Κοντομήχαλος

λίας στον 'Λευκό Πύργο' και μόνο τον Κοντομήχαλο φοβόμουν.

Ο Κοντομήχαλος ήταν ο τότε σφουρραχός Θεσσαλονίκης, ταμάρχης πεζικού, άλλωστε βουλευτής Κεφαλληνίας - άν διν άποτρώμει - άγαθός και κολός άνθρωπος, άλλα άλλοίμονο στους στρατιώτες που θα συνελαμβανον την νύχια, μετά την άποχώρησι, στους δρόμους.

Πολύ δε περισσότερο, άλλοίμονο σ' έμένα, άν μ' έπίσπε, γιατί ήμουν άνέστης έπειρα.

Για τοῦτο, κάθε βράδυ, που θα ήχοσε η 'Θοδώρα', τη χήνη κρουγή της, οι στενοί δρομίσκοι του 'Ιπποδρουμίου και της Κομόρας, γέμιζαν από θαλά ποτάμια στρατιωτών, που φεύγον πανικόβλητοι.

— Η Θοδώρα! Η Θοδώρα!

— Φεύγεστε να φύγουμε!

Η καλοκάγαθη σπιτονοικοκυρά μου, έπληκτε για τους φβους και τις έπιφωνήσεις των στρατιωτών, με έρωτοσε με έπιληθι μεγάλη:

— Ποιά εινε αυτή η Θοδώρα;

— Ποιά Θ. δώρα!

— Αυτή που φροβούνται οι Έλληνες στρατιώτες!

— Η... γυναίκα του Κοντομήχαλου; της είπα άσπασμένο.

— Του Κοντομήχαλου! Ποιανού Κοντομήχαλου!

— Τ.ο Κοντομήχαλου! Ένας εινε, άλλος δεν υπάρχει!

— Τι εινε αυτός ο Κοντομήχαλος;

— Φορησάρχος, Κορμανιόν, της είπα, γενικός Καπετάνιος της Θεσσαλονίκης.

Η φτωχογονοκούλα το πίστεψε. Πέρασαν κάμποσες ημέρες και ήσαν τα Χριστούγεννα.

Πάλιν ήρχον η Θοδώρα και πάλιν τρεπάμε στα όπίσθια μου.

— Μα και τό Χριστούγεννα οδς κινηγάει άκμα η Καπετά-η σπιτονοικοκυρά μου.

— Αυτή, ούς Χριστό έχει, ούτε Θεό, ούτε γιορτή. Μόνον κα-τάγια έχει! Τις άλήτησα.

Η καϋμένη η γυναικούλα του λαού έστάθηκε τότε, κοίτησε το κεφάλι της και είπε, σόν να μιλούσε στον έαυτό της:

— Καλοί είσαστε σεις οι Έλληνες!... Μόνον να μη βλαστηνάτε τα θεία και να μην είχατε τόσο κακές και άγριες... γυναικες! Νά... σάν κι' αυτή τη Θοδώρα... Μα δεν φταιει αυτή. Φταίει ο άντρας της που δεν την συμμαζεῦει, κοτζάμ Καπετάνιος!

Νάταν άλλος θά τη χωριζε...

Σταμ. Σταμ.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ

Ένα άρχαιότατο έθιμο, καλούμενον πανήγυρις του κατακλυσμού, τελεταί στην Κύπρο κάθε χρόνο, την Δευτέραν του άγιου Πνεύματος. Κατά την τελετή αυτή η όποια γίνεται μ' έξαιρετική μεγαλοπρέπεια κατεβαίνουν όλοι οι κάτοικοι των χωρίων στην παραλία. Έκει έπιβιβάζονται σε βάρκες και μασίνες και έτσι άρχίζουν να παραπλεύουν στας άκτές της νήσου, τραγουδώντας, διασκεδάζοντας και βόσχοντες με θάλασσα ο ένας τον άλλον. Όσοι κατοικοῦν στα μεσόγεια έπειδή δεν μπορούν να κατεβούν στην παραλία, πηγαίνουν στα κοντινά ποτάμια, όπου και πανηγυρίζουν στήνοντας τρικούβερτα.

Είχε έναν πεθερό πουχε ένα μεγάλο φλίνι στη Θεσσαλία

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΤΟ ΛΕΜΟΝΙ

Ένα έπικαιρο ζήτημα. Ο Δάγκιος και το λεμόνι. Ένα σύγγραμμα ενός Γερμανού σοφού για το λεμόνι. Πως να φτιάχνετε και πως να πίνετε το λεμόνι. Ο Παστέρ περι λεμονιού και λεμονοδας. Κατά της χολέρας, άρθριτιδες, ρευματισμών, δηλητηρισμών, πόνων λαιμού κ.τ.λ. Θεματουργές θεραπευτικές ιδιότητες. Λεμονοπόλεμος; Άγγλων και Γερμανών. Οι άρχαιοι Έλληνες. Οι πυριτοί και το λεμόνι. Πώς για-τρεύουν την άρθριτιδα. Και μια παρηγοριά για τους παχείς. Όπου τα βρίσκει μπα-στεύνια και ο Δάγκιος.

Τώρα με τον Δάγκιο που κρεβάτασε τα έννά δέκατα των Άσθματών κι' αλώνεται όλοένα με άπειληκές διαθέσεις σεις άσθματες, άνογησες και ή εθέρητες άξια του λεμονιού.

Το κίτρινο, το χρυσό το λεμόνι, που δεν το λογάριζαν οι Έλληνες ως τώρα για τίποτα, έγινε περιζήτητο σήμερα σάν το χρυσάφι.

Κι' αυτό γιατί, όπως είπαμε, άναγνωρίστηκε η άξια του και η θαυματουργή του ιδιότητα, για τις όποιες ένας σοφός γερμανός έπιστήμων, ο δόκτωρ Άλβέρτος Ραϊχμάρ, έχει γράψει μια μεγάλη πραγματεία με τον τίτλο: «Η άποθήσις του λεμονιού».

Στην πραγματεία αυτή ο σοφός Γερμανός άποκαλύπτει ότι το λεμόνι εινε ένα - άπό τα χρησιμώτερα (και έσφαλότερα φάρμακα κατά πλείστον όσων άσθενούν και μάλιστα σοβαρών). Ο Γερμανός σοφός, το λέει αυτό βασίζόμενος στην πείρα του και κατό-πιν μακρών παρατηρήσεων και μελέτης έπιμόνων.

Έπίσης ένας μεγάλος γιατρός Βιεννέζος ο φόν - Χνάιπ, γράφει σε ένα σύγγραμμα πως πρέπει να γίνονται ή λεμονάδες, τις όποιες άποκαλει «το πύθ υμεινόν και σπτήριον ποτόν».

— Πρέπει, λέγει, πριν κόψουμε το λεμόνι για να το στίψουμε, να το καθαρίσουμε από την φλούδα του, για να μη στίψουμε μαζί με τον όπιν το λεμονιού και το «οίθερον έλαιον» που βρίσκεται στη φλούδα. Το έλαιον αυτό εινε ή άφορη για την όποια πολλά σωματάρια δεν ύποφέρουνε τη λεμονάδα και που πολλοί άνθρωποι, άμα την πούν, παθαίνουν από ήμικρinia ή αίσθάνονται τάρα για έμετό. Υποδεικνύει δε ότι τα καλύτερα λεμόνια εινε τα μικρά με την λεπτή τη φλούδα.

— Την λεμονάδα, λέγει, μπορούμε να την πίνουμε κρύα ή ζεστή, πάντοτε όμως χωρίς ζάχαρι, γιατί αυτή εάσθάνεται την ύμνη ιδιότητα του λεμονιού.

Για να κάνουμε καλή και όφελμη λεμονάδα πρέπει να ριχνοῦμε το χυμο ενός λεμονιού σε 1½ λίτρας νερό.

— Έινε εύκολότερο να προλάβουμε μια άσθένεια παρά να την θεραπεύ-σουμε.

Το άρχαιο αυτό γνωμικό, σε καμιά άλλη άποχή δεν ήταν άνάγκη να το σε-βασθ τόσο ο άνθρωπος, όσο σήμερα που ο φοβερός άγώνας της άποζώσεως και ο κακός άννοούμενος πολιτισμός, γίνεταί άφορη ή γνηθόν τόσο νοστιμάτα.

Κάθε άνθρωπος πρέπει να φρονιζή μόνος του για την υγεία του και να μη περιμένη τα πάντα από την πολιτεία.

Εινε λοιπόν άναγνωσμένο ότι το πρώτιστο και σπουδαιότατο προφυλακτικό έναγτίον των άσθενιών εινε το «πόσιμον υδωρ».

Δυστυχώς όμως, στις μεγάλες πόλεις και στις μικρές άκομα, σήμε-ρα το «πόσιμον νερό» δεν εινε καθαρό. Άλλά και στην έξοχη, κανείς δεν εινε εθ-ολο να βρή «πγαίο νερό» και ίδιος στα ταξείδια με τα τρέινα. Για να εινε λοιπόν κανένας άσφαλής από τα νερά, κα-λό θα ήεν να έφροδιζεταί πάντοτε με ένα λεμόνι «το όποιον με-ταβάλλει εις άκίνδυνον και το μάλλον άκάθαρτον και κατάφορτον βακτηριδίων υδωρ» όσος έλεγαν ο μακαρίτης Έλλην καθηγγητής Πα-ράς.

Ο μέγας Παστέρ άπόδειξε καθαρά ότι ένα γραμμάριο κραι-νού όξος άρκεί για να μεταβάλει σε άκίνδυνο μια λίτρα νερού που περιέχει και μικρόβια χολέρας άκμα.

Ο ίδιος Παστέρ λέγει ότι ή λεμονάδα εινε άναγκαία όταν μα-σάει τις πόλεις τυφός, χολέρα, χολερίνη και άλλα τέτοια νοσή-ματα. 'Ιδίως δε, όταν ένοσηνη χολέρα, ή λεμονάδα εινε το μόνον άπολύτως άσφαλές προφυλακτικό μεσον έναντίον της.

Εινε έντελώς έσφαλμένη ή ιδέα που έπικρατεί ότι το άλκοόλ συντελει στην χάνεση. Όποιος πάσχει από δυσπεψία, λέγουν με-γάλοι Γάλλοι έπιστήμονες, καλό θα κινή να μην πίνη τίποτα ό-ταν τρώγει. Έινε όμως θέλει να πιη κάτι τότε να πιη ένα ποτήρι λεμονοδας χωρίς ζάχαρι.

Όταν ένοσηπτον έπιδημικές άσθένειες των άνθρώπων ή του λαού, για να προφυλαχθ κανείς από αυτές, εινε άποράτητο να κινή συχνές πλύσεις του στόματος, με λεμονάδα έλαφρού.

Όπως όλα τα φυσικά όξια, έτσι και το κεντρικό όξυ του λεμο-νιού, έπιδρά πολύ εύεργετικά στα νεφρά.

Το κεντρικό όξυ εινε άποτελεσματικώτατο και κατά των συμφο-ρών.

ρήσεων, ιδίως των έγκαταλιών. Μια λεμονάδα μετά το φαγητό, νικεί την καρβούρια και δίνει φρεσκάδα στο μυαλό. Μπορεί έτσι καν-ις να έργασθ πνευματι-κάς έμείως μετά το φαγητό του.

Στην Άγγλία οι γιατροί παραδέχονται το κεντρικό όξυ και ως άριστο προφυλακτικό μέσο κατά της άρθριτιδος και των ρευματι-σμών.

Τους άπαντοῦν όμως οι Γερμανοί γιατροί: — 'Αδικείτε το λεμόνι άν το θεωρείτε μόνον προφυλακτικό μέ-σον κατά των άσθενιών, ένώ εινε άριστο και δραστηκώτατο και ως φάρμακο κατ' αυτών.

Και αυτοί ακόμα οι άρχαιοι ήσαν ότι τα ξυνά ποτά κατα-πράνουν τους πυρετούς. Στον πυρετό μάλιστα ή λεμονάδα, έντος των άλλων εύεργετικών άποτελεσμάτων της δροσίζει τον άρρωστο και όβρει τη δίψα του.

Και κατά της διαρροίας ή λεμονάδα ένεργει με λαμπρά άποτε-λέσματα.

Έχει πιστοποιηθεί άκόμη από τους γιατρούς ότι το λεμόνι προσφέρει μεγάλες και σπουδαίες ύπηρε-σίες, έναντίον των χρονίων νοσημάτων του λάρυγγος και του φάρυγγος, όπως έπίσης και κατά πάσης κακορροής, βκτηριδιολο-γικής φύσεως, όπως εινε ή φλογώσις των ματιών, της ρινός και άλλα.

Έπίσης θαυμαστά άποτελέσματα φέρ-νει το κεντρικό όξυ του λεμονιού και στις δηλητηριάσεις. Ο Γερμανός δόκτωρ Χέ-γκεβαλδ, άναφέρει ότι πρόλαβε δηλητηρί-σας από στρινγίνη, δίδοντας σόν παθόν-τα ένα κουτάλι χυμού λεμονιού κάθε μισή ώρα.

Πολύ περίεργη εινε ή θεραπεία της άρ-θριτιδος και των ρευματισμών με λεμόνι, την όποιαν ακολουθούσε οι Γερμανοί Ια-τροί. Στην άρχή δίνουν σόν άσθενή τρία λεμόνια κάθε ήμέρα, πινά σιγά δε τα αλ-έκουν εως ότου να φθάσουν στα 25 30.

Ο άσθενής στην περίπτωση αυτή τρώει την ψύχα του λεμονιού. Καμιά διατα δεν χομίζεταί. 'Αστέος, καλό εινε να πίνη ο άσθενής και μια ποσότητα νερού

ζεστού ή εσπγίου καλού.

Τα άποτελέσματα της θεραπείας αυτής εινε άπίστευτα.

Συντελεστικώτατο έπίσης εινε το λεμόνι και κατά της παχυσπικίας.

Ο δυστυχής παχύσπικος μπορεί να χάση άσφαλώς όλο άκείνο το άπδες και έπιπνύνον λίπος του, άν πίνη κάθε μέρα σε λεμονάδες τον χυμό 3 - 4 λεμονιών.

Συντελεστικό έπίσης εινε το κεντρικό όξυ και για τους κάλους, τις χιονίστρες, τη λιπορύδα του κεφαλιού, και πολλά άλλα νοσήματα που έέρουν ή μάλλον δεν... έέρουν ακόμα οι γιατροί.

Τώρα έσχετως βρέθηκε ότι εινε μοναδικό και για τον Δάγκιο.

Με την ευκαιρία αυτή κι' έμεις σάς έγοράσαμε τι λέει ή παγκόμια έπιστήμη για το καλό μας το λε-μόνι.

Ο Γιατρός σας

ΣΟΦΑ ΛΟΤΙΑ

Ο χωρισμός σβύνει τα μικρά αίσθήματα και δυναμώνει τα με-γάλα. 'Απαράλλαχτα όσος το άγέρι που σβύ-νει το σπγίο και δυ-ναμώνει τη φωτιά.

Με την ευκαιρία αυτή κι' έμεις σάς έγοράσαμε τι λέει ή παγκόμια έπιστήμη για το καλό μας το λε-μόνι.

Ο Γιατρός σας

ΣΟΦΑ ΛΟΤΙΑ

Ο χωρισμός σβύνει τα μικρά αίσθήματα και δυναμώνει τα με-γάλα. 'Απαράλλαχτα όσος το άγέρι που σβύ-νει το σπγίο και δυ-ναμώνει τη φωτιά.

Με την ευκαιρία αυτή κι' έμεις σάς έγοράσαμε τι λέει ή παγκόμια έπιστήμη για το καλό μας το λε-μόνι.

Ο Γιατρός σας

ΣΟΦΑ ΛΟΤΙΑ

Ο χωρισμός σβύνει τα μικρά αίσθήματα και δυναμώνει τα με-γάλα. 'Απαράλλαχτα όσος το άγέρι που σβύ-νει το σπγίο και δυ-ναμώνει τη φωτιά.

Με την ευκαιρία αυτή κι' έμεις σάς έγοράσαμε τι λέει ή παγκόμια έπιστήμη για το καλό μας το λε-μόνι.

Ο Γιατρός σας

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΥΜΜΑΘΗΤΗΣ ΜΟΥ

Μ' εδωρίσθη δημοσίον σήμερον το χαριτόμοστο διήγημα του αλμογονήτου λογογράφου Ιωάννου Κονδυλάκη. Τό διήγημα αυτό εἰς οὐδεμίαν συλλογὴν του, ἐξ ὧν ἐκδόθη, ὑπάρχει. Εἶνε ἀνεκδοτόν.

— Μπα! Χορίλας!

— Ἀδελφὲ Κώστα!

Τὰς ἀναφωνήσεις ταύτας ἐπηκολούθησεν ἀδελφικὴ ἀληθὲς περίπτωσις.

— Καὶ πότε ἦλθες; ... Ἀπὸ τὴν πατρίδα βέβαια.

— Ναί, ἐσὺ ἔδω πάντοτε; Πῶς ἄλλαξες! Ἐδικολεῖσθαι νὰ σὲ γνωρίσω...

Εἶχα νὰ τὸν δῶ πέντε ἔτη, ὅφ' ὅταν ἀπογοιτήσαντες ἀπὸ τὸ γυμνάσιον, ἐχωρισθόμεν. Καὶ ἐγὼ μὲν ἀνεχώρησα εἰς τὴν πατρίδα μου, αὐτὸς δὲ ἠκολούθησεν ἐπιστημονικὸς σπουδῆς. Ὅταν ἐξαίρθη, συνεγνωρίσαμεν, νὰ γράψωμεν πρὸς ἀλλήλους τοκτικά. Ἀλλὰ, μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν τινων, ἐλησμονήσαμεν τὴν ἐπαγγελσίαν μας, ὡς ἐκ συμφώνου καὶ αἱ δύο. Στὴν τελευταία του ἐπιστολῇ μου ἔγραψεν τὰ ἑξῆς:

«Θυμάσαι τὸν καθηγητὴν μας κ. Τυπέν. Ἐχει μιά κόρη τρεῖς ἔτη. Ἦταν εἰκοσέτης σ' ἓνα μοναστήρι στὴ Γαλλία καὶ ἦλθε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Προχθὲς μοῦ τὴν ἐγνώρισεν ὁ Φάληρος ἀλλὰ τόσον ἀπροσδόκητος ὥστε μοῦ ἐνθάρτυσε τὴν προσφιλεῖ τὸν ὄφρην. Μαργαρίτας εἰς τοὺς χοίρους»!

Ἄλλ' ἂν ἐπαύσαμε νὰ γράφωμεν, δὲν ἐπαύσαμεν ὅμως καὶ νὰ ἐρωτῶμεν ὁ ἓνας περὶ τοῦ ἄλλου μὲ τὸν ἐνδοφθόνον. Φίλα ὡς ἡ ἰδιότης μας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονηθῇ ἐντελῶς. Καὶ τὰ τέσσαρα ἔτη τὴν τρεῖς ἐγὼ εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκη ν' ἀλλάξω γυμνάσιον, μετεγγραφῇ καὶ ὁ Χορίλας σὲ γυμνάσιον τῆς Νεαπόλεως διὰ νὰ μὴ χωρισθόμεν. Καὶ τὸ περιεργον εἶπε οἱ χορηγικοὶ μας ἦσαν ὅλους ἀντίθετοι. Ἐγὼ ἤμουν ἡττοῦχος, συνεσταλμένος καὶ σχεδὸν μελαγχολικός, φοβούμενος τὰς ἐπιπλήξεις καὶ τὰ μηδενικά τῶν καθηγητῶν. Ἐκείνος ὅμως τὸνναντίον ἦτο εἰς ἄκρον ζωηρὸς, ἀνίσχυος καὶ ἀτακτος. Παραδόξως ὅμως πρὸς μέγαν θαυμασμόν καθηγητῶν καὶ μαθητῶν, ἦτο πρῶτος σὲ μαθήματα καὶ τοῦτο τὸν ἐσωρὲ ἀπὸ πολλὰς τιμωρίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ μορφή του ἦτο τόσον συμπαθὴς, μὲ τὰ διαρκῶς σπινθηροβόλα μαθρομάτια του καὶ ἡ τσακινιά του ἦτο τόσον ἀστεία καὶ ἀκακος, ὥστε ὅσον καὶ ἂν ἐρωτηζήτοιστο οἱ καθηγηταὶ ποτε δὲν ἐμνησκάκουν ἐναντίον του.

Ἦτο δὲ συνωφρονομένη μετὰ τὸν ἐμειδίον τὰ χεῖλη του. Ἀλλὰ τὰς περισσότερας τρεῖς ἡμέρας ἐκαμεν ὁ Χορίλας σὲ μαθήματα τοῦ καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς κ. Τυπέν, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ ἐπίστοντος μὲν ἀλλοκότητος, ἀλλὰ καὶ δευτέρου συγχρόνου. Ὁ κ. Τυπέν ἦτο τὸν οἶνον καὶ δι' αὐτὸ ἐννύσθησεν ἦτο εἰς κατὰστασιν μετρίως μέθης, ἢ ὅποια ἐδίδεν εἰς τὴν μορφήν, τὸν βῆμα καὶ τὴν φωνὴν του χαύσιον ὑπνύλλας. Ὁ Χορίλας δὲ τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἐσηρότητος τοῦ ἐξήσκει ἐπὶ πάντων τῶν συμμαθητῶν γόητρον, τὸ ἄρουν τοῦ ἐχρηστικῶς σὲ παρασύρη καὶ τοὺς φρονιμοτέ- ὡς ἐπικινδύνον, ἐγὼ μὲτ' ὀλίγον ὁ στενότερος τῶν φίλων του καὶ ὁ κυριώτερος συμπεριεπὶ σὲ ἀταξίας του. Τὸ σύνθημα ἐδίδετο πάντοτε παρ' αὐτοῦ καὶ ἡ φαντασία του ἦτο γονιμωτάτη εἰς ἐπινοήσεις. Ὅταν εἰσῆρχετο εἰς τὴν τάξιν ὁ κ. Τυπέν, ὁ Χορίλας ἐ- σάλλετο μὲ τὸ σῶμα τὸν ἦγον τῆς Μασσαλιώτιδος, ἐπιβουλοῦν- ταν δὲ καὶ ἡμῶν τῶν ἄλλων ἀπετελεῖτο ὁλόκληρος συναυλία! Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ πατριωτισμὸς τοῦ ἀγαθοῦ καθηγητοῦ κατενύγη μὲχρι δακρύων καὶ μὰς ὀμίλησεν περὶ τοῦ φιλελληνισμοῦ του καὶ περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Ἀλλ' ὁ γαλλι- κὸς θούριος ἐπανελαμβάνετο ἔκτοτε τακτικὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ καθηγητοῦ, ὁ ὅποιος ἐπὶ τέλους ἐθύμωσε.

— Εἰσὲς γκαίντοῦρα! ἔκραυγαν στυγνῶν τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ἐδρας.

— Εἰμεθα φιλόγαλλοι μοσιὸν λέ προφερέ, εἶπεν ὁ Χορίλας. Πῶς εἶσθε οἱς φιλέλλην; ...

— Εἰμαι φιλέλλην, ἀλλὰ ντὲν γκαρίζω ἂ τοῦ προπο. — Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη...

Ὅλη ἡ τάξις ἄρχισε τότε νὰ ψάλλῃ τὸν Ἑθνικὸν Ὕμνον, προεβάζοντος τοῦ Χορίλα. Ὁ δὲ καθηγητὴς, ἔξω τρενῶν γε- νόμενος ἐσημείων με σπαρμαδικὴν χεῖρα μηδε- νικά σὲν κατάλογον πρὸς τιμωρίαν μας:

— Νά, νά, νά! ... Κατόπιν ἐδίπλωνε τὸν κα- τάλογον καὶ ἀπέρχετο μονομνηστικῶς: — «Margaritas ante porcos! (μαργαρίτας εἰς τοὺς χοίρους).

Δὲν γνωρίζω ἂν κατέρχονταν νὰ κάμνῃ δέκα σποτά μαθήματα τὸ ἔτος. Ἐπειδὴ εἶχεν τὴν ἀ- κρονόνησιν νὰ μὰς δώσῃ τὴν ἀδειαν νὰ τὸν ἐ- ρωτῶμεν διὰ τὰς ἀπορίας μας, ὁ Χορίλας τοῦ ἀπηθύνετο παραδόξως ἐρωτήσεις:

— Καὶ πότε ἦλθες; ... Ἀπὸ τὴν πατρίδα βέβαια.

— Ναί, ἐσὺ ἔδω πάντοτε; Πῶς ἄλλαξες! Ἐδικολεῖσθαι νὰ σὲ γνωρίσω...

Εἶχα νὰ τὸν δῶ πέντε ἔτη, ὅφ' ὅταν ἀπογοιτήσαντες ἀπὸ τὸ γυμνάσιον, ἐχωρισθόμεν. Καὶ ἐγὼ μὲν ἀνεχώρησα εἰς τὴν πατρίδα μου, αὐτὸς δὲ ἠκολούθησεν ἐπιστημονικὸς σπουδῆς. Ὅταν ἐξαίρθη, συνεγνωρίσαμεν, νὰ γράψωμεν πρὸς ἀλλήλους τοκτικά. Ἀλλὰ, μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν τινων, ἐλησμονήσαμεν τὴν ἐπαγγελσίαν μας, ὡς ἐκ συμφώνου καὶ αἱ δύο. Στὴν τελευταία του ἐπιστολῇ μου ἔγραψεν τὰ ἑξῆς:

«Θυμάσαι τὸν καθηγητὴν μας κ. Τυπέν. Ἐχει μιά κόρη τρεῖς ἔτη. Ἦταν εἰκοσέτης σ' ἓνα μοναστήρι στὴ Γαλλία καὶ ἦλθε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Προχθὲς μοῦ τὴν ἐγνώρισεν ὁ Φάληρος ἀλλὰ τόσον ἀπροσδόκητος ὥστε μοῦ ἐνθάρτυσε τὴν προσφιλεῖ τὸν ὄφρην. Μαργαρίτας εἰς τοὺς χοίρους»!

Ἄλλ' ἂν ἐπαύσαμε νὰ γράφωμεν, δὲν ἐπαύσαμεν ὅμως καὶ νὰ ἐρωτῶμεν ὁ ἓνας περὶ τοῦ ἄλλου μὲ τὸν ἐνδοφθόνον. Φίλα ὡς ἡ ἰδιότης μας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λησμονηθῇ ἐντελῶς. Καὶ τὰ τέσσαρα ἔτη τὴν τρεῖς ἐγὼ εὐρέθην εἰς τὴν ἀνάγκη ν' ἀλλάξω γυμνάσιον, μετεγγραφῇ καὶ ὁ Χορίλας σὲ γυμνάσιον τῆς Νεαπόλεως διὰ νὰ μὴ χωρισθόμεν. Καὶ τὸ περιεργον εἶπε οἱ χορηγικοὶ μας ἦσαν ὅλους ἀντίθετοι. Ἐγὼ ἤμουν ἡττοῦχος, συνεσταλμένος καὶ σχεδὸν μελαγχολικός, φοβούμενος τὰς ἐπιπλήξεις καὶ τὰ μηδενικά τῶν καθηγητῶν. Ἐκείνος ὅμως τὸνναντίον ἦτο εἰς ἄκρον ζωηρὸς, ἀνίσχυος καὶ ἀτακτος. Παραδόξως ὅμως πρὸς μέγαν θαυμασμόν καθηγητῶν καὶ μαθητῶν, ἦτο πρῶτος σὲ μαθήματα καὶ τοῦτο τὸν ἐσωρὲ ἀπὸ πολλὰς τιμωρίας. Ἀλλὰ καὶ ἡ μορφή του ἦτο τόσον συμπαθὴς, μὲ τὰ διαρκῶς σπινθηροβόλα μαθρομάτια του καὶ ἡ τσακινιά του ἦτο τόσον ἀστεία καὶ ἀκακος, ὥστε ὅσον καὶ ἂν ἐρωτηζήτοιστο οἱ καθηγηταὶ ποτε δὲν ἐμνησκάκουν ἐναντίον του.

Ἦτο δὲ συνωφρονομένη μετὰ τὸν ἐμειδίον τὰ χεῖλη του. Ἀλλὰ τὰς περισσότερας τρεῖς ἡμέρας ἐκαμεν ὁ Χορίλας σὲ μαθήματα τοῦ καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς κ. Τυπέν, ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ ἐπίστοντος μὲν ἀλλοκότητος, ἀλλὰ καὶ δευτέρου συγχρόνου. Ὁ κ. Τυπέν ἦτο τὸν οἶνον καὶ δι' αὐτὸ ἐννύσθησεν ἦτο εἰς κατὰστασιν μετρίως μέθης, ἢ ὅποια ἐδίδεν εἰς τὴν μορφήν, τὸν βῆμα καὶ τὴν φωνὴν του χαύσιον ὑπνύλλας. Ὁ Χορίλας δὲ τῆς εὐφροσύνης καὶ τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἐσηρότητος τοῦ ἐξήσκει ἐπὶ πάντων τῶν συμμαθητῶν γόητρον, τὸ ἄρουν τοῦ ἐχρηστικῶς σὲ παρασύρη καὶ τοὺς φρονιμοτέ- ὡς ἐπικινδύνον, ἐγὼ μὲτ' ὀλίγον ὁ στενότερος τῶν φίλων του καὶ ὁ κυριώτερος συμπεριεπὶ σὲ ἀταξίας του. Τὸ σύνθημα ἐδίδετο πάντοτε παρ' αὐτοῦ καὶ ἡ φαντασία του ἦτο γονιμωτάτη εἰς ἐπινοήσεις. Ὅταν εἰσῆρχετο εἰς τὴν τάξιν ὁ κ. Τυπέν, ὁ Χορίλας ἐ- σάλλετο μὲ τὸ σῶμα τὸν ἦγον τῆς Μασσαλιώτιδος, ἐπιβουλοῦν- ταν δὲ καὶ ἡμῶν τῶν ἄλλων ἀπετελεῖτο ὁλόκληρος συναυλία! Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ πατριωτισμὸς τοῦ ἀγαθοῦ καθηγητοῦ κατενύγη μὲχρι δακρύων καὶ μὰς ὀμίλησεν περὶ τοῦ φιλελληνισμοῦ του καὶ περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Ἀλλ' ὁ γαλλι- κὸς θούριος ἐπανελαμβάνετο ἔκτοτε τακτικὰ κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ καθηγητοῦ, ὁ ὅποιος ἐπὶ τέλους ἐθύμωσε.

— Εἰσὲς γκαίντοῦρα! ἔκραυγαν στυγνῶν τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ἐδρας.

— Εἰμεθα φιλόγαλλοι μοσιὸν λέ προφερέ, εἶπεν ὁ Χορίλας. Πῶς εἶσθε οἱς φιλέλλην; ...

— Εἰμαι φιλέλλην, ἀλλὰ ντὲν γκαρίζω ἂ τοῦ προπο. — Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη...

Ὅλη ἡ τάξις ἄρχισε τότε νὰ ψάλλῃ τὸν Ἑθνικὸν Ὕμνον, προεβάζοντος τοῦ Χορίλα. Ὁ δὲ καθηγητὴς, ἔξω τρενῶν γε- νόμενος ἐσημείων με σπαρμαδικὴν χεῖρα μηδε- νικά σὲν κατάλογον πρὸς τιμωρίαν μας:

— Νά, νά, νά! ... Κατόπιν ἐδίπλωνε τὸν κα- τάλογον καὶ ἀπέρχετο μονομνηστικῶς: — «Margaritas ante porcos! (μαργαρίτας εἰς τοὺς χοίρους).

Δὲν γνωρίζω ἂν κατέρχονταν νὰ κάμνῃ δέκα σποτά μαθήματα τὸ ἔτος. Ἐπειδὴ εἶχεν τὴν ἀ- κρονόνησιν νὰ μὰς δώσῃ τὴν ἀδειαν νὰ τὸν ἐ- ρωτῶμεν διὰ τὰς ἀπορίας μας, ὁ Χορίλας τοῦ ἀπηθύνετο παραδόξως ἐρωτήσεις:

— Κύριε καθηγητά, ὁ Πλάτων ἔγινε τὰ γυναικῶν; ...

— Ἀπὸ τὴν γλώσσα τῆς διπλωματίας εἶνε ἡ γαλλικὴ, εἰς τὴν γλῶσσαν ἐγρήθη ἡ συνθήκη μεταξὺ Νῶε καὶ Θεοῦ! ...

Εἰς πᾶσαν δὲ γνώμην τοῦ καθηγητοῦ εἶχε τὴν ἀντίρροπὴν τοῦ ὁ Χορίλας καὶ κατέρχονταν νὰ παρυσύρῃ τὸν κ. Τυπέν εἰς σφο- ρὰν συζητήσιν, ἥτις κατέληγε πάντοτε εἰς προσθήκην μηδενικῶν εἰς τὸν κατάλογον.

— Νά, νά, νά! Margaritas ante porcos!

Τὸ γυμνάσιον εἶχε δύο θύρας, ἐξ ὧν ἡ μία ἦτο πάντοτε κλει- στή. Ὅσκις δὲ ὁ κ. Τυπέν ἦρχετο ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὁ Χορί- λαος προστρέχων καὶ ἀποκαλυπόμενος μετὰ σεβασμοῦ τοῦ ἐκεῖ- νο.

— Κύριε καθηγητά, δὲν ἔχουμεν μάθημα. Ὅριστε εἰνε κλειστὸ τὸ γυμνάσιον.

Καὶ ὁ νυκτολέος καθηγητὴς, βλέπων τὴν κλειστήν θύραν, ἐ- στευσε καὶ ἀνεχώρησε. Ἀνοχὰς δ' ἐκ τοῦ γυμνασίου μὲ τὸν κα- τάλογον ἐπὶ μολῆς, ἐδοτὸμα συνήθως εἰς παρακείμενον παντο- πώλειον καὶ ἐπὶνε ὀλίγα ποτήρια. Πάντοτε δ' ἐλησμονεῖ τὸν κα- τάλογον ἐπὶ τῶν σάκων τοῦ οὐρεῖου καὶ ὁ Χορίλας, ὁ ἐπὶ τῆς κρηφίως τὸν πορτοκίθου, παρελόμενος τὸν κατάλογον καὶ διὰ τὴν μηδενικὰ μετετρέπιντο εἰς 61... Ὁ κ. Τυπέν εἶχε τὴν μνήμην πολὺ ἐξημερμένην καὶ διὰ τὴν ἐπιτόσαν ἀνοίγει τὸν κατάλογον, ἀνεγνώρισε:

— Τὶ πρόντος! Ὅλοι οἱ, ὅλοι ἀριστα! Μπρόβο, μὲτ' ἀντί- νη! ...

— Θυμάσαι κείνα τὰ χρόνια, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

— Ἀλήθειαν, ὥσπερ εἶπα, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

— Ἀλήθειαν, ὥσπερ εἶπα, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

— Ἀλήθειαν, ὥσπερ εἶπα, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

— Ἀλήθειαν, ὥσπερ εἶπα, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

— Ἀλήθειαν, ὥσπερ εἶπα, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

— Ἀλήθειαν, ὥσπερ εἶπα, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

— Ἀλήθειαν, ὥσπερ εἶπα, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

— Ἀλήθειαν, ὥσπερ εἶπα, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

— Ἀλήθειαν, ὥσπερ εἶπα, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

— Ἀλήθειαν, ὥσπερ εἶπα, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

— Ἀλήθειαν, ὥσπερ εἶπα, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

— Ἀλήθειαν, ὥσπερ εἶπα, εἶπε πρὸς τὸν Χορίλα, τὰ με- θητικά μας χρόνια; Τὶ ὅραία τῶν ἐκείνῃ ἡ γαλλικὴ, ἡ γαλλικὴ τῶν τακτικῶν! Τὰς ἐκείνῃς ἐποχῆς οὐρανοὶ ὑπνοκίμενοι. Ἐσὶν τοιαῦ- χιστον δὲν σὲ ἀναγνωρίζω. Περὶ ὁ Χορίλας ὁ συμμοθητὴς μου!

— Ὁ Χορίλας εἰσῆκε τὴν κεφαλὴν, μειδιάσας μελαγχολικῶς: — Ἐκείνος καίει! ... μὲ εἶπε.

ΠΩΣ ΕΝΙΚΟΥΣΑΜΕ ΤΟ 1821

Ο ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ ΣΤΗ ΔΟΜΠΡΑΙΝΑ

Ἡ γνώμη του γιὰ τοὺς Εὐρωπαίους φιλέλληνες. Ἡ πορεία πρὸς τὴν Δομπραῖνα. Τὸ συμφωνητικὸν γιὰ τὴν λεη- λασίαν. Ἡ πολιτορχία τῶν οπιτιῶν. Ἡ «Χαντζαρούλης» τοῦ στρατεπέδου. Ἡ «Κλαψομάρα» καὶ ὁ σισανὲς τοῦ Καραϊσκάκη. Πῶς γίνοντο οἱ ἥρωες. Ὁ Φαβιέρους καὶ ὁ Καραϊσκάκης γιὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Θήβας. Τὸ κανόνι τῆς γαλιέρας, κ. λ. π. κ. λ. π.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Γιατί άντι να ριχτούν πειά άπάνω μας άρχισαν να φτερουγάν σαν δαιμονισμένα στο μέρος που περφέ το φώς, λίγα βήματα δηλαδή μπροστά μας. Έτσι μπορούσαμε να κανονίζουμε έμεις την κατεύθυνσή τους άναλόγως του μέρους στο όποιο ρίχναμε το φώς. Και μπάρσασα πειά να δώ καλύτερα τα περιέρχοντα αυτά δημιουργήματα του Θεού, μεταξύ των όποιων υπήρχαν μεγάλα τεραστίου μεγέθους. Πρώτη φορά στη ζωή μου είδα τόσες μεγάλες νυχτερίδες !..

Δέν άναγκαστήκαμε όστόσο να προχωρήσουμε και πολύ. Έγστερ από λίγα βήματα ή στοά είχε στα πλάγια ίσομεγέθη κουφώματα. Σ' αυτά ύπήρχαν τοποθετημένα τα φέρετρα με τους νεκρούς των μοναχών. Σ' άλλα από πωτά οι σκελετοί ήταν άπειραχτοι. Σ' άλλα ήσαν σαρκοσμένοι ή σκορπισμένοι κάτω. Τα φέρετρα ήσαν τοποθετημένα όρθια.

— Έδω θα μπορούμε, μου είπε ο καθηγητής.

— Στα φέρετρα ;

— Βεβαίως. Είναι τα πιο άσφαλή κρησφύγετα. Μή χάνης μάλιστα καιρό, σκέψαστε... Άκου... Τα βήματα πλησιάζουν !..

Χωρίς να χάνουμε καιρό πλέον μήκαμε όρθιοι σε δύο φέρετρα και άκοιμήσαμε άπάνω τους τα σκεπάσματα τους.

Δέν μπορώ να ξεγύσω πειά τι συναισθήματα έννοιόθα την κρίσιμη αυτή στιγμή. κλεισμένος σ' ένα φέρετρο, διατρέχον τόσους κινδύνους, ευρισκόμενος τόσα μέτρα κάτω από την γή..

Πάντως κρατούσα για πών ένδεχόμενο το πιστόλι στο χέρι...

Από τα βήματα που είχαν πλησιάσει πειά καταλάβαινα ότι έφθονε το περί δύο ή τριών νυχτερινών υπόπτων έπισκεπτών των κατακοιτών της Μονής.

Ποιοί ήσαν αυτοί και τί ζητούσαν έκεί κάτω ; Η άπορία μας αύτή λύθηκε πολύ γρήγορα. Από τις σχισμές που σκοπίμως είχαμε άφαιρεί στα φέρετρα για να βλέπουμε, άναγκάσαμε να μπαίνουν στη στοά που βρισκόμασε τρεις άγνωστοί, φτωχικά ντυμένοι με άγριες και πρόχειρες φουσογνωμίες, ψηλοί και εύρωστοι και οι τρεις...

Προηγείτο ο ένας από αυτούς κρατώντας, για να φωτίσει στους συντρόφους του, μία χοντρή σχίζα ρητινώδους ξύλου άναμένη.

Πίσω του έρχόντουσαν οι άλλοι δύο κρατώντας ένα όγκωδες δέμα, ένα δέμα που άμέσως καταλάβαινα το περιεχόμενό του από το σχήμα του. Επρόκειτο άσφαλώς περί πτώματος ανθρώπου. Το είχαν διπλωμένο μ' ένα άσπρο σεντόνι και δυνάον γύρω με σχοινί. Ο ένας το κρατούσε άπ' τους ώμους κι' ο άλλος από τα πόδια... Το σεντόνι είχε άπάνω μεγάλες κηλίδες αίματος !..

Επρόκειτο άσφαλώς περί ένκλήματος, καμιά άμφιβολία δέν υπήρχε σχετικώς. Είχαμε έμπρός μας τρεις κακούργους, τρία καθάρματα του Λονδίνου, τρεις από τους πιο έπιανεμένους ίσως εγκληματίες.

Το μέρος στο όποιο βρισκόντουσαν τους ήσαν, άσφαλώς, πολύ γνώριμο. Δέν κατέβαιναν στις κατακόμβες για πρώτη φορά. Τό έδειχναν άλλωστε αυτό οι τρόποι τους. Φερνόντουσαν όαν να ήσαν στο σπίτι τους...

Ποιάς δυστυχισμένος βρισκόταν μέσα στο δίμα έκεινο άραγε ; Άντρας ή γυναίκα ; Τόν είχαν δολοφονήσει άσφαλώς για να τον ληστεύουν !..

Όλο αυτό το θέαμα μου προέξενόσε άπερίγραπτη φρίκη. Στενοχωριόμουν που δέν μπορούσα να μιλήσω, να συνεννοηθώ με τον καθηγητή, ο όποιος βρισκόταν στο πλοϊνό φέρετρο κι' ο όποιος θάννιοθε, άναμφιβόλως την ίδια στενοχώρια.

Τί έρεπε να κάμουμε ; Μπορούσαμε πυροβολώντας συγχρόνως και οι δύο να σκοτώσουμε τους άχρείους αυτούς και να πιόσουμε τον τρίτο. Θα έδδνα με πών για να μπορούσα να ψιθυρίσω δύο λόγια στον καθηγητή.

Στο μεταξύ αυτό οι κακούργοι άφησαν κάτω το πτώμα κι' έκάθησαν στον ίσθμό τους και μουρμουρίζοντας φρικτές βλαστημίες, γιατί συνεννοούντο στη γνωστή γλώσσα των κακοποιών.

— Ούρ !.. που να πάρη ο διάολος !.. είπε ο πιο ήλικιωμένος από αυτούς. Βαρνά δουλειά ή άποψινή... Νά λαχταράς κάθε δυν-

Τράβηξε το μαχαίρι του !..

τερόλεπτο μήν πέσης άπάνω σε τίποτα σκορία !.. Και τί δύσκολο λαθρεμπόριο π' άνάθεμά το !.. Κάποτε ή μου...

— Άς είνε, είπε ο σύντροφός του, όταν πληρώνεται κανείς με κανονία (χρυσές λίρες) βολέει να πράματα όπως μπορεί...

— Ναί... Το άφεντικό έχει το χέρι άνοιχτό... Κάτι τέτοιους μανόβρες σου έξασφαλίζουν τη μπουκιά (το ψωμί) για κάμποσους κοιρό.

Συγχρόνως ο πιο ήλικιωμένος της συντροφιάς κινείτο γρήγορα κάτω να ζητούσε.

— Τό άφεντικό το κατάνε το σκοτάδι, είπε. Μά δέν έγω να κάνη. Τζιμ, δώσε ένα χέρι να βάλουμε αυτό το πακέτο σε κενή κουτί (φέρετρο) και να φεύγουμε. Μυρίζει τόσο άσχημα από μέσα !.. Άνασαινας θάνατο, που να πάρη ο διάολος !..

Τα λόγια του αυτά μ' άνησυχσαν τρομερά. Θάρζαν το πακέτο μέσα σ' ένα από τα φέρετρα ; Σε ποιο όμως ;... Ο άνοιγμα βάρζα ένα φέρετρο στην τύχη, μά άν το φέρετρο αυτό ήσαν, κατόλου βολεμένη σύμπτωση, το δικό μου ή του καθηγητή ;

Στην περιπτώση αυτή δέν ήταν άνάγκη βέβαια να συνεννοηθώ με τον καθηγητή, ούτε κι' αυτός μ' έμένο. Άν πλησιάζαν να δοκιμάζαν ν' άνοίξουν το φέρετρο που βρισκόμουν θα αφηρόθησα, χωρίς διαταγμό. Τό ίδιο θάκανε κι' ο καθηγητής. Έκτοτε το πιστόλι μου και περίανα μ' άγανία. Ένα έλαστρο τράπη π' άκουσα πλάι μου, στο φέρετρο του Ουίλλιαμ, μουθώσε να καλώ πώς κι' ο ίδιος τομαζόνταν ν' άντιμετωπίσει τον κίνδυνο...

Ο Τζιμ και ο σύντροφός του έσπευσαν και σήκωσαν το δέμα, ένώ ο ήλικιωμένος κακούργος, ο άρχηγός τους, όπας φωνάζει πήρε τη δάδα και προχώρησε έμπρός ν' τους φωτίσει.

Τη στιγμή άκριβώς αυτή έννοιόθα τη γαλεϊτερή άγωνία άπ' όσες έχω έλατοή στη ζωή μου. Οι κακούργοι προσηύχοντο προς το μέρος μου ! Ο σύντροφός τους ή κπος ψηλά το φώς, κύταζε έμπρός κι' έβλεπε το φέρετρο που βρισκόμουν !

— Νά, έκεί, είπε κι' άλλους κάτρη του για να τραβήξη το σκεπάσμα.

Δέν έξωρο τί με φώτισε την τελευταία στιγμή της στιγμής κι' άντι να πυροβολήσω, κρύβω το σκεπάσμα του φρέτρου από μέσα. Έν δυνατό τρέξιμο άντήχησε, που μ' έκανε να παγώσω.

— Μπορώ !.. Έκανε ένας άπ' τους κακούργους. Ο μακαρίτης πούσε μέσα σ' ένα κρησφύγετο δέν θέλει, φαίνεται, να τον άνησυχώσουμε.

— Μπά, ποντίκια είνε, του είπε ο άλλος πούταν, όπας φαίνοναν, συνθιόμενες στους δορυβους του ύπογείου αυτού κοιμητήριου. Έν τώ μεταξύ ο άρχηγός τους, που κρατούσε τη δάδα, έναδοκίμασε να τραβήξει το σκεπάσμα κι' ο φέρετρο. Εύτυχώς το βρισκόμα καλά από μέσα και δέν το κατόρθωρε.

— Νά πάρη ο διάολος !.. ξεφώνησαν οι δύο φορτωμένοι κακούργοι. Άνοιξε λοιπόν το πλανινό.

Τό πλανινό ;... Ποιό πλανινό ; Τον πυθνητού δηλαδή ή το πρός τ' άριστερό μου πούταν άδείο πράγματα ; Εύτυχώς έπαυσα το για το πρός τ' άριστερό μου φέρετρο. Άνέπνευσα...

Οι κακούργοι τράβηξαν το σκεπάσμα, που ήσαν μέσα στο φέρετρο κατέρο-υσε !.. Αυτό τους φέρεσε κι' άμεινος που κρατούσε την δάδα, την στερίξε κάπου και τράβηξε το μαχαίρι του. Μά καθήγασσαν γρήγορα κι' έρριξαν όπας όπας το δέμα στο «νεκροκομείο» όπας έλεγαν το φέρετρο. Τό έπαυσα, άναψαν από ένα τσιγάρο, πήραν τη δάδα και άπομαρτήθηκαν περνώντας τον ίδιο δρόμο.

Ήταν καιρός. Είχα άρχισει να έσνευρίζομαι κλεισμένος σ' ένα σπρό φέρετρο τόσην ώρα... Τράβηξα άμέσως το σκεπάσμα και πήδησα έξω. Ο καθηγητής έκανε το ίδιο. Η στοά ήσαν γεμάτη νυχτερίδες που πετούσαν τρομαγμένες, κι' άνήσυχες άπ' την έπαισση των τριών κακούργων.

Κύτταξα τον καθηγητή περιμένοντος να μου πη τί θα κάμουμε. Ήταν τρομερά χλωμός...

— Τί σάς συμβαίνει ; τον ρώτησα. Μήπως στενοχωρηθήκατε μέσα στο φέρετρο ;

— Δέν είνε αυτό, Τζώρτζ... Ύποπτευόμουν και άλλο... Εδώ το τρομερό.

— Δέν σάς καταλαβαίνω.

(Άκούσθη)

ΤΟΥ ΤΖΕ'ΙΜΣ ΕΝΣ

Ο ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

"ΕΙΡΗΝΗ ΗΜΙΝ !"

Μία σ' ένα πολυτελέστατο γραφείο. Ο Τζινο καθισμένος μπροστά στο τραπέζι του ξεφυλλίζει νευρικά κάποιο όγκωδες βιβλίο. Πάνω παρτέρι, σε μία πολυθρόνα, είνε ξεπλωμένη η γυναίκα του, η Ντιάνα, με το κεφάλι της άκουμπισμένο πάνω στο έστρωτο μπράτσο της.

Είνε νύκτες, κι' όμως ο άντρας της, ένας δικηγόρος, έπ' άποστήρεται, προτιμώντας να διαβάζη διάφορα βιβλία άπ' την πλούσια βιβλιοθήκη του. Η ώρα 10 το βράδυ.

ΤΖΙΝΟ. (Ύστερα από μερικά σιωπή).— Ντιάνα !.. Ντιάνα !.. (Πάντως το βιβλίο που διαβάζει νευρικά πάνω στο τραπέζι). Νάνα !..

ΝΤΙΑΝΑ. (με θυμό).— Δέ θέλω να λές τ'ονόμά μου ! Τό σημαίνει τρομερά όταν τό άκούω να τό προφέρεις σύ. Άσε με ήσυχη, ή παρακαλώ. Είμαι αδιάθετη !..

ΤΖΙΝΟ.— Νάνα !..

ΝΤΙΑΝΑ.— Σου είπα πώς σ' άπαγορεύω να λές τ'ονόμά μου. Καταλαβαίνεις ή όχι ; Δέ θέλω πειά να ένδιαφέρεσαι για μένο, ή τώ ή άν πεθάνω ! (Όλιγόστιγη σιωπή). Όσο κι' άν μου μιλάς ήπας, ήγθ δέ θα σου δίνω άπάντηση. Μπορείς να μονολογής έτσι ώς το πρωί. Από μέσα δέν θ' άκούσης ούτε μία λέξη. Δέ σου λέω τίποτα άλλο, γιατί δέν έχω τίποτ' άλλο να σου ειπώ.

Μή μπορείς, σε παρακαλώ, πώς είμαι από κείνες τις γυναίκες που μιλούν άσπράς, που λένε άσπρο και σκέφτονται κατόλου μόνος άρχισουν να μιλάνε ξεχνόντων πειά τί βολάσουν το στόμα τους. Όχι, κύριε ! Βγάλε το νου σου, δέν είμ' άπ' αυτές ήγθ. Είσαι πολύ μακριά νυχτωμένος άν νομίζεις ότι θα μπορέσεις να μ' έαναγκάσης να σου μιλήσω. Όχι, ήρ ! Στο λέω από τώρα : Είσαι έλεύθερος ! Μπορείς να γυρίσεις όπου θέλεις. Ποτέ δέ θα σ' άνησυχώ, δέν θα σε ρωτήσω ποτέ από πούθε έρρεται. Τίποτα πειά άπ' όλ' αυτά !..

Ο Τζινο στο σημείο αυτό της πειά με θυμό έπ' όγκωδες βιβλίο, το όποιο έφέρεται στα πόδια της. Η Ντιάνα τινάζει άπό τη θέση της έρρεσμένη).

Θέλεις να με δολοφονήσης ;

ΤΖΙΝΟ. Όχι. Θέλω να σε κάμω να βουλώ-σες πειά το στόμα σου !

ΝΤΙΑΝΑ.— Έχεις δικήν... ΤΖΙΝΟ.— Θέλω να σε κάμω να σωπάσης για να σου άπεν-θύνω δύο έρωτήσεις, στις όποιες σε παρακαλώ να μ' άπαντήσεις με ήσυχη και δίχως νεύρα. Είσαι έτοιμη ; (Μικρά σιωπή). Ντιάνα !.. (σιωπή). Νάνα !.. (Με πών δυνατή φωνή) Ντιάνα !.. (Σηκώνεται άπότομα άπ' την πολυθρόνα του. Τό ίδιο κάνει κι' η Ντιάνα. Άλληλοκινεζίζονται όαν τα κοκέρια).

ΤΖΙΝΟ. (με ήρεμία).— Θέλεις να μ' άπαντήσεις στις έρω-τήσεις μου ;

ΝΤΙΑΝΑ. (πεισματικά).— Όχι !

ΤΖΙΝΟ.— Γιατί με παντρεύτηκες ;

ΝΤΙΑΝΑ.— Γιατί όταν σε γνώρισα κατάλαβα πώς δέν μπο-ρούσε νάβρω άλλον... πώ ήλθιο από σένα ! Γι' αυτό — όαν πειά έπαινη από σένα — σε παντρεύτηκα ..

ΤΖΙΝΟ.— Άφού λοιπόν με παντρεύτηκες έπειδή ήμουνα ήλι-θιος, γιατί είσαι τόσο άνυπόφορη ζηλιάρα ;

ΝΤΙΑΝΑ.— Γιατί άποστείλες έξαίρεση, γιατί δέν μοιάζεις με τους άλλους ήλιθίους συζύγους...

ΤΖΙΝΟ.— Δέ σε καταλαβαίνω.

ΝΤΙΑΝΑ.— Άκούσέ με : Είλο ένας δικηγόρος ποινικολόγος, έν είμ' έτσι ; Όταν σε πήρα, θυμάσαι, πώς δέν είχες ούτε ένα

βιβλίο !.. Μά την προίκα μου όμως άκούστης μεγάλη βιβλιοθήκη. Έίπα : Έ, λοιπόν φίλε μου, έν μπορώ να σε βλέπω μέρα-μέρα ν' άπασχολείσαι διαρκώς με τα παλιόβιβλία σου ! Όχι ! Δέν παντρεύτηκες τα βιβλία σου.

Πού άκούστηκε αυτό, νιόγιο-μνος έπ' έμ' άπασχολείσαι άπ' το πρωί ως το βράδυ κι' άπ' το βράδυ ως το πρωί με τα βιβλία σου ; Νά... γιατί είσαι ήλιθιος ! Άφού άναψα τα βιβλία σου πώ πού από μέσα...

ΤΖΙΝΟ.— Έγώ τ' αγαπώ ; Δέν είδες πώ όλίγον πώς πέτα-σε στα πόδια σου το καλύτερό σου βιβλίο ; Γι' ιδέες του... Εξέρει ; Έν αυτό ; Ένα σπουδαίο νομικό λεξικό, με χίλιες πεντακό-σις σελίδες. Και έξερεις πόσο βαρύ είνε ; Ζυγίζει τ' όλίγότερο τρεις όκάδες ! Κρίμα πούσεσε

Άλληλοκινεζίζονται όαν τα κοκέρια !..

ΤΟΥ ΔΑΡΙΟ ΝΙΣΚΟΔΕΜΙ

στα πόδια σου...

ΝΤΙΑΝΑ.— Μά γι' αυτό άκριβώς σου λέω πώς δέν μ' αγα-πάς. Λοπάσαι γιατί δέν με βρήκε κατακέφαλα το βιβλίο που μου πέταξες. Με βαρέθηκες, φαίνεται, τόσο γρήγορα και θέλεις να με βγάλεις άπ' τα μάτια σου !.. Πέντε μηνών άντρώγο !.. Άν πραγματικά, φίλε μου, με βαρέθηκες καλύτερα να χωρίσουμε. Άν θέλεις, είμαι πρόθυμη...

ΤΖΙΝΟ.— Νά χωρίσουμε ;.. Τό θές αλήθεια ;

ΝΤΙΑΝΑ.— Μ' δλε μου την καρδιά. Άλλά μ' ένα όρο. Νά μην άναλάβης έσύ, ως δικηγόρος την ύπόθεση του διαζυγίου μας. Νά την άναλάβης σ' ένα φίλο σου, σ' έναν άλλο συνάδελφό σου.

ΤΖΙΝΟ.— Και τί σ' ένδιαφέρει αυτό ;

ΝΤΙΑΝΑ.— Δέ θέλω να γίνω ήγθ ή πρώτη σου πελάτις. Πρό-πει να πεθάνης δίχως ν' άποχτήσης ούτε ένα πελάτη ! Έτσι θα σ' έκδικηθώ, γιατί άγαπάς περισσότερο τα βιβλία σου από μένα.

Πού άκούστηκε αυτό ;

ΤΖΙΝΟ.— Έ, άφού θα χωρίσουμε, άφού θα πάω κούλας νά-βρω τον πατέρα σου, αυτόν τον κύριο πού...

ΝΤΙΑΝΑ.— Τί έχεις με τον πατέρα μου ; Τι σου φταίει αυ-τός άν έσύ είσαι ένας... ήλιθιος σέζυγος ;

ΤΖΙΝΟ.— Αυτός... αυτός δέν φταίει ;... Και βέβαια φταίει αυτός. Γιατί, άν αυτός δέν σ' έρεπε στον κόσμο, δέ θα σ' έγνώριζα και μιά πώ δέ τ'ό σ' έγνώριζα, άσφαλώς δέ θα σε παντρεύόμουν ! Ά, όλα κι' όλα ! Αυτή την αλήθεια δέν μπορείς να μου την άρνηθής. Έίματα : Γι' αυτό λοιπόν θα πάω νάβρω τον αγαπητό σου πατέρα και σεβαστό παθερό μου και θα του ειπώ κάτι λόγια που κ' έ-κατο χρόνια άν ήση δέν θα τα ξεχάση. (Μετά δ-λιγόστιγη σκέψη). Άλλά όχι. Δέ θα πάω να τον βρω τον πατέρα σου. Θα τον καλέσω έδώ. Θα κα-λέσω και τη μητέρα μου και θα κάμουμε ένα συμ-βούλιο. Δέχεται ;

ΝΤΙΑΝΑ.— Άπολύτως.

ΤΖΙΝΟ.— Και τί θα τους ειπώμε ;

ΝΤΙΑΝΑ.— Έγώ θα τους ειπώ πώς σ' αγαπώ, σε λατρεύω, όσο κανένα άλλο στον κόσμο, κι' ό-μως σύ μου φέρνεις διαρκώς ψυχρά κι' άδιάφο-ρα !.. Νά τί θα τους ειπώ, Σ' άρέσει ;

ΤΖΙΝΟ. (Πλησιάζει κι' άγκαλιάζει τη γυναίκα του).— Ντιά-να, συγχώρησέ με άν σ' έπείρανα με τα λόγια μου. Είμαι... ήλι-θιος — τ' όμολογώ βλέπεις — μιά είμαι ήλιθιος μονάχα όταν δέν σ' αγαπώ. Μά τώρα σ' αγαπώ, χρυσή μου, σε νοιώθω δόκλιχη μες στην καρδιά μου, Ντιάνα. Δέ θέλω πειά να χωρίσουμε !.. Πές μου, Ντιάνα, ότι δέ θέλεις και σύ.

ΝΤΙΑΝΑ. (χαϊδεύοντας τα μαλλιά του).— Ναί, αλλά με όρους...

ΤΖΙΝΟ.— Είμ' έτοιμος να ύπακούσω στους όρους σου, Ντιάνα. Νά σου ύπογράψω καλίστα κι' ότι, χωρίς θέλεις... Σου έδω το λόγο μου, χρυσή μου, πώς από σήμερα θα γίνω άλλοωτικός άνδρας. Η μόνη μου σκέψη διαρκώς θασαι σύ, σύ Ντιάνα. Τό νοιώθα πώς σου φέρθηκα ως τά τώρα πολύ βάνιασα, πολύ ψυχρά. Πώς ή-λιθιος ήμουνα ! Νόμίζα πώς στα βιβλία μου θάρζακα κάθε εύτη-χία, κάθε άνακούφιση, χωρίς να έξω ότι δίπλα μου μιά καρδιά ή-πέφερε, άγωνιούσε, γιατί την είχα έγκαταλείψει. Κ' ήσουνα σύ, Ντιάνα μου, ναί σύ... Μά στο μέλλον θα ίδης πόσο θα σε λατρεύω...

ΝΤΙΑΝΑ.— Θέλω έχέγγα για τό μέλλον. Δέ μπορώ πειά να τώ στη συζυγική μοναξιά που μ' έχεις μερόνυχτα καταδυναίσει...

ΤΖΙΝΟ.— Και πώς μπορώ, να σου βεβαιώσω άγάπη μου, ότι από τώρα κ' έμπρός θα γίνω όσo στο ύπόδειγμα τρυφερού συζύ-γου ;

ΝΤΙΑΝΑ. (με τρυφερότητα).— Θα κάμεις ότι σου ειπώ ;

ΤΖΙΝΟ.— Σου τ' όρκίζομαι στην άγάπη μας, στη... μιλλου-σα συζυγική μας είρηνη !

ΝΤΙΑΝΑ.— Λοιπόν, θα κάμω-με όλα τα βιβλία σου στη όμπα-μας !.. Δέ θα μου τό άρνηθής, Τζινο μου ; Πά μου ναί. Έτσι μονάχα θ' άποχτήσουμε τη συζυγί-κή μας είρηνη. Είχουμε... θέρ-μανσι και θα τώμε πειά όαν δύο τρυφονάκια μες στη φωλιτσα τους...

ΤΖΙΝΟ.— Σου τ' όρκίζομαι, Ντιάνα, ναί σου τ' όρκίζομαι στην άγάπη μας. Pax-nobis !..

Dario Niccodemi

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΕΒΙΛ

ΤΑ ΣΤΟΛΙΔΙΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Ένα πλήθος κόσμου περίμενε έξω από την εκκλησία της Αγίας Μαγδαληνής την έξοδο μιας γαμήλιας πομπής. Οι νεόνυμφοι, καθώς θα μπορούσε να κρίνει κανείς από τα πολλά άμυδια που περιμένασαν από το ένα και το άλλο μέρος του δρόμου, άνηκαν στην άριστοκρατία. Κάποια γρηούλα του λαού, που τους γνώριζε φαίνεται, έδινε πληροφορίες σχετικά με το αντρόγυνο σε μερικούς περιέργους, που είχαν σταματήσει κι αυτοί στο προαύλιο της εκκλησίας.

— Ο γαμπρός έλεγε, είπε ο κόμης Ροβέρτος δέ Βωμανουάρ, με τη νόση είναι από μια πολύ άσημη οικογένεια. Η μητέρα του γαμπρού την είχε πάρει για άναγνώστρια, όταν ο γιός της έλειπε στην Ελβετία. Και επειδή η κοπέλλα αυτή έμοιαζε πολύ με την πρώτη άρραβωνιαστική του κόμητος, που πέθανε εδώ κι ένα χρόνο, την έρωτεύτηκε και την παντρεύεται σήμερα.

Σε μια στιγμή, ένω ακόμα η γρηούλα του λαού φλυαρούσε, ταμάκια κινήθηκαν και πλείυσαν στα σκαλοπάτια της εκκλησίας. Στο πρώτο μπήκαν οι νεόνυμφοι. Ήταν πολύ ταιριαστό ζευγάρι. Η νύφη, σιωπής άγγελος, λαμπεροκόπος μέσα στο χιονάτο φόρεμά της το καταστόλιστο μ' άνηθ πορτοκαλιάς, Πλούσια, χρυσόξανθα μαλλιά στεφανωμένη με μέταλλο της, το λευκό σαν το μάγουλο. Τα μεγάλα της γαλανά μάτια ήταν γεμάτα τρυφερότητα και γλυκύτητα, διότι χαμογελάσανε, ένα χαμόγελο ύψιστου, δυο λαμύρια έσκαζαν στα μάγουλά της, τα ροδόχρωμα και έλαμπαν δυο σειρές δοντιών, που θα μπορούσαν να ξεγελάσουν και τον πιο έμπειρο μεταπράτη μαργαριταριών. Ο γαμπρός ήταν ψηλός, καλοδωμένος άντρας, με μάτια λιγάκι χλωμό από τον ήλιο, έσκαζαν ευγενικές, τό λεπτό μουστάκι του καθόδε και τα δρόγυρα μαλλιά του, ήταν μαύρα, κατάνταρα.

Η γαμήλια πομπή πήρε το βασιλικό δρόμο και τράβηξε προς τα Ήλυια Πεδία.

Ήταν μεσάνυχτα, μα ακόμα η κατάφωτος σάλας του μεγάρου των Βωμανουάρ ήταν γεμάτη από κόσμο. Η δούκισσα Βωμανουάρ, η μητέρα του γαμπρού, άστραψε μέσα στη μεγαλοπρεπή περιβολή της. Η νέα κόμισσα όμως έδω και λίγη ώρα ήταν πολύ σκεπτική. Όλο εκείνο το άρχοντικό περιβάλλον και τα λαμπερόστριστα σαλόνια, αν και ήταν δική της πεία, της φαίνονταν σαν ξένα.

Επειτα κι ο κόμης Βωμανουάρ, ο άντρας της δυο ώρες τώρα την είχε αφήσει μονάχη της και είχε αποτραβηχτεί στο δωμάτιό του, χωρίς καμιά τυπική δικαιολογία. Σε λίγο βγήκε και η δούκισσα Βωμανουάρ και κατέβηκε στη σέρα. Η κόμισσα άρχισε να στενοχωριέται τρομερά. Όλα αυτά της φαίνονταν ανεξήγητα και μάλιστα τρομερή άδυσία τη μέση του μεροστράτου, της είπε :

— Η κυρία δούκισσα περιμένει την κυρία κόμισσα στη σέρα.

Η κόμισσα αντανάχησε ξαφνιασμένη από τη θέση της και κατέβηκε.

— Γαμπρέμι μου κορούλα, Ίωάννα μου, της είπε η δούκισσα πλησιάζοντας και σφίγγοντας την στην αγκαλιά της, ξέρεις, σε δυο ώρες φεύγουμε για τη Νίκαια. Μα προτού φύγουμε, ο Ροβέρτος, ο καλός σου αντρόγυλος, θέλει να σου μιλήσει. Τέον αγαπας το Ροβέρτο μας, δεν είναι έτσι Ίωάννα μου ;

— Ω! ναι, τον αγαπώ !... ψιθύρισε η Ίωάννα, κατάπληκτη για την ερώτηση.

Σε λίγο η δυο γυναίκες βρέσκονταν απέξω από τη μισοκλεισμένη πόρτα του δωματίου του κόμητος. Τότε η δούκισσα άγκαλιάστηκε πάλι την Ίωάννα, τη φίλησε στο μέτωπο και της είπε :

— Ελπίζω ότι με την άφορση που έχεις στο Ροβέρτο μας, δε θα τον προεξηγήσεις για ό,τι θα σου είπα. Πρέπει να ξέρεις πληγωδή κακάρα το κλημένο μου το παιδί...

— Με τρο-

μάζετο, εί-

πα ή Ίωάν-

να, δεν κα-

ταλαβαίνω.

— Καλά, κόρη μου, θα καταλάβεις σε λίγο.

Και η γρηούλα δούκισσα έσπρωξε την πόρτα κι έβαλε μέσα τη γρη της. Ο Ροβέρτος σηκώθηκε από την καρέκλα του, την έπαι- λιασε και τη φίλησε.

— Από την πρώτη στιγμή, που μπήκε η Ίωάννα σε καινο τό- λονάκι, έννοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται. Όλα εκεί που ήτανε μαύρα, κατάνταρα, βαρείς, κένθημα. Μα εκείνο που της έκαμε ξεχωριστή εντύπωση ήταν ένα μαύρο παραπέτασμα στον τοίχο, σκεπασμένο με μαύρο ύφασμα, που έκρυβε ίσως κάποια εικόνα. Κάτω από το παραπέτασμα αυτό ήταν ένα κομψότατο τραπέζι κι ένα δίσκο άπάνου και χρυσά τάσια τσαγιού.

— Αγαπημένη μου Ίωάννα, είπε ο κόμης στη γυναίκα του, έχω να σου μιλήσω, γιατί σε δυο ώρες φεύγεται.

Η Ίωάννα ξαφνίστηκε, είπε : «Ψεύγεσαι !». Δε θα έρθεις μαζί μου !, ένω εσύ τώρα που λες : «φεύγεις !». Δε θα έρθεις μαζί μου ! ;

— Όχι, Ίωάννα, προτού νάρθω μαζί σας έχω να έκαμω ένα ιερό καθήκον. Φεύγεις μαζί με τη μητέρα μου για τη Νίκαια απόψε κι εγώ για την Ελβετία. Μα δε χωρισμός : αμέσως δεν θα κρατήσω πού πολύ από τρεις - τέσσερες ημέρες. Κάθε- σε να πάρουμε ένα τσάι και θα σου εξηγήσω.

Οι δυο νεόνυμφοι κάθισαν στο κοινό τραπέζι κι ο ένας αντίκρυ στον άλλο. Σε λίγο ο Ροβέρτος άρχισε να διηγείται τη θλιβερή ιστορία :

— Πρώτος έτους έμεινα στην Ελβετία κι μια βίλλα κοντά στη Γενεύη. Εκεί γνωρίστηκα με μια όμορφη κοπέλλα, ένα όμορφο πλάσμα, την αγάπησα και σε λίγες ημέρες την άρραβωνίσα. Μια μέρα που είχαμε βγει κόντρα, η μητέρα μου καταράχθηκε σε κάποιο κατήφορο, χτύπησε θανάσιμα και σε λίγες μέρες πέθινε σε φοβερούς πόνους. Λίγο προτού να ξεψυχήσει μ' έκάλεσε κοντά της και μου είπε :

— Ροβέρτε μου, θέλω να με νύψουν με τα νυφιατικά μου που είχα έτοιμάσει για την ημέρα του γάμου μας. Να μου περάσεις το δαμά- μου κολλιέ και τα βραχιόλια που μου έδωκε η γιαγιά μου και να μου βάλετε στο κεφάλι το νυφικό μου στέμμα.

Έκομω, όπως μου είχε παραγγείλει. Όταν πέθανε τη νύχτα και τη λαμπερόστριστα νύφη. Ύστερα έγω έφυγα από την Ελβετία, σε ξείλωση, τοξείδωσα και τέλος ξαναγύρισα στην πατρίδα.

Παρίσι. Μόλις σε είδα στο σπίτι μας, αναγνώστη της μητέρας μου, μου φάνηκε πώς μοιάζεις με τη Φερνάνδη μου, έτσι έλεγαν τότε μου. Γι' αυτό κι άποφάσισα να σε κόμω γυναίκα μου.

— Δεν πιστεύω να με κάλεσε για να μου είπης ούτη την ιστορία την πρώτη νύχτα του γάμου μας, είπε η Ίωάννα με φωνή γα- γάκι τροχιακή.

— Α! ! Όχι ! αυτό που θα σου είπω τώρα μάς ενδιαφέρει, απάντησε ο κόμης λιγάκι στενοχωρημένος. Λίγες μέρες προτού γίνω ο γάμος, έξακολούθησε, μου ήρθε η αλλόκοτη ιδέα να σε σκολίσω με τα ίδια στολινδια πουχαμε σκολίσει τη Φερνάνδη μου. Θυμάσαι που έλειπα δυο-τρεις ημέρες ;

— Ε! λοιπόν, πήγα στην Ελβετία, παρουσιάστηκα στο φύλακα του νεκροταφείου, τον δωροδόχησα μ' ένα γενναίο ποσό και τον παρακάλεσα να μ' άφηνε να πάρω τα στολινδια της Φερνάνδης για λίγες ημέρες. Τότε είπα πως ήθελα τάχα να τα επιδιορθώσω και κατέβη από τα γκαρ- μού τα άδωκα, μα η ημέρα που πρέπει να τα επιστρέψω τελειοποιή- αυτο το βράδυ και πρέπει να τα επιστρέψω τελειοποιή- αυτο το βράδυ και πρέπει να τα επιστρέψω τελειοποιή-

— Η Ίωάννα είχε γίνει κατάχλωμη.

— Όποτε τα στολινδια αυτά που φορώ ;... ρώτησε με φωνή έ- ερεμνη.

— Ο κόμης δεν είπε τίποτα. Είχε σκύψει και βαστούσε το με- ταπό του άνωμετα στις παλάμες.

— Η φτωχή Ίωάννα θαρρούσε τώρα πως το μαργαριτάριό μου- λιά που φορού- σε και τα βρα- χιόλια έιναν φίδια, που έ- ληγαν το λαιμό

ΤΑ ΦΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Οδάσιγκτων και ο δεκανέας

Κατά την επανάσταση των Αμερικανών έναντι της Αγγλίας, μια μέρα μερικοί Αμερικανοί στρατιώτες υπό τας διαταγές ενός δεκανέα, προσπαθούσαν να σηκώσουν κάποιο βαρύτατο στύλο, μα δεν το κατάφεραν. Ο δεκανέας χωρίς να προσφέρει ο ίδιος καμ- μιά βοήθεια, προσέτρεπε με διάφορες ένθαρρυντικές διαταγές τους στρατιώτες στη δουλειά τους.

Τη στιγμή εκείνη πέρασε από εκεί κοντά κάποιος άγνωστος, ο οποίος ρώτησε το δεκανέα γιατί δε βοηθά κι αυτός τους στρατιώ- τες να σηκώσουν το στύλο.

— Και δε βλέπεται, κύριε, ότι είμαι δεκανέας ; απάντησε πε- ναργμένος ο βαθυφρόνως.

— Συγγνώμη, κύριε δεκανέα, απάντησε ο άγνωστος, δεν πρό- σεα το βαθμό σας. Και πετώντας το πανοφύδι του κάτω, έτρεξε και βοήθησε τους στρατιώτες και σηκώσαν το στύλο.

Ύστερα ο άγνωστος αυτός κύριος, γυρίζοντας προς το δεκανέα, του είπε :

— Κάθε φορά, κύριε δεκανέα, που θέλετε ανάγκη βοήθου για καμιά βαρεία εργασία, μπορείτε έλευθερα να προσκαλήτε το γε- νικό άρχηγό σας, το στρατηγό Οδάσιγκτων. Σε βεβαίω ότι θα με βοηθήσει πάντοτε πρόθυμο στις διαταγές σας.

Κόκκαλο ο φτωχός δεκανέας !

Με το δίκιο του

Ένας Άγγλος περιηγητής είχε καταλάβει κάποτε σ' ένα ξενο- δοχείο στα περίχωρα της Βοστώνης. Όταν χρειαζόταν κάτι και καλούσε την υπηρέτρια, την άποκαλούσε δούλα.

— Κύριε, του παρατήρησε ο ξενοδόχος, θέλοντας να παίξει μα- λή του, έμεις δεν δίνουμε στην υπηρέτριά μας το αντιχριστιανικό όνομα δούλα, αλλά την άποκαλούμε «βοήθεια».

— Πολύ καλά, απάντησε ο Έγγλέζος, δε δυσκολεύομαι καθό- λου, φίλε μου να συμμορφωθώ με τα ήθη και έθιμα του τόπου.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί τα γκαρσόνια του ξενοδοχείου και οι καλότες άναστατόθηκαν από τις φωνές του Έγγλέζου, ο οποίος φώναζε :

— Βοήθεια ! βοήθεια ! νερό !

Όλοι έννοιαν ότι έπρόκειτο περί πυρκαϊάς και άρπαξαν από ένα κομμάτι νερό κι έτρεξαν απέξω από το δωμάτιο του Έγγλέζου.

— Σας ευχαριστώ, κύριε, είπε ο Έγγλέζος μόλις τους είδε, αλλά δε χρειαζομαι τόσο νερό για να ξεριζωθώ.

— Για να ξεριζωθώ ! Είπα κατάπληκτος ο ξενοδόχος. Μα έσας έπανάγατε βοήθεια και νερό κι έμεις έννοισαμε ότι έπιασε πυρκαϊά.

— Μου είχατε είλη ν' άποκαλώ τη δούλα «βοήθεια» και σας έπιασε, κύριε, απάντησε άπαθής ο Έγγλέζος.

Απάντησι πληρωμένη

Ένας από τους πολλούς πρίγκιπες της Αγγλίας, που είχε κάποτε γεννηθεί, για να πειραχτεί κάποτε τον άγενειο γελοιοποιό του, τον ρώτησε γιατί δεν είχε γένεια.

— Τα σάς πω, υπηλότατε, απάντησε μ' άπάθεια ο γελοιο- πός. Όταν ο Θεός μοίραζε στους ανθρώπους τα γένεια, έγω παρουσώ και παρουσιάστηκα πολύ άργά να πάρω τα δικά μου.

Σε ένα καλό Θεό άπόμεινε μονάχα μια γενειάδα, μα επειδή ήταν κούνηνη δεν τη δέχτηκε.

Και τα μπράτσα της. Δυνατά ρίγη περνούσαν το κορμί της, καθώς έννοιωσε άπάνου της τα στολινδια της νεκρής και σε μια στιγμή, ξεφρενιασμένη πεία, έπιασε το κολλιέ και μ' ένα βίαιο κτύπημα του χεριού τ' έκοψε και το πέταξε κάτω.

— Αυστηριότητα ! Τι κάνεις έτσι ; ούρλιαξε τρελλός από θυμό ο Ροβέρτος. Αυτό είναι για μένα ιερό κειμήλιο. Στάσου να τα βάλω κοντά μου.

Μα η Ίωάννα, χωρίς ν' άκούη, έξακολουθούσε τώρα να τα βγάξει από τα μπράτσα της ένα-ένα, να τα ρίχνει κάτω και να τα ποδοπατά.

— Μή ! Μή ! ούρλιαξε ο Ροβέρτος. Τα μάτια του είχαν πε- ναρική έση από τις κόπες, κατακόκκινα και η τρίχες του κεφαλιού του είχαν σηκαθί. Έτσι σε μια στιγμή, δίχως να ξέρη τι κάνει, έπεσε το κοστούμι του και πυροβόλησε. Η φτωχή Ίωάννα σωριά- στηκε κάτω άμέσως νεκρή. Η σφαίρα την είχε βρή στην καρδιά.

— Ω ! η Φερνάνδη μου, ούρλιαξε, μπροστά μου πάλι νεκρή ! Κι άμέσως άνασηκώθηκε ανατριχίζοντας. Τα μάτια του σά- λωναν δείχνοντας το άσπράδι τους και το σώμα του σέρβωσε. Ή- ταν τρελλός. Πριν να προφτάσουν οι άλλοι που έτρεξαν με τον πρώτο πυροβολισμό ν' άνοίξουν, ο Ροβέρτος στήριξε το πιστόλι στο κεφάλι του, πίεσε τη σκανδάλη και σφαίρασε κάτω νεκρός, δίπλα στο πόδι της συζύγου του...

Ερρίκος Σεβίλ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Από τα πρώτα τραγούδια του Ι. Πα- παδιαμαντοπούλου (Ζάν Μωρεά),

Σε δένδρου κατακίτρινο κατάξερο κλωνάρι,
Ήμου λουλούδι άμύριστο, λουλούδι χωρίς χόρη,
Δέν είχα χρώμα ούτε δροσιάς σταλαγματιά, κλένενα
Δέν έρχονταν ποτέ πουλί να τραγουδή για μένα
Μ' από σιμά μου έπέρασε, με κύτταξες γλυκά
Και χύθηκε στα φύλλα μου και χρώμα κ' ευωδία...
Όμως το έξερεις πως χωρίς δέικνη τη ματιά,
Θά ήμου ανθός ξερός Μαρία !...

Είχα φαράκι στην καρδιά, φαράκι είχα στο στόμα
Και έσπρόγγυον ζωντανός στο τόφου μου το χόμα
Χωρίς έλπίδα, με θόλο και δακρυμένο μάτι
Στου χάρου έγύρευα να μπω το μαύρο μονοπάτι
Μά έσφαρα έκνύταξα με άγαπητή τη ζωή,
Σάν κόλλησες τα χείλη σου στα χείλη μου τα κρύα
Όμως το ξέρεις πως χωρίς έκνετο το φίλι,
Θά ήμου σήμερα νεκρός, Μαρία !...

ΡΩΤΑΣ ΑΝ Σ' ΕΛΘΕΜΟΝΗΣΑ

Ρωτάς αν σ' έλθωμόνησα... Τό χελιδόνι ρώτα
Μέσα στις βαρυχειμωνιάς αν λημονή το Μάη
Τό γέρο ρώτα αν λημονή τα χρόνια του τα πρώτα
Και το φτωχό τον άρρωστο τη γαί του αν πεθιμάη ..

Ρωτάς αν σ' έλθωμόνησα... Ρωτάς φυλακισμένο
Αν προτιμάη τη φυλακή απ' την έλευθεριά του,
Για κρύαις βρύσαις και νερά ρωτάς το διψασμένο
Και το χαρούμενο γομπρό για ποιά χτυπή ή καρδιά του.

Ρωτάς αν τη λημονήσα... Με είδε πεθομένο :
Τό λειψανό που άπάντησεν έπει που περπατούσε ;
Τό όνομά μου διάβασε σε τάφο σκαλισμένο ;
Μά και νεκρός θα στέναζε, αυτό αν άρωτούσε
Κι ο σνεναγμός του τάφου μου την πλάκα θα κυλούσε
Και... λόγ' αγάπης θ' άκουγε από τό... λημονημένο !

Ιωάν. Δαρβέρης

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

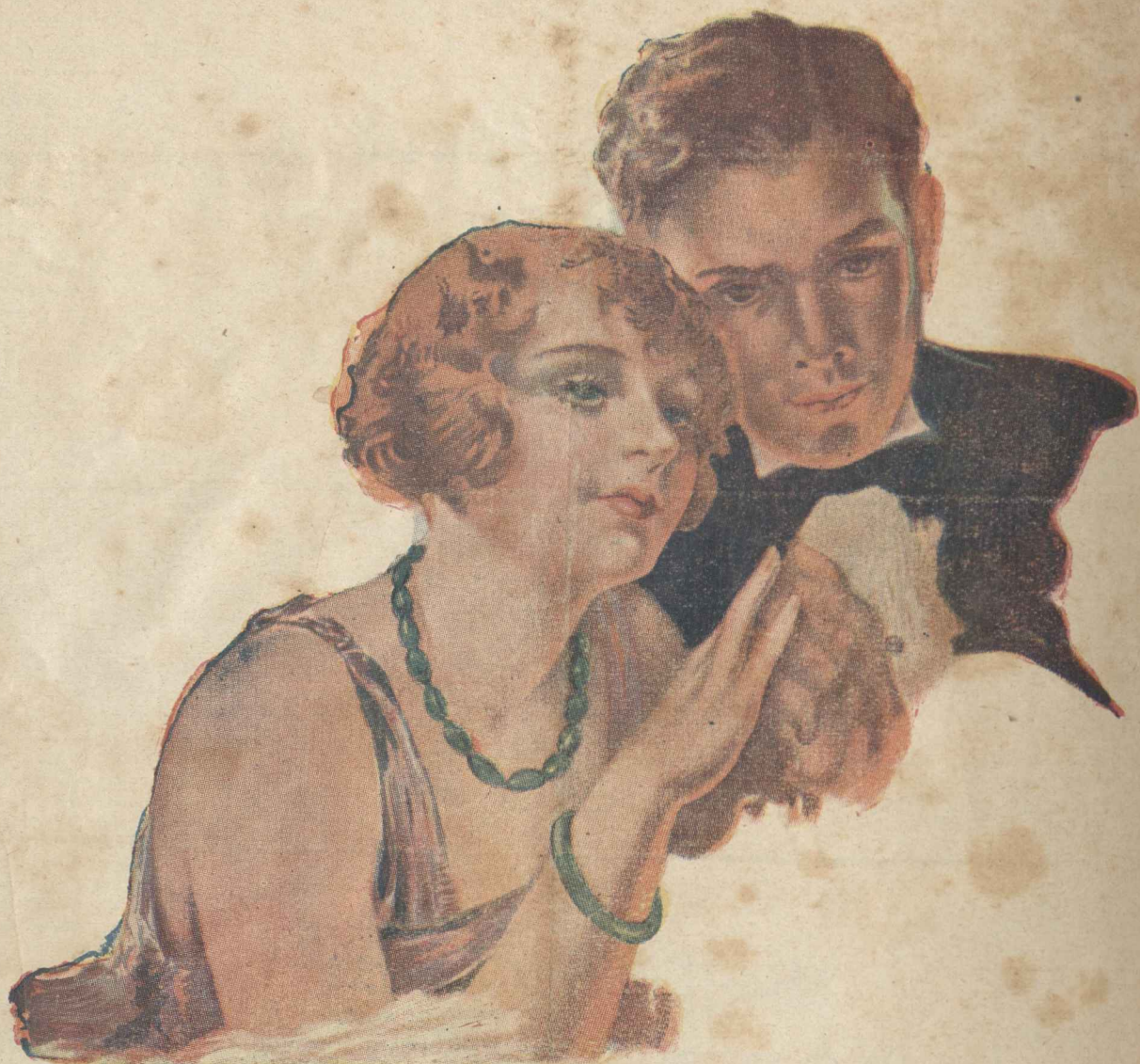
Καμιά φορά στη μοναξιά, πάλω το νου γεμάνο
Στης περασμένης μου ζωής τα θολωμένα χρόνια
Κι από το περιβάλλει της το πλόν μακρομένο
Έρχοντ' έμπρός μου, έρχονται όσων τα χελιδόνια
Ενθύμησις και όνειρα και προσώπα και μέρη,
Όσα ό ίδιος πέρσασα, κι όσα ό ίδιος είδα
Κι όσα ποτέ δε φώτισαν ούδ' ήλιος ούδ' άστέρι
Γιατί είχαμε τό στήθος μου μονάχα για πατρίδα
Και όλα αυτά τα αλάσματα, οι κόσμοι που άγάλλει
Έμπρός στην ταραγμένη μου περνούνα φαντασία,
Μου φαίνονται όσων μορφαις όνειρου κι άταξια
Από άλλη γη και ούρανόν, από ζωή μιά άλλη
Σπέρμαί τότε και ρωτάς πως ή ζωή μου ή τέση,
Που μόλις έξημέρωσε και πάει να νικήση,
Ποσους ζωής άκωνούς πως μόρεσε να λείψη,
Κι αιώνας αναρίθμητους θαρώ πως έχω ζήσει...

Αριστομ. Προβελύγγιος

ΕΠΙΣΤΡΟΦΕΣ

Στο σπίτι μας το πατρικό έγρησα μια μέρα
και ιώβρα όλος τάφους μισέοντας παιδί,
μόνο που πιά ή μητέρα μου είχε γεράσει κ' ήταν
καθόνη ή μικρούλα μου μονακριβή αδελφή,
μονάχα που στην κόμωρα που έγω την κατοικούσα
ή σκηνή καθόνταν πυκνή άπάνου στα βίβλια
και που σε μέτρησε τρέσαν βαρεία τα βήματά μου
επώνοντας την πολυχρόνη θανατηφόρ ήουσία.
Ναι, όλα ήταν ως τάφους χρόνια και χρόνια τώρα
κι όλη ζωή μου ή καλή σε φόντασμα γυρνούσε,
σε φόντασμα που το πλύν το σπίτι κατοικούσε,
μα οι λυγροί που φούσκωναν τα στήθια μου δέν ήταν
γιατί έσπιντοκόμωνα μέσα σε περασμένα,
ήταν γιατί θυμόμωνα μια άλλη ζωή - σά ξένα.

Κ. Οδράνης

Τὸ δῶρο τῆς φύσεως στὴν ὠμορριά

Σήμερα ἂν ξύριτε νὰ διατηρήσετε τὴν φυσικὴ ὠμορφιά κατέχετε τὸ μυστικὸ τῆς τέχνης τοῦ νὰ εἶθε ὥρα α.. γιατί ἡ τεχνητὴ ὠμορφιά τῶν περασμένων χρόνων δὲν ἔχει θεσι σ: ἡ σημερινὴ ἀντιληψὶ περὶ ὠραιότητος.

Ὁ σκοπὸς σας εἶνε νὰ ἀκολουθήσετε τοὺς κανόνες ποὺ θα σᾶς κάνουν νὰ διατηρήσετε καλὴ χροιά τοῦ προσώπου.

Πύνετε τὸ πρόσωπόν σας ἀπὸ τὸ μετὶ τὸ

Τὸ «Πάλμολιβ» εἶνε τὸ καλλυντικὸν σαποῦνι ποὺ ἔχει τὴν μεγαλύτερα κατανάλωσι σ: εν κόσμῳ.

Ποτὲ δὲν πωλεῖται ἀτύλιχτο.

ΔΡΑΧ. 14 50. Τιμὴ ὠρισμένη

εὐχάριστο σαποῦνι ΠΑΛΜΟΛΙΒ, τρίβοντας ἐλαφρῶς τὴν σκευονάδα στὸ δέμα. Ἐπειτα ξεβλύνετε τὸ πρόσωπο σας πρῶτα με θερμὸ καὶ ἔπειτα με κρύο νερό.

Ἐὰν τὸ δέμα σας ἔχει τάσι νὰ εἶνε ξηρό, ἀλλε φετέ τε με μιὰ καλὴ κρέμα—δὲν χρειάζεται τιποτε ἄλλο. Ἐπικαλύψετε τὸ ἴδιο καθ' ἡμέραν τακτικὰ καὶ κατὰ προτίμησι τὸ βράδυ. Χρησιμοποιήσατε ποὺ δὲ καὶ κοκκινάδι ἂν ἐπιθυμήτε. Οὐδέποτε ὅμως νὰ τὰ ἀφνέτε ὅλη τὴ νύχτα γιατί κολλεῖν ἐπάνω εἰς τοὺς πόρους τοῦ δέρματος καὶ συχνὰ τοὺς μετακινεῖ. Συχνὰ μαλιστα προκαλοῦν μύμηξια καὶ ἄλλες ἀσχημίες τοῦ δέρματος. Ποῦδρα καὶ κοκκινάδι πρέπει νὰ ξεπλένονται πρὶν ἂν τὸν ὕπνο.

ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΤΟ ΕΞΗΣ ΛΑΘΟΣ

Μὴ χρησιμοποιεῖτε κρινὰ σαποῦνιὰ δ: ταν ἀκολουθήτε τὴν ἀνωτέρω περιποίησιν τοῦ δέρματος. Μὴ νομίζετε πὼς οἰκονομῶτε πρᾶσινο σαποῦνι ἢ σαποῦνι ποὺ λέγεται ὅτι εἶνε ἀπὸ λαδία φοινίκας καὶ ἐλῆας εἶνε τὸ ἴδιο μετὶ τὸ ΠΑΛΜΟΛΙΒ τὸ ἐποῖον στείχῃ μιν 14,50 τὸ κομμάτι. Στοιχίζει τόσο λίγο περὶ ἑκατομμύρια ἄνθρωποι τὸ μεταχειρίζονται δι' ἐλόκληρον τὸ σῶμα

τοὺς, τὸ ὅποιον οὕτω ὠφελεῖται τὸ δέμα τοῦ προσώπου.

Ἀγοράσατε ἓνα κομμάτι ΠΑΛΜΟΛΙΒ μερὰ καὶ ἔπειτα παρατηρήσατε τὴν κατὰ πληκτικὴν ποὺ θὰ ἔχετε ἀφ' οὗ ταχειρίσθητε μιαν ἐβδομάδα.

ΣΑΠΟΥΝΙ ΑΠΟ ΔΕΝΔΡΑ

Τὰ μόνον λαδία ποὺ περιέχει τὸ ΠΑΛΜΟΛΙΒ εἶνε τὰ καταπραῖνα καλλυντικὰ λαδία ποὺ βγαίνουν ἀπὸ ἐλαίε δένδρα, ἀπὸ τοὺς φοινίκας καὶ ἀπὸ τοὺς κακοφοινίκας ἀπὸ τὰ κοινὰ λίπη.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΟΣ:

ΠΑΥΛΟΣ ΠΕΡΟΓ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟΘΗΚΗ:

ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ 7

(Κατάστημα Βαρβαρήγου)

ΑΘΗΝΑΙ

Η ΚΡΕΜΑ ΕΥΡΙΣΜΑΤΟΣ ΠΑΛΜΟΛΙΒ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΔΡΧ. 36 ΣΥΜΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝΗΣ ΜΙΑΣ ΜΗΧΑΝΗΣ GILLETTE ΚΑΙ ΛΑ